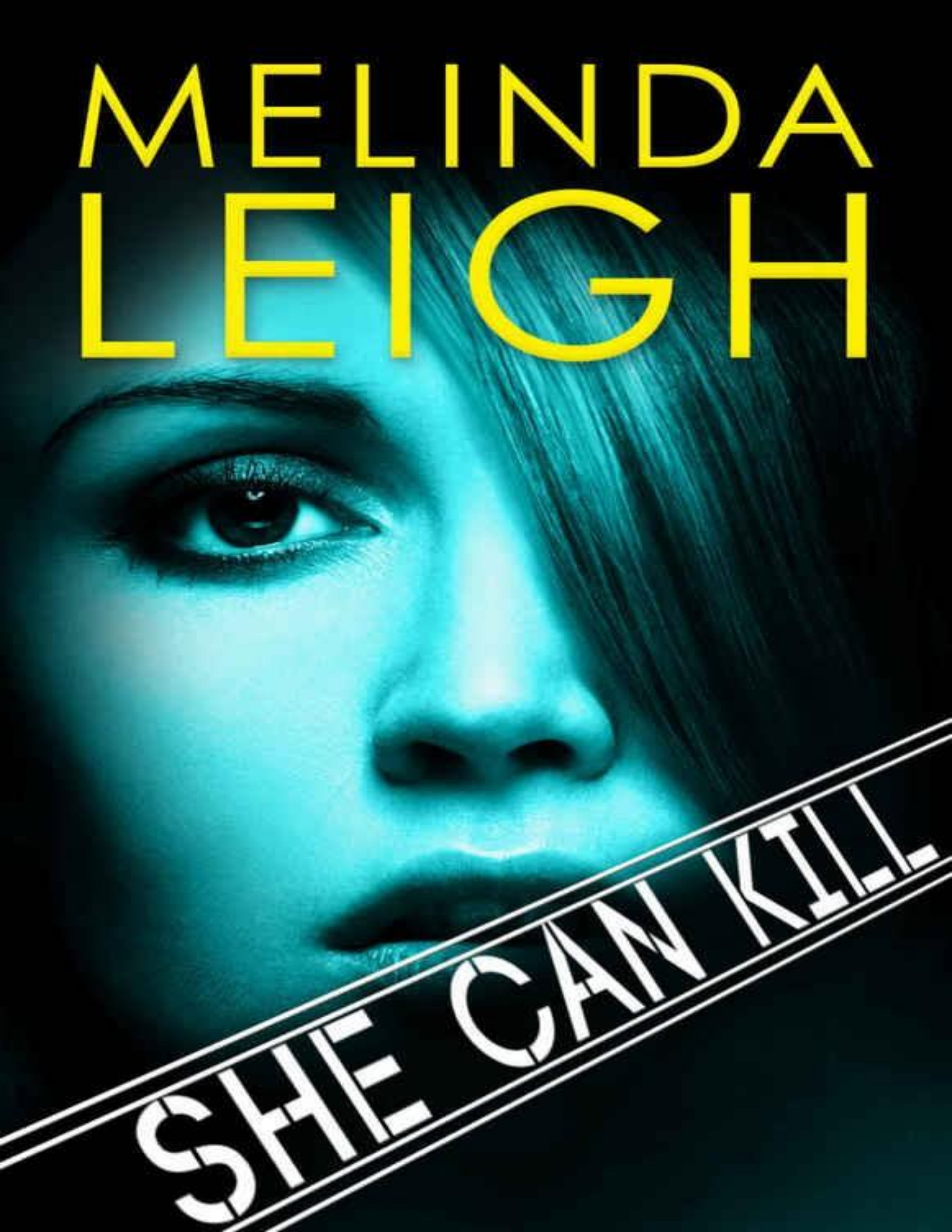
MELINDA
LEIGH
SHE CAN KILL

Melinda Leigh

She Can Kill

(Ea poate ucide)

Seria: She Can # 5

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Iartă-mă tată, pentru că am păcătuit. Au trecut optsprezece luni de la ultimul meu asasinat.

Christopher a încetinit mașina pe măsură ce se apropia de intersecție. O vizită la *ferma* socrului său stârnea în egală măsură vinovăție și teamă. Ferma era ultimul loc în care își dorea să fie. Franco avea o slujbă pentru el. Genul de slujbă pe care o evitase încă de la nașterea fiicei sale, cu optsprezece luni înainte, genul de slujbă care îi cerea experiența cu o armă.

Dar asta se întâmpla când te căsătoreai cu fiica unui traficant de arme.

"Mama", a cerut Luciana de pe scaunul ei din mașină.

Christopher s-a uitat în oglinda retrovizoare. Sandalele mici și albe loveau cu piciorul, iar gura ei mică se înclina cu nerăbdare.

"Da, prințesa mea", a spus el. "Mama este aici. O vom vedea în curând."

Eva parcursese cei 70 de kilometri de la apartamentul lor din Buenos Aires până la *estancia, în* acea dimineață devreme, pentru a participa la o întâlnire de familie, în timp ce Christopher își găsise scuze. Lucrarea lui la economie nu fusese terminată. Luciana avea nevoie de un pui de somn. Adevărul era ceva ce nu putea împărtăși cu soția sau cu socrul său. Nu putea să-și facă treaba. Oricare ar fi fost marginea ascuțită pe care o avusese în trecut, dispăruse în ziua în care se născuse fiica lui. O pierduse, pur și simplu.

Dar nu a fost un sacrificiu. Dragostea creștea în pieptul lui Christopher. Luciana era perfectă. Fiica lui îl făcuse să simtă lucruri pe care nu le credea posibile. Momentul nașterii ei îl schimbase pentru totdeauna. Ținând în mâini viața ei nouă și tânguitoare, își schimbase perspectiva cu o sută optzeci de grade. Prima dată când a privit-o în ochii ei încrezători, a știut că viața lui nu va mai fi niciodată la fel.

El nu va mai fi niciodată la fel.

Dar, așa cum subliniase Eva în discuția lor aprinsă din acea dimineață, o invitație din partea lui Franco Vargas nu era o rugăminte. Era o cerere.

Așa că iată-l.

A oprit mașina la intrare. A fost instinctul sau pură reticență care l-a făcut să ezite să cotească pe alee? Două rânduri lungi de copaci mărgineau aleea de pietriș și pământ care ducea la casă. Uitându-se în față, a coborât geamul. Briza caldă adusă de pampas i-a ridicat firele de păr de pe gât. Unde erau paznicii? Franco menținea supravegherea la fermă cât mai invizibilă posibil. Socrul său se bucura de iluzia de a fi o familie obișnuită, dar, de obicei, Christopher putea detecta santinelele. Precaut la orice abatere de la normal, a lăsat piciorul deasupra pedalei de accelerație. Dar nu prea avea de ales. Prezența lui era obligatorie. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Franco să devină suspicios. Dacă ar fi ghicit vreodată că Christopher vrea să o ia pe Eva...

Asta nu se putea întâmpla.

S-a întors între stâlpii de cărămidă, oprindu-se la jumătatea drumului lung pentru a arăta o iapă și un mânz în pășune. De pe bancheta din spate, Luciana a aplaudat și a strigat, "*Caballo*. Cal". Cu părinții ei vorbind două limbi, Luciana părea să treacă de la engleză la spaniolă fără niciun efort.

Dacă familia Vargas ar trăi cu adevărat din ponei de polo și vin. Dar hobby-urile lui Franco erau doar o fațadă. Comerțul cu arme ilegale al familiei Vargas era vechi de generații. Erau mai mult o bandă militantă decât o familie.

Casa fermei era construită în stil tradițional: pătrată și joasă. Hambarele și terenurile de polo se aflau în stânga casei de beton, văruită în alb. Acoperișurile din țiglă roșie de teracotă luminau peisajul. Câteva dependințe cu un design simplu similar erau presărate în jurul proprietății. Christopher a parcat în fața casei, în mijlocul unui grup de vehicule. Sunetele stropilor, ale muzicii și ale chițăitului ocazional al unui copil pluteau pe briza fierbinte din spatele casei. Aproape de sfârșitul unei veri argentiniene, familia se bucura de piscină. Franco avea doar două fiice, dar existau veri, unchi și socri implicați în afacere. De cele mai multe ori, Eva și bărbații se adunau înăuntru pentru o întâlnire de afaceri, în timp ce celelalte femei și copiii se bucurau de după-amiaza caldă.

În tăcere, spera ca afacerea să se fi încheiat pentru acea zi. Nu i-ar fi recu-

noscut niciodată lui Franco, dar de când se născuse Luciana, Christopher prefera să înoate cu fiica lui. Se simțea mai confortabil în curtea din spate cu femeile, copiii și bătrânii.

El a eliberat copilul de pe bancheta din spate. Strângând într-o mână un iepure maro împăiat, a dat din picioare.

"Îți aduci iepurașul cu tine?"

"*Bebé*". Ca de obicei, ea a insistat că iepurele era copilul ei. Nerăbdătoare, i-a strigat pe nume pe verișorii ei.

"Îți auzi tovarășii de joacă." Christopher a pus-o în picioare, i-a îndreptat rochița galbenă, înflorată, și a luat-o ferm de mână. Ferma avea pericolele ei. Apa, caii, câinii și uneltele ascuțite creau o mulțime de oportunități pentru ca un copil curios să fie rănit.

A ocolit ușa din față. Șeful securității și cel mai de încredere angajat al lui Franco, Nicolas, urma să fie în hol. Christopher prefera să evite privirea lui atentă și disprețul tăcut. Nicolas nu credea că un bărbat ar trebui să fie acasă în timp ce soția lui se ocupa de afaceri. Disprețul lui înțepa. Nicolas îi fusese mentor lui Christopher ani de zile. Îl învățase să mânuiască arme. Îl învățase să ucidă.

Îndreptându-se direct spre curtea din spate, el și-a condus fiica de-a lungul laturii casei. Micuțele sandale albe ale Lucianei au plesnit pe cărare când au trecut de colț.

O explozie a spulberat aerul liniștit. Pământul s-a rostogolit, iar oamenii au țipat. Apoi, din spatele proprietății a răsunat zgomotul de mitralieră. Christopher a luat-o pe Luciana de pe jos. S-a întors spre mașină, dar sunetele motoarelor și ale cauciucurilor pe pietriș l-au oprit. Pivotând, a fugit în direcția opusă. Cel mai apropiat adăpost era hambarul. Alte țipete, inclusiv cele ale copilului său, i-au străpuns inima.

A alergat să își salveze fiica, dar inima i-a sângerat pentru soția pe care a lăsat-o în urmă.

Țipete, focuri de armă și vuietul înfricoșat al cailor se auzeau pe peluză. Ținându-și copilul în brațe, Christopher a alergat pe iarbă spre grajd. Chiar în fața intrării se afla o dubă cu cai. A aruncat o privire în interiorul dubei în timp

ce trecea în fugă pe lângă ea. Un cartuș de gloanțe zăcea pe jumătate îngropat sub o grămadă de fân. Intrușii se folosiseră de sosirea unui cal nou pentru a-și lansa atacul. Fără îndoială, adevărații șoferi ai dubiței erau morți, trupurile lor fiind aruncate undeva de-a lungul autostrăzii. Dacă Christopher ar fi plănuit atacul, exact așa ar fi avut acces la fermă. Caii erau slăbiciunea numărul unu a socrului său.

A intrat în umbra răcoroasă a hambarului. Un cal a fornăit. Luciana plângea. Strigătele ei au crescut până la o înălțime îngrozitoare.

"Shh, prințesa mea." Trebuia să o liniștească. Agitația îi acoperea țipetele pentru moment, dar în secunda în care se terminau împușcăturile, cineva îi va auzi plânsetele. I-a întors fața la pieptul lui. Brațele și picioarele ei s-au înfășurat în jurul corpului lui. Christopher a tresărit la fiecare împroșcare de gloanțe, așteptând ca unul dintre ele să i se înfunde în propria carne, făcându-l incapabil să își protejeze copilul. Întrebările îl bombardau.

Cine trăgea? Mai trăia Eva?

Și mai important, unde se putea ascunde? Nu era alt loc în afară de hambar. Ferma era așezată pe un pătrat plat de pășune. Puțini copaci presărau întinderea sa verde. Priveliștea era spectaculoasă, dar terenul deschis nu lăsa nici o cale de a fugi fără să fie văzut. Nu avea nici o armă. Nimic cu care să își poată proteja fetița. S-a strecurat în atelier și a luat un cuțit ascuțit de pe masa de lucru din centrul încăperii. L-a pus în curea și s-a întors pe culoar.

S-a întors în prima boxă, închizând și încuind ușa în urma lui. Nervoasă din cauza zgomotului, iapa castanie dinăuntru s-a ferit. Christopher a liniștit animalul cu o voce calmă. A traversat podeaua acoperită cu paie și s-a ridicat pe vârfuri pentru a se uita pe o fereastră mică, înaltă pe perete. De aici putea vedea o parte din curtea din spate a casei. Cadavrele erau împrăștiate pe iarba luxuriantă. Mai multe pluteau în apa albastru aprins a piscinei.

Toată lumea. Întreaga familie. Moartă. Secerați în mijlocul unui grătar.

Bărbați îmbrăcați în negru își croiau drum pe iarbă, lovind corpuri cu vârfurile cizmelor. Christopher a văzut cum un bărbat l-a rostogolit pe unchiul Paolo pe spate și a tras un foc în pieptul bătrânului. Lacrimile îi curgeau pe față în părul Luciei.

"Trebuie să fii liniștită", i-a spus la ureche fiicei sale. "Poți să faci asta pentru tata?"

Dând din cap, ea a sughițat, ochii ei căprui deschizându-se larg în semn de promisiune solemnă. A înțeles? Era doar un copil mic, dar părea să-i simtă disperarea - teroarea.

S-a uitat la calul care pipăia așternutul. Iapa avea copite rapide. Transpirația nervoasă îi strălucea pe părți, dar el îi adusese ultimul mânz. Avea încredere în el. Iar Christopher avea puține opțiuni. Cu o palmă ușoară pe gâtul calului, a dus-o pe Luciana în umbră. O plasă umflată plină de fân bloca vederea de la ușă.

"Închide ochii, nu te mișca și fii la fel de tăcută ca până acum", a șoptit el.

Gestul ei înlăcrimat i-a sfâșiat inima în bucăți. O rafală de focuri de armă se auzi. Luciana a dat înapoi și și-a întors fața în umărul lui.

Christopher și-a oprit imaginația din a crea imagini. Nu-și putea permite să se întristeze când fiica lui era în pericol. A îmbrățișat-o mai strâns în timp ce pașii băteau pe pământul compact al grajdului. Ea și-a ridicat capul, iar el și-a dus degetul la buze. Gura Luciei a tremurat. Brațele ei mici i-au înconjurat gâtul și au ținut-o strâns. Și au așteptat.

Pașii au intrat în grabă în hambar.

"Verificați fiecare cabină. Repede", a strigat o voce în portugheză.

Balamalele scârțâiau. Caii sforăiau și scânceau. Copitele se mișcau în paie. Ușile se trânteau.

Transpirația se prelingea prin bumbacul cămășii lui Christopher. Ochii Lucianei erau strâns închiși. Dacă scotea un sunet, erau morți. Gândul că un glonț i-ar putea găsi copilul l-a cuprins de o teamă atât de mare încât i-a oprit inima. Ușa boxei s-a deschis. Umbra unui bărbat a căzut pe paie. Iapa castanie s-a învârtit, punându-și capul în colț și prezentându-și membrele din spate intrusului. O copită a răsunat pe lemn când animalul a lovit cu piciorul. Cu un blestem, bărbatul s-a retras și ușa s-a închis.

Christopher a așteptat până când hambarul a fost lipsit de sunete umane. Orele păreau să treacă, dar probabil că au fost mai puțin de treizeci de minute. Motoarele au pornit, cauciucurile au zgâriat pământul și zgomotul vehiculelor

a dispărut, dar el tot aștepta. Trebuia să fie sigur. În cele din urmă, s-a îndepărtat de zid.

Aplecându-se peste jumătate de ușă, a aruncat o privire în jurul peretelui. Niciun bărbat în negru. Ce ar trebui să facă?

A fugit spre casă. Trebuia să se asigure că nu era nimeni care să poată fi ajutat. Acoperind ochii fiicei sale, a trecut prin carnagiu. Ea era moale în brațele lui, cu capul pe umărul lui.

Ea a plâns încet: *"Bebé."* Își scăpase jucăria. Undeva. Tot ce putea vedea Christopher erau oamenii pe care îi iubise, singura familie pe care o avea.

Toți cei din curte erau morți. Femei, copii, bătrâni. Nimeni nu fusese cruțat.

Simțea cum îl cuprinde amorțeala. Grozăvia era pur și simplu prea mult pentru mintea lui, mai multă durere decât putea suporta un singur om. Christopher își strângea copilul în brațe și își dorea să-și poată acoperi ochii. Scena din fața lui îi rămăsese instantaneu întipărită în minte. Nu ar fi putut să o șteargă, niciodată. În schimb, și-a zidit inima. Mai târziu. Va plânge mai târziu.

A intrat înăuntru. Pantofii i-au sunat pe podeaua de gresie în timp ce se îndrepta spre ușa sălii de mese principale. Nu a fost nevoie să intre în încăpere pentru a ști că toți membrii familiei dinăuntru erau și ei morți. Această parte a casei era acoperită cu dărâmături. Explozia dărâmase acoperișul. Țiglele sparte și grinzile se îngrămădeau. Praful plutea în aerul mirosind a funingine. Christopher își putea imagina scena prea clar. Tavanul prăbușindu-se. Oameni izbucnind prin ușă. Oameni care se fereau să se adăpostească. Focuri de mitralieră împroșcând clanul Vargas. Sânge, mârâituri, țipete și moarte.

A zărit câteva cadavre printre dărâmături. Unul dintre unchi era cel mai aproape de ușă, jumătatea inferioară a corpului său zăcând sub o bucată groasă de lemn prăbușită, cu trunchiul ciuruit de gloanțe. Scaunul greu din spatele lui stătea pe spătar, ca și cum ar fi sărit și l-ar fi răsturnat. Privirea lui Christopher se îndreptă spre poziția lui Franco din spatele camerei. Franco stătea întotdeauna cu spatele la perete și avea o vedere clară asupra ușii. Eva ar fi fost alături de tatăl ei. Christopher a intrat mai adânc în cameră, ochii lui

plimbându-se printre distrugeri. Inima i s-a ridicat la gândul că poate, doar poate, ea nu era aici. Chiar dacă se gândea la asta, știa că era imposibil.

L-a văzut pe Franco pe podea, la trei metri distanță. El plonjase departe de explozie, spre fiica lui. Sub Franco, Eva zăcea pe o parte. Tatăl ei încercase să o protejeze cu propriul corp. Dincolo de capul lui Franco, părul lung și negru al Evei se împrăștia pe gresie. Era cu fața la ușă. Sângele întunecase spatele rochiei roșu aprins pe care o purtase în dimineața asta, când o văzuse ultima oară - când se certaseră. Respirația lui Christopher i s-a blocat în piept timp de două bătăi de inimă.

Înainte să se apropie suficient de mult încât să o atingă, a știut.

Luciana a plâns în umărul lui, "Tată", rupându-i transa.

Eva era moartă. Corpul său s-a îndreptat spre soția sa, instinctul propulsându-l pe podea. Picioarele lui s-au oprit lângă ea. Era ciuruită de gloanțe de la cap până la brâu. Îndepărtându-și privirea de la fața ei distrusă, a întins mâna și i-a pus două degete pe gât. Sângele de pe pielea ei era încă cald, dar inima ei nu bătea. Și-a așezat palma pe spatele ei timp de două secunde. Chiar deasupra mâinii lui, câteva raze subțiri ale tatuajului Soare de Mai care îi împodobea spatele au ieșit la iveală din mâneca ruptă a rochiei ei. Chipul zâmbitor de pe simbolul independenței Argentinei i-a frânt inima.

Te iubesc.

O strânse pe Luciana mai adânc în umărul său. Nu putea suporta ca prețioasa lui fiică să vadă fiecare membru al familiei sale extinse masacrat. Ea nu ar fi trebuit să fie niciodată martora unei asemenea orori. Acest coșmar îi pătase deja mintea lui Christopher pentru totdeauna. Atât timp cât va trăi, își va putea imagina fiecare detaliu al acestei scene. O astfel de soartă nu putea să-i ofere copilului său. Cu toate acestea, părăsindu-și soția, se simțea greșit.

Decizia i-a fost luată de un zgomot afară. Venea cineva? Prieten sau dușman?

Trebuia să o ducă pe Luciana în siguranță.

S-a întors cu spatele la cameră - la carnagiu, la soția lui. Dacă el ar fi murit și Eva ar fi supraviețuit, ar fi vrut ca ea să facă un singur lucru: să salveze copilul lor.

Bărbații au vorbit portugheză cu un accent brazilian distinct. Asta însemna că atacul fusese probabil orchestrat de principalul inamic și competitor în afaceri al familiei Vargas: Aline Barba. Era Christopher pe radarul braziliencei? Avea destule motive să îl urască. Eva îi ucisese fiul. Ar fi el și Luciana ținte? Cu excepția surorii mai mici a Evei, Maria, care era plecată la școală, ei erau singurii membri ai familiei Vargas încă în viață. Christopher nu mai fusese activ în afaceri în ultimele optsprezece luni. Poate că nimeni nu-i va simți lipsa. Dar, în cazul în care cineva i-ar fi simțit lipsa, trebuia să o ducă pe Luciana cât mai departe de acest loc.

Christopher și-a dus fiica în biroul lui Franco. A așezat-o în scaunul mare de piele al bunicului ei și l-a împins înapoi înspre perete. "Nu mișca, prințesă."

Copilul era nemișcat și tăcut ca o păpușă, cu ochii la fel de sticloși.

Ținând un ochi pe fetița lui, a înfășurat covorul de lână decolorat și a ridicat o țiglă mare de teracotă. Sub faianță, o secțiune a pardoselii fusese tăiată și o cutie de lemn fusese suspendată. Punga de nailon din interior era grea. Christopher a tras-o în cameră. A pus la loc gresia, covorul și biroul. Apoi, ridicând-o pe Luciana într-un braț și geanta în celălalt, a fugit spre mașină. Sunetul motoarelor și vârtejul de praf de la orizont l-au făcut să se răzgândească. A alergat spre garaj. Ar fi trebuit să învețe cum să piloteze elicopterul de pe cealaltă parte a proprietății, în loc să studieze economia. Eva avusese dreptate. Urmărirea unei educații universitare fusese o prostie.

Chiar în fața ușii, a luat un set de chei de pe suportul de perete. A aruncat punga de nailon în interiorul camionetei cu tracțiune integrală. A așezat-o pe Luciana pe scaunul pasagerului și a pornit motorul. S-a îndepărtat de clădiri, sperând, rugându-se, ca oricine se afla în vehiculele care se apropiau de fermă să nu le vadă fuga. *Sunetul* unui elicopter l-a stimulat să conducă mai repede. Îi urmărea cineva? S-a întors să scruteze cerul, dar soarele i-a obturat vederea. Tot ce putea vedea era strălucirea soarelui pe elicopter. Acesta a dispărut în depărtare.

Ei nu-l văzuseră. Expiră. Aveau o șansă. Era mică, dar nu era nimic ce nu ar fi făcut pentru a-și ține copilul în siguranță.

Lângă el, fiica lui nu scotea niciun sunet.

Capitolul 2

Doisprezece ani mai târziu, Westbury, Pennsylvania

Îi plăcea răzbunarea în orice fel era servită. Fierbinte. Caldă. Rece. Sau, în cazul lui Christopher Navarro, înghețată ar fi de ajuns.

S-a amestecat într-un grup de părinți, și-a tras eșarfa mai sus pe față și a mers spre școală. Deși ziua era înnorată, ochelarii de soare îi protejau fața în timp ce-l căuta cu atenție pe Christopher în mulțime. Îi marcase Mercedesul cu câteva săptămâni în urmă, când stătea în parcarea festivalului de iarnă. Știa tot timpul unde se află el. Deși o privire aruncată pe aplicația GPS de pe smartphone îi spunea că este în apropiere, nu i-a văzut mașina. Părea ciudat că nu ar fi participat la evenimentul școlar, din moment ce Luciana era în concurs. Evenimentul fusese mediatizat în ziarul local.

Ce ar face dacă el ar fi aici? Ar fi recunoscut-o? Eșarfa circulară pufoasă fusese mai degrabă o alegere strategică decât una de modă. O trase mai sus pentru a-și acoperi linia maxilarului. Trebuia doar să îl descopere mai întâi.

A pășit prin intrarea principală și a urmat mulțimea de adulți pe holul larg. Nimeni nu a verificat actele de identitate. Nimeni nu i-a acordat prea multă atenție. Cu elevi de la mai multe școli concurente, personalul nu se aștepta să recunoască fiecare părinte. Într-o singură încercare jalnică de a asigura securitatea, un profesor a stat la capătul holului pentru a împiedica adulții vizitatori să se îndepărteze de sala principală. Și-a reținut un hohot de dezgust. Dacă *ar fi* vrut să intre, bărbatul subțire ca o șină din gardă nu i-ar fi stat în cale, cel puțin nu pentru mult timp.

Părinții au umplut sala mare. Vocile răsunau pe gresie și lemn. Prefăcându-se că face cu mâna câtorva persoane, s-a așezat pe un scaun metalic pliabil, aproape de partea din față a sălii, ca și cum locul ei ar fi fost acolo. Nu a vorbit cu nimeni. Se îmbrăcase la fel ca celelalte mame, blugi subțiri, pulover, cizme plate, nimic sofisticat, nimic care să o facă să iasă în evidență.

Satisfacția i se umfla în piept. Trecuse atât de mult timp de când o experi-

mentase, încât aproape că nu recunoscuse senzația plăcută. Venind astăzi aici se simțea îndrăzneață și revigorantă. După ani de cercetare atentă și luni de planificare a detaliilor, visul ei se împlinea în sfârșit.

Un bărbat a traversat scena și s-a oprit în fața unui microfon. În spatele său, câteva zeci de scaune de plastic erau aranjate în rânduri. A bătut în microfon, iar zgomotul conversațiilor s-a redus la tăcere în timp ce părinții s-au așezat. Directorul s-a prezentat și a ținut un discurs rapid despre munca grea și dedicarea profesorilor și elevilor implicați în concursul de ortografie. Ea i-a acordat puțină atenție, privirea ei fiind fixată pe partea scenei unde se mișca cortina grea. Fără îndoială, concurenții așteptau în culise. Directorul i-a prezentat pe cei doisprezece finaliști unul câte unul, în ordine alfabetică.

Lucia Rojas a fost al nouălea copil la rând. Unii dintre copii păreau timizi și stânjeniți. Umerii li se încovoiau și se agitau în scaune. Dar nu și ea. Înaltă și subțire, cu o coamă lungă de păr negru, Lucia și-a luat locul cu coloana vertebrală dreaptă și și-a împreunat mâinile în poală cu hotărâre.

În timp ce o privea pe adolescentă, respirația i se bloca în gât. O văzuse pe fată cu câteva săptămâni înainte la un concurs hipic local, dar fusese de la distanță și nu fusese sigură. De aproape, nu mai avea nicio îndoială. Și-a ridicat telefonul și a deschis aplicația video.

Fata era Luciana.

Trăsăturile ei erau cele ale unei Vargas, la fel și calmul ei. În ciuda vârstei sale fragede, se purta cu regalitate atunci când i-a venit rândul să se apropie de microfon. Vorbea cu încredere, ca și cum se aștepta să câștige. Fata era o Vargas, până la capăt. Pe parcursul următoarelor patruzeci de minute, concurenții au fost reduși până când a rămas unul singur. Învingătoarea. Luciana.

Acum totul putea începe.

S-a strecurat afară împreună cu un grup de alți părinți grăbiți și a traversat pasarela de ciment, cristalele de sare și gheața scârțâind sub cizmele ei. Uitându-se la stradă, a încremenit. La nici cincisprezece metri în față, un Mercedes a intrat în parcare. Vehiculul era argintiu, elegant și puternic. Nu l-a putut vedea pe șofer, dar a presupus că era Christopher. Mașina era a lui, iar el

nu și-ar fi încredințat fiica nimănui cu ușurință. Oameni ca Christopher știau mai bine să nu se bazeze pe nimeni pentru sarcini importante. Lumea din care proveneau, lumea în care ea încă trăia, era un loc dur în care cei care aveau încredere sfârșeau morți.

Ridicându-și eșarfa mai sus pe față, ea s-a îndepărtat. Oamenii o înconjurau, dar ea se simțea singură și aparte. Furia îi ardea fierbinte în vene și a salutat vântul friguros. Răzbunarea ei era suficient de aproape pentru a-i simți amărăciunea în fundul gâtului. *Răbdare.*

Christopher plecase pe furiș din Argentina și se ascunsese ca un laș. Ea așteptase mult timp ocazia de a-l prinde. Răbdarea era singura virtute care mai rămăsese în inima ei zdruncinată. Și fusese răsplătită pentru perseverența și reținerea ei. Îi găsise.

Dar în timp ce satisfacția o umplea, trădarea îi sfâșia inima în două. Ani de zile, l-a urmărit pe Christopher prin Statele Unite. El a fost întotdeauna un om inteligent. Nu folosea creditul personal. Bunurile, cum ar fi casele și mașinile, erau achiziționate în spatele unuia dintre numeroasele sale scuturi corporative, cu multe proprietăți împrăștiate în toată țara. Își limita legăturile personale la strictul necesar și, până de curând, se mutase frecvent. Aceasta era prima dată când rămăsese într-un loc suficient de mult timp pentru ca ea să-l ajungă din urmă - să-i vadă pe amândoi cu ochii ei - să confirme că Cristan și Lucia Rojas erau Christopher și Luciana Navarro.

Și acum era timpul să își pună planul în aplicare.

A ieșit din curtea școlii și a mers câteva străzi. Lângă un mic cimitir, o dubiță gri aștepta la bordură. Era un vehicul urât, neîndemânatic, dar care trecea neobservat, un fel de camuflaj suburban-american. În timp ce se apropia, motorul a prins viață. Locotenentul ei a ieșit de pe partea șoferului și i-a deschis portiera pasagerului. Ea a urcat fără să scoată un cuvânt și s-a așezat pe scaun. Sub ea, pielea rece îi înghețа picioarele prin blugi.

A alunecat la volan. "Unde mergem?"

"Ne vom întoarce la casă și vom aștepta acolo." A ales să închirieze o casă de vacanță la douăzeci de minute distanță, lângă o stațiune de schi mică, dar aglomerată, unde ea și șoferul ei nu ar fi atât de vizibili printre turiști. Venise

în oraș cu câteva ocazii, de fiecare dată limitându-și expunerea la evenimente cu destulă aglomerație pentru a se amesteca și, de fiecare dată, ea și șoferul ei merseseră aproape unul de altul pentru a simula intimitatea unui cuplu în vacanță. Trecuseră de câteva ori la miezul nopții pe lângă casa lui Christopher. Trebuia să admită că el stabilise o bază ușor de apărat, dar confortul lui în mediul înconjurător îi lăsase o portiță liberă la festivalul de iarnă.

"A fost ea?" Locotenentul ei a cotit pe un alt drum lateral. Pe ambele părți ale străzii erau case mici cu trotuare curățate cu lopata.

"Da." Ea a înghițit arsura din gât. Această felie de America a clasei de mijloc era un loc ciudat pentru el să se ascundă. Orașul era ciudat și confortabil. Au trecut pe lângă un grup de copii mai mari care se întorceau de la școală. Un băiat a adunat o mână de zăpadă, a vârât-o pe gâtul jachetei însoțitorului său și a fugit, rânjind. Tovarășul său râzând l-a urmărit. Cum putea Christopher să trăiască într-un loc atât de plictisitor? Cât de mult se schimbase? Își pierduse avantajul?

"Sunteți sigură?", a întrebat el.

"Sunt sută la sută sigură."

S-a uitat în oglinzile laterale și retrovizoare. "Atunci mergem mai departe cu planul?"

"Da." Ea și-a scos mănușile și le-a lăsat în poală.

"Știu că ai muncit din greu să te pregătești pentru asta, dar nu trebuie să fim creativi. I-aș putea pune un glonț între ochi. N-ar ști niciodată ce l-a lovit." El se uită în lateral la ea. Nu fusese niciodată un bărbat drăguț. Pielea lui era aspră și închisă la culoare, iar părul negru de odinioară era plin de fire gri. Dar ea învățase pe calea cea grea că loialitatea era mai valoroasă decât aspectul.

"Nu", a spus ea. În mod normal, îi lua părerile foarte în serios. Dar aștepta acest moment de mult timp și intenționa să se răzbune cum se cuvine.

"Ești sigură? Dacă îl ucidem pe Christopher fără probleme", a continuat el, "atunci ai putea să o iei pe Luciana după bunul plac. Fără Christopher, ea va fi o țintă ușoară."

"Nu l-am urmărit pe nenorocitul ăla mai mult de un deceniu ca să-l omor repede." Ea și-a descheiat haina. "Nu îți face griji. El va muri. Dar înainte să

se ducă în iadul lui special, vreau să știe că eu am luat-o pe Luciana. Vreau să-l privesc în ochi când își va da seama că i-am luat singurul lucru la care ține cel mai mult pe lumea asta și că toate intrigile lui, fuga și ascunderea au fost în zadar. Vom urma planul nostru inițial."

S-a încruntat. Era un om bun. Nu avusese niciodată gustul torturii. Era un lucru bun că ea nu avea această problemă. Pasul doi al planului ar fi fost numai al ei. Abia aștepta să-l forțeze pe Christopher să îngenuncheze, să-l facă să plătească pentru ceea ce făcuse.

"Este decizia dumneavoastră", a spus el.

"El și-a făcut-o cu mâna lui." Furia și emoția i-au încălzit pielea. A coborât geamul cu un centimetru. Aerul rece și umed a pătruns în mașină. "Crezi că s-a înmuiat?"

Îl văzuse de la distanță. Nu poți fi prea atent când urmărești un criminal.

"Presupun că o să aflăm." A virat pe o autostradă rurală și s-a îndepărtat de oraș.

Respira mai ușor când se îndepărtau de decorul intim și de tot pitorescul lui. Orășelul sănătos pe care îl alesese Christopher îi irită terminațiile nervoase. Cum îndrăznea el să-și croiască o viață atât de plăcută.

Șoferul ei a format un număr pe telefonul mobil și a dat comanda. A coborât telefonul și s-a uitat la ea. "Și acum așteptăm."

Nu ar mai fi trebuit să se întrebe mult timp despre isprăvile lui Christopher. Era sigură de un singur lucru: Christopher - sau Cristan, cum își spunea el acum - va muri. Dar înainte de sfârșitul său, avea să sufere. Pentru a înțelege ce făcuse, trebuia să piardă totul. Iar ea trebuia să fie cea care să obțină răsplata. Aniversarea masacrului de la Vargas se apropia. Peste o săptămână, Cristan avea să suporte consecințele.

Capitolul 3

Cum ar putea o viață atât de bună să fie construită pe o fundație de minciuni?

Un fulg de zăpadă solitar a alunecat pe parbriz în timp ce Cristan își conducea sedanul spre școala fiicei sale. O altă după-amiază. Un alt pickup. Niciodată nu a încetat să aprecieze viața liniștită și obișnuită pe care el și Lucia erau binecuvântați să o ducă. După doisprezece ani lungi, viața lui frumoasă încă părea furată.

Și-a încetinit sedanul. Mașinile se înghesuiau la intrare, iar parcarea se revărsa. Minivan-uri și SUV-uri erau aliniate și pe strada laterală. Erau mult prea multe vehicule pentru o ieșire normală de după-amiază.

I-a scăpat ceva?

A ocolit un SUV parcat ilegal și a condus până la zona de preluare. A înclinat Mercedesul spre bordură și a cercetat trotuarul în căutarea fiicei sale. Curtea școlii părea și ea mai aglomerată decât de obicei. Părinții se înghesuiau pe trotuar. Uitase cumva vreun eveniment? A băgat mâna în buzunar și și-a scos telefonul. Calendarul său nu conținea nicio activitate școlară.

Copiii au ieșit din clădire. În ciuda frigului, ei se mișcau pe betonul acoperit cu sare și pe iarba plină de zăpadă. Palavrageala lor ascuțită pătrundea prin geamurile închise ale mașinii sale. Unii se îndreptau spre linia de autobuze galbene de pe trotuarul alăturat. Copiii mai mici se întâlneau cu părinții pe trotuar. Copiii mai mari căutau mașinile care soseau sau începeau să meargă pe jos spre casă.

Deși sosise a doua săptămână a lunii martie, iarna nu se terminase încă în munții din nord-estul Pennsylvaniei. La fel, întunericul încă îl stăpânea pe Cristan. Trebuia să treacă prin următoarele câteva săptămâni înainte ca tensiunea și tristețea să-l elibereze. Se tot aștepta ca această aniversare să devină mai ușoară, dar în fiecare an își petrecea ultimele zile de iarnă cufundat în amintirile întunecate ale trecutului său.

Lângă mașina lui, două femei, o blondă și o brunetă, stăteau pe trotuar și vorbeau în timp ce își așteptau copiii. Blonda era mama lui Jenna Pratt, o fată

blondă și colțuroasă din clasa Luciei, care fusese de câteva ori la ea acasă în ultima vreme. Jenna părea predispusă la chicoteli.

Cristan a întors privirea prea târziu. Mama Jennei i-a surprins privirea. Făcându-i un semn scurt cu mâna, s-a apropiat de mașină. Trecându-și o mână peste păr, s-a aplecat la brâu pentru a privi în interiorul vehiculului lui. Bruneta plutea chiar în spatele ei.

Cu un oftat reticent, Cristan a coborât geamul pasagerului și s-a aplecat peste consolă suficient cât să stabilească contactul vizual. Bruneta i-a schițat un zâmbet politicos, dar strălucirea de prădător din ochii blondei i-a dat de gândit. Când alesese această comunitate rurală pentru noua lor casă, nu anticipase popularitatea statutului său de văduv în rândul populației de mame singure. Mai multe mame s-au apropiat de mașina lui, adunându-se lângă Mercedesul său ca niște leoaice înfometate în jurul unui Jeep de safari plin cu turiști suculenți.

Cristan se străduia să-și amintească prenumele femeii blonde. Nereușind, a recurs la formalitate, care era probabil cea mai bună opțiune în orice caz. Lucia își făcuse prieteni în oraș, dar el trebuia să păstreze distanța.

"Bună ziua, doamnă Pratt."

După grimasa instantanee de pe chipul brunetei, Cristan a simțit că alegerea sa a fost un *pas greșit*.

Iritarea a pâlpâit ca gerul în ochii blondei. "Sunt Harper. După divorț, am revenit la numele meu de fată, dar te rog, spune-mi Vivienne."

"Îmi cer scuze." Cristan a scanat mulțimea în căutarea fiicei sale. Nu avea niciun interes să o cunoască mai bine pe doamna Harper. Cu doi ani în urmă, credea că acest orășel ar fi un loc bun unde să rămână. Poate că se înșelase. Comunitatea foarte unită cerea un nivel de intimitate la care nu se așteptase.

Doamna Harper nu s-a lăsat intimidată atât de ușor. S-a apropiat de mașină, cu o poziție agresivă. A pus o mână pe portiera mașinii, ca și cum și-ar fi revendicat dreptul. "Felicitări. Trebuie să fiți foarte mândră de Lucia."

Ce a vrut să spună? Confuz, Cristan a deschis gura să întrebe când și-a zărit fiica ieșind din clădire cu o fată blondă și subțire lângă ea. O recunoscu pe Jenna. Ca și cum i-ar fi simțit prezența, Lucia și-a întors capul spre el și și-

a aruncat părul lung și negru peste umăr. Își trase răsuflarea. Atât de asemănător cu Eva. Peste o săptămână se împlineau doisprezece ani de când soția lui și familia ei fuseseră executați. În tot acest timp, nu-și permisese nici un atașament, cu excepția Luciei. Dar cu cât stătea mai mult în această comunitate, cu atât îi era mai greu să-și păstreze distanța. În loc ca singurătatea să se diminueze, golul îl macină.

"Nu strica surpriza", a avertizat bruneta.

Zâmbetul doamnei Harper s-a răcit. "Ai dreptate. Sunt sigură că Lucia vrea să vă spună chiar ea."

Cristan își strânse degetele pe volan. Nu-i plăceau surprizele.

Lucia s-a întors spre prietena ei, cu gesturi animate, cu un limbaj al corpului entuziast. Râsete și voci se auzeau prin geamul deschis al mașinii. Fetele de treisprezece ani erau întotdeauna încântate, se părea. Lucia a lăsat-o pe Jenna și a sărit spre el, cu ochii ei negri sclipitori. În blugi subțiri, cizme scurte din piele de oaie și o jachetă pufoasă strălucitoare, arăta ca orice alt copil care părăsea școala. Era una dintre ele, își dădu seama el cu un mic șoc. De ce nu o văzuse atât de clar până atunci?

A deschis portiera pasagerului, și-a aruncat rucsacul și s-a așezat pe scaun. Vântul rece îi înroșise nasul, dar ochii și zâmbetul îi erau luminoși.

"Nu uita că mă duc la Sarah acasă să am grijă de copii." A deschis punga din față a rucsacului, și-a scos telefonul mobil dintr-un compartiment cu fermoar și l-a pornit. Din punct de vedere tehnic, nu trebuia să aibă un telefon în școală, dar preocupările lui Cristan legate de siguranță depășeau orice politică școlară. În caz de urgență, trebuia să știe că Lucia putea da oricând de el și a refuzat să renunțe la posibilitatea de a o localiza prin GPS-ul din telefonul ei.

"Îmi amintesc." Cristan nu ar fi uitat șansa de a o vedea pe Sarah Mitchell. Înainte să o cunoască, nu-l deranjase să fie singur. "Are nevoie de tine și joi, corect?"

"Uh-huh."

A așteptat clicul centurii ei de siguranță înainte de a se îndepărta de bordură. "Cum a fost ziua ta?"

"Promiți să nu te sperii?"

"Eu nu mă *sperii*". Indignarea i-a suprimat aprehensiunea.

Ea și-a dat ochii peste cap. "Așa să faci."

Ieșind din parcare, Cristan și-a desprins degetele cramponate de pe volan și și-a flexat încheieturile. "Spune-mi ce s-a întâmplat."

"Astăzi a fost concursul de ortografie." Iradiind entuziasm, ea a săltat pe scaunul din piele. "Am câștigat. Nu doar la școala mea. Competiția de astăzi a fost regională și a inclus copii de la patru școli din împrejurimi care au ajuns în runda finală."

"Este minunat." Poate. Mândria se amesteca cu neliniștea. Competiția explica de ce atât de mulți părinți erau adunați la școală. De ce nu-l invitase ea? "De aceea ai petrecut atât de mult timp cu temele?"

"Da. Luna trecută, am ajuns în runda finală, iar de atunci învăț din greu."

Cristan și-a reprimat surpriza, împreună cu un val de durere și îngrijorare. Îi ascunsese asta timp de o lună. Cum? De ce? Ascundea altceva?

"Cum de nu am știut despre asta?"

Ea și-a ales cuticula. "S-ar putea să fi interceptat scrisoarea și să-ți fi falsificat numele pe biletul de voie."

Șocul l-a redus la tăcere. Fiica lui nu numai că nu-i spusese despre acest eveniment. Ea trecuse de minciună și îmbrățișase înșelăciunea directă.

"De ce nu ai vrut ca eu să știu despre acest concurs de ortografie?"

Lucia s-a îndepărtat de el, atenția ei îndreptându-se spre fereastră. Prin geam, treceau câmpuri de atletism acoperite de zăpadă. "Știu că nu-ți place să ies în evidență."

El s-a chinuit să răspundă. Ea nu greșea, dar adevărul nu era o opțiune.

"De ce spui asta?"

"Pentru că atunci când am câștigat acel premiu în clasa a șasea în Miami, ai împachetat și ne-ai mutat aici o săptămână mai târziu. Nu vreau să mă mut din nou. Asta e cea mai lungă perioadă de timp în care am locuit într-un singur loc." Ea și-a întors mâna și și-a examinat unghiile zdrențuite, evident mestecate.

Cristan a ignorat deducția ei foarte precisă. "Ne-am mutat pentru a profita

de o oportunitate de afaceri."

Corpul ei s-a liniștit, iar atenția ei s-a îndreptat din nou spre el. Concentrarea ei s-a intensificat. Postura și tonul ei au contestat afirmația lui.

"Îți gestionezi investițiile imobiliare în toată țara din biroul de acasă în fiecare zi. Nu cred că a fost nevoie să ne deplasăm o mie de kilometri pentru a cumpăra o proprietate."

"Casa are o priveliște minunată", a spus el, dar argumentul său a sunat slab. "Și au existat și alte oportunități. S-a dovedit a fi spre bine, nu-i așa? Pari fericit aici."

"Cred că da." Umărul ei s-a ridicat rapid. Ochii ei erau neîncrezători, ca și cum nu ar fi vrut să recunoască, nici măcar pentru ea însăși, cât de mult îi plăcea să locuiască în Westbury. "Îmi place să am un cal. Îmi place să locuiesc la țară. Să ai prieteni e frumos."

"Vezi? Totul a mers bine." Mutarea în Florida fusese o greșeală. De fiecare dată când auzea vorbindu-se spaniola, aceasta îi amintea de Argentina - de trecutul său - de evenimentele pe care voia să le uite și îl punea pe gânduri. Auzea limba spaniolă aici din când în când, dar nu la fel de des ca în Miami.

Lucia s-a luat de luciul sclipitor de pe unghia degetului mare. "Deci, dacă a fost doar o decizie de afaceri, atunci de data asta nu va trebui să ne mutăm, nu?"

Iar acum Cristan plătea din plin prețul pentru păstrarea secretelor față de fiica sa. "Nu chiar în acest moment. Din păcate, afacerea mea necesită mutări frecvente."

"De ce?"

"E complicat." În general, minciunile erau.

"Nu sunt proastă." În spatele tonului ei obraznic, vocea Luciei răsuna de durere sufletească. "Există un lucru foarte convenabil numit Internet. Știi totul despre el. Este locul unde îți faci nouăzeci și cinci la sută din muncă. Nu mergi la întâlniri. De ce contează unde locuim?"

El nu a mustrat-o pentru lipsa ei de respect. Ea era tristă și rănită, iar el purta vina. Poate că ar fi trebuit să fie mai sincer cu ea, dar a vrut ca ea să aibă o viață cât mai normală posibil, ceea ce acum își dădea seama că nu fusese

deloc normal. Bunele intenții puteau într-adevăr să ducă pe cineva într-o direcție greșită.

"Știu că ești foarte inteligentă." Doar că nu își dăduse seama că era și perspicace și matură, sau că se pricepea la fel de bine ca și el să păstreze secrete. "Sunt foarte mândru de tine."

"Am fost invitată să particip la concursul de stat de luna viitoare. Câștigătorul merge la concursul național din Washington, D.C., în luna mai." Lucia și-a încrucișat brațele pe piept. "Dacă nu ai o problemă cu atenția, atunci pot merge, nu?"

Ce ar trebui să facă el? Ar putea rămâne în Westbury, cel puțin până când Lucia termină liceul? În doisprezece ani, nimeni nu venise să-i caute. Asta se întâmpla pentru că îi mutase frecvent, păstrase un profil scăzut și rămăsese vigilent, sau pentru că Aline Barba nu avea niciun interes pentru ei? Cristan nu conducea nici o afacere care să concureze cu a ei sau să-i atragă atenția. Eva era moartă. Dar dușmănia dintre cele două familii era veche și înrădăcinată. O crimă violentă a dat naștere alteia. Actele de răzbunare dus-întors continuau de zeci de ani, fiecare parte părând intenționată să o șteargă pe cealaltă din existență. Ultimul conflict, cel despre care el credea că a inițiat masacrul Vargas, o costase pe Aline fiul ei. Știa ea că Cristan nu era responsabil, chiar dacă fusese acolo în acea zi? Sau l-ar fi găsit vinovat prin asociere? Eva fusese cea care apăsase pe trăgaci. Acestea erau întrebările fără răspuns care îl țineau ascuns de mai bine de un deceniu.

Le schimbase numele. Lucia ar fi fost greu de recunoscut. Era un bebeluș când au plecat din Argentina. Anii de griji își lăsaseră amprenta asupra chipului său. Nu mai semăna cu tânărul cu părul creț care fusese atunci.

Dacă paranoia lui era nefondată, puteau trăi o viață mai normală - sau cel puțin cât se poate de normală pentru doi oameni care trăiesc sub identități false, ceea ce Lucia nu știa.

Totuși, răspunsul la întrebarea ei aproape că l-a sufocat. Odată ce ar fi fost de acord, nu ar mai fi existat cale de întoarcere. Dar nu trecuseră deja acea barieră stând aici timp de doi ani? Trebuia să schimbe felul în care își trata fiica. Ea nu mai era un copil mic. Zilele în care își putea face noi prieteni într-

o singură după-amiază pe terenul de joacă se terminaseră. Dezrădăcinarea ei acum fără o amenințare concretă ar fi crudă. "Nu văd de ce nu."

"Serios?" Vocea Luciei se înălță cu emoție. "Nu plecăm?"

El și-a ales cuvintele cu grijă. "Nu am planuri imediate să mă mut."

"O, Doamne." Privirea uimită de pe fața ei i-a spus că fusese pregătită pentru o ceartă. "Nu pot să cred asta. Vorbești serios?"

"Da." Când fiica lui era suficient de disperată încât să îi ascundă evenimente importante, când îi lipsea chiar copilăria pe care el se străduia să o protejeze, atunci era timpul să își reevalueze deciziile. "Dar trebuie să-mi promiți că nu vei avea secrete față de mine. Mi-ar fi plăcut să te văd câștigând în această după-amiază."

Capul ei a clătinat. "Îmi pare rău. Data viitoare promit să-ți spun. Dar trebuie să-mi promiți și tu același lucru."

"Și vor exista consecințe pentru că mi-ai semnat numele pe acel document. Cu excepția babysitting-ului și a îngrijirii lui Snowman, ești pedepsită pentru o lună."

"Ok." Ea nu părea supărată de pedeapsă. Conversația ei fericită a umplut mașina - și inima lui - în timpul drumului scurt spre casa lui Sarah. Acesta era motivul pentru care nu se mutase. Lucia înflorea aici. Singurul lucru care păta frumusețea după-amiezii era faptul că nu putea fi niciodată complet sincer cu fiica lui.

Secretele pot fi mortale, dar el știa cât de ușor poate ucide și adevărul.

Capitolul 4

Cangurul de pluș de pe podeaua holului aproape că a făcut-o pe Sarah să plângă. Un ochi căprui, de marmură, o privea în sus, deznădăjduit. Peticele rupte și corpul umflat atestau atașamentul copilului ei de trei ani. Em a târât acel animal peste tot, dar a refuzat să-l ia cu ea astăzi.

Hoppy ar putea fi speriat.

Em și sora ei de cinci ani, Alex, erau la fel de nervoase ca Sarah? Munca a fost o distracție binevenită. Slujba ei de bucătar la Main Street Inn o ținea ocupată, dar acum că era din nou acasă, nu se putea gândi la nimic altceva. Astăzi era prima vizită nesupravegheată a fostului ei soț la cele două fetițe ale lor. Acestea ar fi trebuit să ajungă acasă în siguranță în orice moment. Dar în fiecare marți și joi, plus weekenduri întregi alternative, aceasta era noua ei realitate.

A trecut pragul și și-a lăsat cheile pe măsuța de pe hol. Micul ei spaniel negru și cafeniu, Bandit, a țopăit pe picioarele din spate, salutând-o ca un băț de pogo blănos. Și-a pus picioarele din față pe coapsa ei și a lăsat-o să-i mângâie capul. Când labele lui au căzut pe podea, ea s-a aplecat și a luat cangurul. L-a ținut spre câine. "Ai adus asta din camera lui Em?"

La auzul numelui Emmei, Bandit a alergat la ușa de protecție și s-a uitat pe geam. S-a uitat înapoi la Sarah și a lătrat.

"Îmi pare rău, amice. Fetele nu sunt cu mine." Scoțându-și mănușile, Sarah s-a dus la bucătărie și a depozitat laptele în frigider. Din obișnuință, a scos chitanța de pe fundul pungii de plastic și a netezit-o între degete. S-a oprit în mijlocul mișcării. Nu mai trebuia să prezinte chitanțe pentru a justifica fiecare bănuț pe care îl cheltuia. Cu o strângere deliberată a pumnului, a mototolit foaia de hârtie și a aruncat-o în coșul de gunoi. Dacă casa ar fi avut șemineu, l-ar fi ars într-un gest mai simbolic. Stătea în centrul bucătăriei, pierdută. Fetele ar fi trebuit să fie aici, să spele vasele, să o ajute să pregătească o cină simplă. Bucătăria era prea mică pentru o masă, dar Em ar fi trebuit să fie îngenuncheată pe scăunelul ei de la tejghea, îmbrățișându-l pe Hoppy și descomprimându-se de la grădiniță, în timp ce Alex îi făcea lui Sarah un rezumat detaliat al întregii ei zile, de la lăsarea la preluarea copilului. Casa era prea liniștită fără trăncăneala constantă a celei mai mari.

Câinele a dat din cap în semn de întrebare. Ea l-a scărpinat după urechi. "Nu sunt obișnuit cu liniștea și sunt sigură că trebuie să ieși. Hai să așteptăm fetele afară." Orice era mai bine decât să stea singură înăuntru, așteptând și îngrijorându-se. S-a întors la ușă, a ridicat lesa de pe cârligul de perete și a

prins-o de zgarda lui.

Telefonul ei a vibrat în buzunarul hainei. L-a scos și a citit afișajul. Troy.

Inima îi zvâcnea. Ceva se întâmplase cu fetele. Posibilități teribile îi treceau prin minte. Frica îi strângea plămânii. A apăsat butonul de răspuns cu un deget tremurând. "Ce s-a întâmplat?"

"Unde ești?" Furia radia prin conexiune.

Ea a înghețat, surprinsă de ostilitatea din tonul lui. "E ceva în neregulă cu fetele, Troy?"

"Vreau să știu unde ai fost."

Sarah făcu o pauză, gândurile îi zburau. Localizarea ei nu era treaba lui Troy. Divorțul lor era definitiv, iar el își pierduse toate drepturile de a o întreba unde se află în noaptea în care o aruncase pe scări cu cinci luni înainte. Dar nu-l putea înfuria în timp ce el era singur cu Emma, în vârstă de trei ani, și Alex, în vârstă de cinci ani.

Expiră frustrată și speriată. Înainte ca judecătorul să-i dea dreptate săptămâna trecută, Sarah refuzase să răspundă la apelurile lui. Dar în momentul în care cele două fetițe ale ei urcaseră în camionul lui în acea dimineață, ea îi deblocase numărul. Avea din nou controlul, și știa asta.

Cuvintele ei aveau gust de înfrângere. "Am fost la muncă. Acum sunt acasă."

"Nu te cred."

Bandit a mârâit la ea, ca și cum ar fi simțit animozitatea din tonul lui Troy.

"Poți auzi câinele, Troy", a spus ea cu o voce obosită.

"Trebuia să fii acasă de la serviciu acum douăzeci de minute." Vocea lui s-a ridicat.

Condiționată să facă pace, Sarah aproape că răspunse. Să-l liniștească devenise un obicei, iar ea nu ascundea nimic. Se oprise pentru lapte. Dar nu-l putea lăsa să o tragă înapoi în jocurile lui de control. "Fetele sunt bine?"

"De ce nu ar fi?"

"Nu ar trebui să mă suni decât dacă este vorba despre fete și ai întârziat zece minute."

"Poate că au vrut doar să știe unde este mama lor." Avea un răspuns pentru

orice. Devenise isteț când se trezise. "Sau poate am vrut să mă asigur că ești acasă înainte să le las."

În clipa de tăcere care a urmat, a auzit în fundal vocile fiicelor sale. Plămânii i-au expulzat respirația pe care o reținuse. Fetele erau în regulă.

"Trebuie să scot câinele afară, Troy. Ne vedem în curând."

Adunându-și curajul, Sarah a apăsat butonul Sfârșit. Telefonul nici măcar nu era în buzunar când a bâzâit din nou. S-a uitat la ecran pentru a se asigura că era Troy și a lăsat apelul să intre în căsuța vocală. Privirea ei a alunecat peste interiorul casei mici. Mobilierul din stejarul anilor '80 și albastru de țară era învechit, dar nu o deranja. Nu-și dorise nimic din casa pe care o împărțise cu Troy. Logodnicul surorii ei, șeful poliției locale, o lăsase pe ea și pe fete să locuiască în această căsuță fără chirie. El insistase să instaleze o alarmă, dar ea refuzase să-i permită să renoveze. El făcuse mai mult decât suficient. Întreaga ei viață se schimbase de când se mutase în această casă. Avea o slujbă și independența ei. Până astăzi, fetele ei fuseseră fericite și în siguranță. Acesta era raiul ei, sanctuarul ei. Îi luase lui Troy luni de șiretlicuri juridice pentru a o încălca. Obținuse un divorț rapid, dar nu avea cum să rupă legăturile cu el, nu când aveau doi copii în comun.

S-a așezat ușor pe bancheta de lângă ușă și a luat câinele în poală. El s-a aplecat spre ea, iar ea i-a înfășurat un braț în jurul corpului său mic și robust.

"Ce vom face?"

Și-a permis două minute de terapie canină înainte să așeze câinele pe podea și să se ridice. "Haide. O să te scot afară să-ți faci treburile înainte să-mi sun avocatul."

Ea nu voia - nu putea - să-l lase pe Troy să preia controlul. Avocatul ei nu era atât de util pe cât sperase. Troy știa cum să-și formuleze cuvintele astfel încât, fără a-i auzi tonul, mesajul său să poată fi interpretat inocent. Dar nu era nimic nevinovat în tot ceea ce făcea Troy.

Înapoi în casă, și-a dat jos haina, a eliberat câinele și s-a schimbat în blugi și pulover. Apoi nu a mai avut altceva de făcut decât să aștepte până când camionul lui Troy a ajuns la bordură, cincisprezece minute mai târziu. Stând pe spătarul canapelei, Bandit a luat-o razna. Voia să petreacă puțin timp cu

fetele înainte să plece la cursul de autoapărare. Acum nu mai avea nicio șansă. Bona ei avea să sosească în orice moment. Până să le aranjeze pe fete cu Lucia, ar fi trebuit să plece. Dar a refuzat să își arate iritarea. Un răspuns de orice fel nu ar fi făcut decât să-l încurajeze pe Troy.

A stat în camionetă câteva secunde, uitându-se la ea prin geamul pasagerului. Întinzându-și încheieturile peste volan, și-a răsucit inelul greu de școală, același inel care făcuse contact solid cu capul ei cu cinci luni înainte. Sarah și-a atins cicatricea de pe tâmplă, degetele ei urmărind mica adâncitură. Privirea lui Troy a surprins-o pe a ei, iar un semisurâs îngâmfat i-a întors colțul gurii. Sarah s-a încordat când el a coborât din camionetă.

Fetele au ieșit de pe bancheta din spate ca pâinea prăjită și au alergat spre ea. Împingând ferm câinele iritat înapoi în casă, Sarah a ieșit pe verandă să le întâmpine pe Alex și Em. Fetele au alergat pe alee, iar ea s-a ghemuit să le îmbrățișeze pe amândouă. Ținându-le corpurile mici aproape, le-a respirat mirosul de transpirație și de No More Tangles. *Erau bine.* Ușurarea a cuprins-o. "Duceți-vă înăuntru. Nu lăsați câinele afară."

Au intrat în casă. Alex a tras ușa de la fereastră în momentul în care picioarele lui Bandit au lovit geamul, înăbușind lătratul furios al câinelui.

"A mers totul bine?" Ar fi fost plăcută cu el chiar dacă ar fi murit.

"Bine." Troy a făcut un pas spre ea. "Dar trebuie să nu le mai strici."

Sarah nu a răspuns, dar, prefăcându-se încrezătoare, și-a lărgit poziția și și-a întins capul spre cer. *Nu da înapoi.*

"Vorbesc serios, Sarah. Alex este sfidătoare, iar Emma plânge tot timpul." Troy s-a oprit. Iritarea și nehotărârea îi pâlpâiau în ochi.

Sarah își strânse molarii. Ce avea de gând să spună? Se îndoia că el ar fi receptiv la adevăr. *Copiii tăi se tem de tine.* "La ce oră le vei lua joi?"

"La fel ca azi." Troy s-a încruntat, dar s-a întors spre camionul său.

"Ne vedem atunci." Sarah se îndreptă spre casă, rugându-se ca el să plece înainte ca dădaca ei - și tatăl ei sexy - să sosească. Dar îi era sortit să aibă cel mai mare ghinion din univers. Chiar în acel moment, Cristan Rojas a cotit pe strada ei și a parcat în spatele camionului lui Troy.

Încă un minut și Troy ar fi dispărut.

Lucia a sărit din mașină și a țopăit prin iarbă pe picioare lungi. "Bună, Sarah."

"Bună, Lucia", a spus Sarah. "Poți să intri."

Cristan a coborât din Mercedesul său și s-a sprijinit de portiera închisă, cu telefonul lipit de ureche, ochii urmărindu-l pe Troy în timp ce acesta se urca în camioneta sa. Tensiunea dintre bărbați era palpabilă în aerul rece, ceea ce era ridicol pentru că Sarah nu era implicată cu niciunul dintre ei.

Troy s-a îndepărtat de bordură. În momentul în care pick-up-ul a dispărut după colț, Cristan a pornit spre Sarah. Corpul lui atletic era îmbrăcat în blugi și într-o haină neagră de lână care îl făcea să pară străin într-un oraș în care toți ceilalți purtau puf și flanelă. Ea și-a înăbușit plăcerea care a izbucnit în ea în timp ce el mergea pe alee.

"Bună, Sarah." Zâmbetul lui i-a înmuiat trăsăturile altfel dure. Era brunet și latin, și singurul lucru mai sexy decât chipul său slab și cizelat era accentul său slab, ușor formal. Și Sarah și-a dat seama că se holba. Din nou. De ce se întâmpla mereu asta cu el? A clipit și și-a dres glasul.

"Bună ziua", a spus ea. "Mulțumesc că ai așteptat. Nu știu ce ar face dacă te-ar vedea intrând în casă." Gelozia, oricât de nefondată, îl făcea pe Troy și mai furios.

"Știu că vrei să eviți să-l provoci." Dar fulgerul de furie din ochii lui Cristan spunea că ar fi încântat de o confruntare cu Troy. Din fericire, Cristan avea stăpânirea de sine a unui călugăr. Vocea lui nu depășea niciodată un ton atent modulat și își analiza atent atât acțiunile, cât și cuvintele. Dar, sub acest control ferm, postura sa sugera întotdeauna că ar putea exploda într-o clipă.

"Vreau doar ce e mai bine pentru fete. Nevoile lor trebuie să fie pe primul loc."

"Desigur." Expresia lui s-a relaxat cu înțelegere și compasiune. Era văduv și tată singur, iar ea trebuia să admită că legătura dintre Cristan și fiica lui era la fel de atrăgătoare ca ochii lui negri și umerii largi.

"Mulțumesc pentru înțelegere."

El a recunoscut comentariul ei cu o ușoară înclinare a capului, dar ochii lui nu au întrerupt contactul cu ai ei. Concentrarea lui s-a intensificat. "Dar sunt

la dispoziția ta dacă te răzgândești. Meriți ceva mai bun. Mult mai bun."

Pielea lui Sarah se înroșise. Cristan părea adesea distant și rece, dar în acel moment radia căldură pură. Vântul se mișca, răcoarea umedă amintindu-i că viața ei era complicată. Troy era deja ostil. Dacă el credea că Sarah flirta cu un alt bărbat, nici un fel de consiliere de gestionare a furiei ordonată de tribunal nu avea să o ajute.

Era frustrată și deprimată de faptul că fostul ei soț încă îi controla viața. În cele din urmă, Troy va trebui să meargă mai departe, iar apoi poate că va putea să exploreze sentimentele care se manifestau între ea și Cristan. Dar pentru binele fetelor, deocamdată trebuia să ia decizii cu capul, nu cu inima.

Ea a clipit, s-a întors de la el și i-a condus în casă. Lucia le îmbrățișa pe Alex și Em. Vocile fetițelor au urcat la un ton înalt, emoționat, care i-a liniștit îndoielile lui Sarah. Meritau orice avea să îndure.

Sarah a luat un pachet împachetat de pe raftul ei cu cărți. "Am ceva pentru tine, Lucia."

"Nu e ziua mea", a spus Lucia cu o voce nedumerită. Sarah a zâmbit.

"Știu și eu. Acesta este un cadou doar pentru că".

"Doar pentru că?" a întrebat Lucia.

"Doar pentru că am vrut să ți-l dau", a spus Sarah.

Lucia a rupt hârtia maro. "O, Doamne." A țipat. "Uite, tată. Sunt eu și Snowman la spectacol."

Ea a întors cadoul spre tatăl ei. Lucia își călărise noul cal, Snowman, la concursul hipic de interior de la festivalul de iarnă. Fusese foarte încântată să câștige o panglică albastră. Când Sarah văzuse poza lor în ziarul orașului, a trebuit să o înrămeze pentru copil. Fotograful surprinsese o imagine perfectă a celor doi în aer, deasupra unei sărituri joase din arena interioară.

"Mulțumesc." Lucia a cuprins-o pe Sarah într-o îmbrățișare aprigă.

"Cu plăcere. M-am gândit că ar trebui să marchezi prima ta victorie", a spus Sarah.

Lucia a întors cadoul spre tatăl ei. Fața lui Cristan s-a încordat când s-a aplecat mai aproape și a citit legenda. "Lucia Rojas și Snowman au câștigat locul întâi în divizia vânătorilor începători."

"Nu știam că poza mea a apărut în ziar." Lucia a radiat și a învăluit-o pe Sarah într-o altă îmbrățișare cu o singură mână. "Am să o agăț în camera mea."

"Cu plăcere." Sarah se încălzi în timp ce o privea pe Lucia aproape sărind înapoi la fete.

"Este un cadou minunat." Vocea lui Cristan era rigidă. Se închisese în el. "Nu era nevoie să faci asta."

"Îmi face mare plăcere să o fac fericită."

"Mulțumesc", a spus el. "La ce oră ar trebui să o iau pe Lucia?"

"E bine la ora șapte?" Confuză, Sarah îi cercetă chipul. În ultimele câteva luni, comportamentul formal al lui Cristan se schimbase încet în unul prietenos, poate chiar mai mult decât prietenos. Dar se părea că domnul incomod se întorsese astăzi. De ce?

"Da. Mă întorc la șapte." Ochii lui căprui s-au închis în timp ce se îndepărta.

Părea că și-a revenit din starea de spirit când s-a întors spre copii. Ca întotdeauna, postura și zâmbetul i se relaxau în secunda în care se adresa copiilor. Se simțea mai confortabil cu ei decât cu ea. În afară de faptul că îi spusese că soția lui murise când Lucia era bebeluș, era rezervat când vorbea despre trecutul lui. O mai plângea pe soția lui?

Dar chiar dacă ar fi făcut-o, de ce cadoul pentru fiica lui îl pusese pe gânduri?

Capitolul 5

Cristan a ieșit din bucătărie. Cum a putut să lase să se întâmple asta? Poza Luciei era în ziar și cu siguranță și pe internet. Panica l-a zgâriat la limita controlului. A încercat să se înțeleagă cu ea. Nimeni nu putea să-i cunoască adevărata identitate. Ziarul local nu circula dincolo de granițele orașului și avea un număr foarte mic de cititori în cadrul comunității. El cumpărase un singur

număr, atunci când programul de ridicare a gunoiului fusese modificat. Era ridicol. În acest moment al noii lor vieți, paranoia excesivă ar fi atras mai multă atenție decât un singur articol.

S-a dus la fiica sa, care stătea cu picioarele încrucișate pe podea, ajutând-o pe Alex să-și alinieze animalele de pluș într-un rând ordonat în fața televizorului. Strângându-și cangurul dezechilibrat, Emma s-a urcat în poala Luciei.

S-a ghemuit lângă copii. "Ce avem aici?"

Ca de obicei, Alex a răspuns. "Mergem să ne uităm la un film. Mami a spus că e în regulă." I-a dat unui ursuleț maro un loc în rândul din față.

"Sună distractiv." Cristan a cercetat teatrul fals. "Văd că v-ați asigurat că toată lumea are o vedere bună."

Alex a poziționat lângă urs un purceluș din beanbag. "Cei mici trebuie să stea în față."

Cristan s-a întors spre Emma. "Hoppy se va uita?"

Emma a dat din cap și și-a întors fața timidă în umărul Luciei, dar fața copilei s-a întors la el într-o secundă, ochii ei râzând.

Cristan s-a aplecat până la nivelul cangurului. "Ce e asta, Hoppy? Ai vrea să alegi tu filmul?" S-a uitat la Emma. "Hoppy spune că e rândul lui să aleagă".

Scuturându-și energic capul, ochii Emmei au strălucit în timp ce îi zâmbea înapoi. "Nu."

"Asta a spus el." El și-a ridicat palmele și a ridicat din umeri.

"Nu!" Ea izbucni într-un hohot de râs. La auzul râsului ei inocent, tensiunea lui Cristan a scăzut și s-a întrebat pentru a mia oară ce s-ar fi întâmplat cu el dacă Lucia nu s-ar fi născut. Având în vedere calea pe care o urmase, ar fi fost probabil mort până acum. Lucia îl salvase.

"Am ales deja filmul." Alex i-a arătat o cutie colorată cu o prințesă animată pe față.

"Este un film bun." El și Lucia îl văzuseră de multe ori. Ridicându-se, a pus o mână pe umărul fiicei sale. "Am niște comisioane de făcut. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Te iubesc."

"Și eu te iubesc", a spus ea.

Dragostea pentru copilul său îi umfla inima. Oferindu-i fiicei sale șansa de a trăi cu inocență, toate sacrificiile pe care le-a făcut au meritat. Dar măcar atât putea face după tot ce îi dăduse ea.

El a rămas în picioare. Sarah se sprijinea în ușa bucătăriei, privindu-l. Blugii uzați și un pulover simplu îi îmbrățișau corpul subțire. Nu purta machiaj. Sănătoasă și naturală, nu semăna deloc cu femeile pe care el le găsea de obicei atrăgătoare. Cu toate acestea, atunci când era cu ea, se trezea de multe ori că se holba la ea, incapabil să privească în altă parte. Frumusețea ei era liniștită și modestă, iar cu cât o privea mai mult, cu atât devenea mai atrăgătoare.

Fruntea i s-a încrețit. "E totul în regulă?"

"Da." Oricât de mult ar fi încercat să reziste, acei ochi căprui îl atrăgeau mereu în el. Ar fi vrut să poată explica ceea ce părea a fi un comportament neregulat, dar ar fi fost mai ușor să pună o oarecare distanță între ei. Ce avea el de oferit unei femei? Nici măcar nu-i putea spune numele lui adevărat.

E timpul să plece. Faptul că era cu Sarah îi accentua singurătatea.

A ieșit din casă, s-a urcat înapoi în mașină și s-a îndepărtat de bordură. Nu avea să se gândească la moartea soției sale sau la îndrăgostirea sa fără speranță de o femeie pe care nu o putea avea. În seara asta avea să facă un efort pentru a-și sărbători multele binecuvântări. Lucia își făcuse prieteni. Oamenii îi salutau în magazinul alimentar. Fiica lui lua numai 10 și avea grijă de copii. Oare ceilalți locuitori ai acestui orășel apreciau natura frumoasă și lipsită de evenimente a vieții lor? Pentru el, viața obișnuită trebuia prețuită, mai ales în această săptămână, când visele violente își disputau atenția.

S-a oprit la King's Tack Shop pentru a comanda câteva perechi noi de pantaloni de călărie pentru Lucia, apoi s-a oprit la Quickie-Mart. Cristan a împins ușa de sticlă. Mirosul de cafea flutura, chemându-l. A trecut de doi clienți care stăteau la coadă, a traversat faianța și s-a îndreptat spre stația de cafea. A umplut o ceașcă de carton cu cea mai neagră cafea, apoi a luat o pâine de pe un raft.

O femeie tânără cu un litru de lapte într-un braț și un copil mic în celălalt l-a urmat până la casă. Femeia părea cunoscută. Cristan a ocolit o vitrină cu raclete de gheață pentru automobile și s-a așezat la coadă, în spatele unui bărbat

în vârstă care cumpăra bilete de loterie.

"Bună", a zâmbit ea. "Tu ești tatăl Luciei, nu?"

"Da", a spus el, încercând să o localizeze. Avea în jur de douăzeci și ceva de ani, era drăguță, cu părul scurt și negru. Fetița din brațele ei avea părul și ochii negri, așa cum fusese Lucia la aceeași vârstă.

"Eu sunt Kenzie Newell. Ea este Delaney." Copilașul i-a zâmbit. Kenzie a continuat: "Și eu am o fiică la grădiniță. Ne-am cunoscut la vânzarea de prăjituri de Crăciun a școlii. Probabil că nu-ți amintești."

"Da. Îmi amintesc acea zi." Cristan își amintea clar de o sală de gimnastică plină de copii și mame tinere. Câțiva tați fuseseră împrăștiați în mulțime. Lucia îl înscrisese la acel eveniment. Fiica lui credea că petrecea prea mult timp singur.

"Caut o babysitter. A mea a plecat la facultate anul acesta. Nu aveți idee cât de greu este să găsești o bonă bună. Sarah Mitchell este vecina mea. Ea spune că Lucia este grozavă."

"Este", a fost el de acord cu un zâmbet.

Kenzie a jonglat cu fiica ei și cu laptele pentru a scoate o carte de vizită din buzunarul hainei. "Aici e cartea mea de vizită. Mi-ar plăcea dacă Lucia m-ar suna, dacă sunteți de acord, desigur. Eu și soțul meu nu am mai ieșit împreună de când a început școala, în septembrie anul trecut."

"Da, îmi amintesc acele zile." Cristan se opri. Aproape că împărtășise o amintire din viața lui cu Eva. Își lăsase garda jos. Disconfortul îl cuprinsese. Stând deoparte, menținându-și vigilența, aceștia erau factorii care o ținuseră pe Lucia în siguranță, și ar fi bine să țină cont de asta. Doar unul dintre ei putea trăi o viață normală, iar Lucia merita acest privilegiu. Nu făcuse nici pe departe suficientă penitență pentru multitudinea de păcate.

Bătrânul și-a luat teancul de bilete de loterie și a părăsit magazinul. Un alt client s-a alăturat rândului, un bărbat într-un hanorac cu glugă albastru închis. Era întors cu spatele, cu mâna pe față în timp ce tușea. Cristan a așezat cafeaua și pâinea pe tejghea în același moment în care noul client a ieșit din rând și a scos un pistol din buzunar.

Adrenalina i-a zdruncinat inima lui Cristan și i-a străbătut venele. Șocul i-

a ascuțit atenția și i-a reamintit cum nu se mai aștepta ca violența să facă parte din viața lui - și cât de multă muncă îi luase să găsească pacea. Pace pe care acest tânăr bătăuș tocmai o distrusese.

Slavă Domnului că Lucia nu era cu el.

Kenzie a oftat. Copilul neștiutor a repetat o rimă cu o voce cântată, vocea inocentă stârnind furia lui Cristan.

Tânărul ținea pistolul de 9 mm cu o mână sigură. Privind prin spațiul dintre glugă și o bandană legată în jurul jumătății inferioare a feței, ochii care se concentrau asupra țevii erau de un albastru pal, reci și goi.

Cristan cunoștea bine acea privire. Obișnuia să o vadă în oglindă în fiecare dimineață.

Aceia erau ochii unui criminal.

"Pune-ți mâinile la vedere". Hoțul a făcut un gest cu arma. O pereche subțire de mănuși din piele neagră îi acoperea mâinile.

Mișcându-se încet și evitând provocarea contactului vizual direct, Cristan și-a ridicat ambele mâini în fața pieptului, cu palmele spre exterior. Un plâns feminin a răsunat în spatele lui. Și-a deplasat ușor greutatea pentru a o proteja mai bine pe Kenzie și pe copilul ei.

Bărbatul înarmat s-a mutat în spatele casei de marcat. "Deschide casa de marcat și pune banii într-o pungă".

Tânărul funcționar slăbănog s-a conformat, respirând în șuierături scurte care, fără îndoială, îl vor duce la hiperventilație în câteva momente. Hoțul a scanat partea de sus a culoarelor, căutând clar pe cineva.

Cine a mai fost în magazin? Cristan a ascultat după voci sau pași. Un pantof s-a zgâriat pe gresie în spatele lui. S-a uitat la oglinda rotundă de securitate montată în colț. Două siluete mărșăluiau spre ei. Un al doilea hoț, îmbrăcat într-un hanorac roșu închis și blugi, trăgea de cot un bărbat chel, cu șorț. Cămașa Roșie a apăsat un pistol pe tâmpla bărbatului chel. O insignă aurie fixată pe șorțul verde de la Quickie-Mart scria Manager.

"Bine, domnule manager. Deschideți sertarul celeilalte case de marcat." Cămașa Roșie l-a împins pe manager spre o casă de marcat de pe tejgheaua opusă. Managerul s-a împiedicat și a căzut, aterizând într-o răsucire ciudată, ca

un mânz nou-născut.

"Fă-o în zece secunde sau împrăștii creierul juniorului pe podea." În spatele tejghelei, "Ochi albaștri" l-a pălmuit pe funcționar în partea laterală a capului. Omul ăsta nu era împovărat de o conștiință. Dacă căuta o treabă simplă și niște bani rapizi, singurul lucru care îl împiedica să apese pe trăgaci era aversiunea față de complicații.

Managerul s-a zvârcolit în genunchi, apoi s-a ridicat în picioare. Cămașa Roșie l-a urmat în spatele tejghelei.

Cristan i-a evaluat pe vânzător și pe manager. Amândoi îi erau familiari din vizitele sale anterioare la magazin. Nici unul nu părea genul care să încerce ceva nebunesc. Cel mai bun rezultat posibil era ca tâlharii să ia banii și să fugă fără să rănească pe nimeni. Acești doi tâlhari erau mărunți. Niciun infractor inteligent nu ar fi riscat închisoarea pentru cele câteva sute de dolari din câteva sertare ale casei de marcat. Cea mai mare parte a banilor ar fi fost păstrată întrun seif.

Managerul a răsfoit cheile cu degetele tremurânde. A avut nevoie de trei lovituri la încuietoare înainte să reușească să deschidă sertarul casei de marcat. Până când a reușit, fața și scalpul îi străluceau de transpirație. Red Shirt l-a dat la o parte și a golit sertarul într-o pungă de hârtie maro. "Următoarea deschidere e seiful".

"Nu pot", a spus managerul.

"Prostii", a spus Cămașa Roșie. Apoi și-a îndreptat atenția spre Cristan. "Tu." A mișcat botul pistolului. "Golește-ți buzunarele."

Cristan a strecurat cu grijă două degete în buzunarul de la piept al hainei sale de lână. Nu era nimic în portofelul său care să nu poată fi înlocuit. Nimic care să merite să-și riște viața pentru a fi păstrat. Nu voia probleme. Dacă i se întâmpla ceva, Lucia ar fi rămas singură pe lumea asta. Nu avea familie. Nici măcar nu-și știa numele adevărat.

El și-a scos portofelul. Cămașa Roșie a întins punga de hârtie, iar Cristan și-a aruncat în ea portofelul de piele.

"Dă-mi poșeta ta, doamnă." Red Shirt și-a flexat degetele de două ori.

Ținându-și încă micuța pe șold, Kenzie a scăpat litrul de lapte și și-a dat

Cămașa Roșie cureaua genții. Cristan a luat geanta de la ea și i-a dat-o tâlharului ca să nu fie nevoit să se apropie mai mult.

"Mulțumesc pentru afacere." Cămașa Roșie s-a întors spre ieșire. În spatele tejghelei, Ochi Albaștri s-a oprit pentru a lua o mână de batoane Power Bars de pe un raft. Le-a băgat în geantă.

Încă un minut și s-ar fi terminat. Cristan a respirat.

Apoi Cămașa Roșie s-a oprit. Expresia i s-a îngustat în timp ce se concentra asupra lui Kenzie. "Tu. Vino aici."

Un nou val de furie a alunecat în gâtul lui Cristan.

"Te rog. Nu", a implorat Kenzie.

Bărbatul s-a apropiat. A îndreptat arma spre copil. "Am spus să vii aici."

Kenzie a făcut un pas ezitant spre el, răsucindu-și corpul pentru a întoarce copilul departe de pericol. "Lasă-mi copilul în pace. O să fac tot ce vrei tu."

El a Cămașa Roșie pune copilul jos. Tu vii cu mine."

Kenzie a încercat să o coboare pe fetiță la podea. Ținându-se de gâtul mamei sale cu o strânsoare disperată, copila a țipat. Lacrimile îi curgeau pe față, roz aprins de teroare.

"Fă-o să tacă!" a cerut Cămașa Roșie, țintind din nou spre copil.

Kenzie a șoptit și a liniștit copilul, în timp ce se înclina pentru a-l acoperi cu propriul corp.

"De ce nu iei banii și pleci?" a raționat Cristan. "Dacă ești rapid, ai putea să scapi înainte de sosirea autorităților."

Pistolarul s-a învârtit, a făcut doi pași și a îndreptat arma direct în fața lui Cristan. "Ce naiba ai spus?"

Cristan a privit țeava, bucuria sa că arma nu mai era îndreptată spre copil fiind de scurtă durată. Intervenția lui i-ar putea face orfană fiica. Dar ce altceva putea face? Un bărbat pur și simplu nu permitea ca femeile sau copiii să fie răniți. A încercat să dezamorseze furia tâlharului. Cel mai bun rezultat pentru toți era unul non-violent. "O femeie te va încetini".

"Uită de fată, tâmpitule. El e cel de care avem nevoie." În spatele tejghelei, Ochi albaștri s-a uitat la Cristan.

De ce l-ar vrea? Nu l-ar fi vrut. Ochi albaștri trebuie să fi vrut să spună că

mai aveau nevoie de manager pentru a deschide seiful.

"Dă-te din calea mea." Ochi albaștri l-a lovit pe funcționar peste față cu dosul armei. "Iau niște Twinkies." A ieșit din spatele tejghelei și a mers pe un culoar.

Picioarele funcționarului au cedat. Sângele îi curgea dintr-o tăietură de pe obraz. Managerul l-a prins și l-a lăsat la podea.

Atât de mult pentru nonviolență.

Cu coada ochiului, Cristan a văzut-o pe Kenzie adunându-și copilul și îndepărtându-se încet. Deșteaptă fată, profitând de diversiunea lui Cristan. Voia să scoată copilul din linia de tragere în caz că cineva începea să tragă.

"Încă un cuvânt nenorocit din partea ta și îți zbor fața", a țipat Cămașa Roșie, făcând încă un pas spre Cristan, dar nu suficient de aproape pentru a pune arma la îndemână. Ochii lui erau prea strălucitori, iar drogurile ar explica prostia curată a acestui jaf. Cine ar risca un jaf armat în plină zi pentru câteva sute de dolari? "Dacă vreau femeia, voi lua femeia. M-ai înțeles?"

"Da." Cristan putea vedea dorința de a ucide pe fața tânărului. Cămașa Roșie voia să apese pe trăgaci, dar ceva îl reținea, probabil teama de a nu fi înregistrat evenimentul pe o cameră de supraveghere.

"Cred că o să vă luăm pe amândoi", a spus Cămașă Roșie. "Hei, întoarce-te aici, târfă", i-a strigat el lui Kenzie.

Cristan avea nevoie de o armă. Anii de antrenament și memoria musculară au preluat controlul. Dintr-o singură mișcare lină și fulgerătoare, a luat un răzuitor de gheață de pe panoul de carton de lângă el și l-a arcuit în sus ca și cum ar fi scos o sabie din teacă. Mânerul din plastic dur l-a prins pe Cămașă Roșie în antebrat, iar o fracțiune de secundă mai târziu, aceeași mișcare a dus lama ascuțită din plastic la fața lui. Arma i-a zburat din mâini și a alunecat pe gresie. Sângele i-a țâșnit din nas. Hoțul și-a acoperit fața plină de sânge cu ambele mâini. Cristan a întors racleta într-o mișcare circulară. O lovitură în jos a adus capătul de fund al uneltei din plastic dur peste tâmpla lui Cămașă Roșie. Acesta a căzut în genunchi. Un șut în coaste l-a aruncat cu fața pe gresie.

Cristan s-a uitat după armă. Impulsul o purtase prin micul magazin.

"Ce naiba se întâmplă?" Ochi albaștri a ieșit din spatele unei vitrine, cu

brațele încărcate cu cutii albe Hostess. Privirea lui s-a plimbat prin magazin și a aterizat pe partenerul său inconștient. "La naiba." A aruncat cutiile și și-a scos arma din buzunar.

Dar Cristan se îndrepta deja spre el, reducând distanța critică. Era pe tâlhar înainte ca arma să fie îndreptată. A apucat arma cu mâna stângă, înfășurându-și degetele peste glisieră și redirecționând țeava spre podea. O lovitură puternică cu dreapta a lovit maxilarul tâlharului. Acesta și-a dat capul pe spate, iar Cristan i-a smuls arma din mâini.

Ochi albaștri și-a legănat mâna. "Mi-ai rupt încheietura."

Ajustându-și prinderea armei, Cristan a țintit centrul pieptului lui Ochi Albaștri. "Treci în genunchi și pune-ți mâinile deasupra capului."

Ochi albaștri s-a conformat. Cristan a dat înapoi și și-a poziționat corpul pentru a-i acoperi pe ambii tâlhari cu arma. Dar Cămașă Roșie era în genunchi, cu o a doua armă în mână. A îndreptat-o spre manager.

"Plecăm sau îl împușc". A strigat la partenerul său: "Haide!"

Ochi albaștri a fugit afară. Cămașa Roșie a ieșit pe ușă, țintind încă spre directorul magazinului. Cristan l-a urmărit cu arma până când ambii hoți au fugit pe lângă clădire, unde probabil aveau un vehicul.

Vânzătorul și directorul magazinului s-au holbat, amândoi cu fața albă și gura deschisă.

"Ați sunat la poliție?" a întrebat Cristan fără să-și ia ochii de la geamul de sticlă, deși se îndoia că hoții se vor întoarce.

Mărul lui Adam al managerului a săltat în timp ce înghițea. "Am declanșat alarma de panică. Poliția ar trebui să fie aici în orice secundă."

Cristan a coborât arma. Bărbații dispăruseră de mult. "Kenzie, ești bine?"

A ieșit din spatele unei vitrine frigorifice joase, unde fusese ghemuită. Palidă la față și tremurând, a strâns la piept copilul plângând și a bolborosit:

"Mulțumesc. Da. Mulțumesc."

Cristan și-a cercetat hainele. Sângele din nasul tâlharului îi păta blugii, puloverul și haina de lână.

Trebuia să fugă, înainte de sosirea poliției. Ar putea să treacă pe la casă, să-și schimbe hainele și să ia gențile de voiaj. Ar putea să o ia pe Lucia și să

dispară. Planul lor de zbor era bine planificat și bine finanțat. Nu trebuia să-și asume riscul de a fi expus.

Deci, de ce era încă aici?

Sirenele se apropiau. O clipă mai târziu, mașinile de poliție s-au oprit și luminile au pulsat în magazin, iar șansa lui Cristan de a fugi a trecut.

A așezat arma pe jos, la picioarele sale, și și-a ridicat mâinile la înălțimea umerilor, în timp ce polițiștii intrau în magazin, cu armele scoase. Managerul a explicat situația. Polițiștii au măturat magazinul și au chemat o ambulanță.

Cristan ieși afară și se lăsă să se așeze pe bordură. Enormitatea evenimentelor din acea zi îl copleșea. Ce avea de gând să facă?

"Sunteți rănit?" Un polițist a coborât de pe trotuarul de beton și a scanat corpul lui Cristan.

"Nu. Nu e sângele meu." El a clătinat din cap. Capul și stomacul îi erau zdruncinate de fluxul de adrenalină. A respirat prin asta. Poate că nu mai avea antrenament, dar nu era prima dată când comitea un act de violență. Dar astăzi, urmările se simțeau diferit, ca și cum nu ar mai fi fost o reacție pur fizică. Ușurare - și teamă - i se învârteau în piept. Cum avea să păstreze un profil scăzut după asta?

"Ce s-a întâmplat?", a întrebat polițistul.

Cristan și-a ținut povestea simplă.

"Va trebui să vii la secție." Polițistul a studiat fața lui Cristan, ca și cum ar fi decis dacă acesta era sincer. "Vom avea nevoie de o declarație mai detaliată."

"Desigur", a spus Cristan. Dar în timp ce își privea hainele pătate de sânge, o singură întrebare îi frământa mintea. Ce se va întâmpla acum? Viața liniștită pe care și-o construise ajunsese la sfârșit, dar acesta era riscul de a-ți baza existența pe o înșelătorie elaborată. Jaful urma să atragă atenția poliției și a presei, iar el trebuia să evite să fie cercetat.

Cum s-ar descurca cu Lucia? Ar fi supărată de incidentul de astăzi. Cum ar reacționa fiica lui dacă ar afla adevărul? Că mama ei nu murise într-un accident de mașină. Gândul că Lucia își va descoperi adevărata moștenire îi dădea coșmaruri. Nu-i putea spune niciodată. Știrea ar fi pus-o în pericol și i-ar fi inspirat furia. Ar fi preferat să moară decât să-i piardă dragostea, chiar

dacă aceasta ar fi fost obținută prin fraudă.

Nu. Lucia nu l-ar ierta niciodată dacă i-ar spune că peste o săptămână se împlinesc douăsprezece ani de la execuția mamei sale.

Capitolul 6

Antebrațul din jurul gâtului ei era blând, dar Sarah nu putea să respire.

Abia te atinge.

"Relaxează-te, Sarah", i-a spus Brooke Davenport, instructorul ei de autoapărare, cu o voce calmă. "Îl cunoști pe Luke. Nu-ți va face rău."

Luke Holloway, prietenul lui Brooke și consultant în securitate pe internet, jucase rolul atacatorului în cele trei cursuri anterioare. Sarah îl cunoștea pe Luke. Vecina surorii ei, doamna Holloway, era bunica lui. Sarah nu avea niciun motiv să se teamă de el. Știa chiar exact ce avea de gând să facă, dar de fiecare dată când o atingea, înghețа. Corpul lui era imens în spatele ei. Înalt de peste 1,85 metri, o domina. Costumul de antrenament căptușit pe care îl purta pentru protecție îi sporea corpul slab.

Nu a avut dificultăți în a exersa atunci când a fost împerecheată cu o altă studentă, dar asta nu a fost de mare ajutor. Femeile rareori atacau alte femei.

"Știi ce trebuie să faci." Brooke stătea în fața ei, cu ochii ei căprui blânzi și serioși. "Haide, Sarah. Știu că poți face asta."

Sângele îi curgea în urechi, iar fața lui Brooke se învârtea. În ciuda aerului răcoros din centrul comunitar, transpirația îi picura pe spate și îi îmbiba tricoul.

"Nu pot."

"Ba da, poți", i-a spus Luke în ureche. "Respiră adânc."

"Vizualizează mișcarea", a spus Brooke. "Dă-mi doar o lovitură de cot. Una. Poți să o faci."

Sarah a respirat printre bătăile staccato ale inimii ei. Era la a patra oră de curs și era singura elevă care nu reușea să execute nici măcar o tehnică de

autoapărare asupra lui Luke. Creierul ei se zvârcolea cu imagini ale feței furioase a lui Troy și ale apelului telefonic ostil de astăzi.

"Poți să faci asta", a spus Luke. Și-a coborât vocea astfel încât doar Sarah să-l poată auzi. "Nu-l lăsa să câștige."

Frustrarea s-a transformat în furie. Se săturase să fie neputincioasă. De fiecare dată când făcea pași înainte în noua ei viață, Troy ridica o nouă barieră în calea ei. Trebuia să înceteze. Acum.

Strângându-și fiecare gram de forță, Sarah și-a mișcat brațul și a înfipt un cot în vesta căptușită. Tehnica avea câteva mișcări suplimentare, dar ea nu a mers mai departe. Tot ce creierul ei putea procesa era faptul că făcuse *ceva*. Trecuse de zidul fricii.

Luke i-a dat drumul, iar ea s-a întors pentru a-i vedea zâmbetul. Lângă covorul dreptunghiular, o duzină de femei aplaudau.

O brunetă de liceu în pantaloni de yoga a strigat: "Hai, Sarah!"

Sarah s-a holbat la Luke. "Nu pot să cred. Am făcut-o."

"Bravo, fată." El a ridicat mâna pentru a bate palma. Amețită, Sarah a ridicat un braț slab și și-au bătut palmele. Amețeala i-a inundat membrele flasce. Trebuia să înceapă să facă sport. O plimbare de douăzeci de minute în pauza de prânz nu era suficientă. "Chiar am făcut-o."

Brooke a zâmbit larg. "Ai făcut-o."

Sarah se temea că nu va putea scăpa niciodată de paralizia provocată de panică, că va rămâne blocată într-o stare permanentă de inutilitate înghețată. Dar în seara asta, făcuse încă un pas înainte.

"Acum fă-o din nou." Brooke i-a făcut semn lui Luke.

El s-a mișcat încet în jurul ei și și-a înfășurat din nou brațul în jurul gâtului ei. De data aceasta, Sarah a reacționat aproape instantaneu. Cotul ei s-a lovit de vesta lui. El s-a dat înapoi câțiva centimetri și și-a slăbit strânsoarea, imitând reacția naturală la o lovitură în plexul solar. Sarah s-a uitat peste umăr, apoi și-a retras brațul și și-a înfipt cotul în palma pe care el o ținea în fața feței. Pivotând, ea și-a adus mâinile în fața feței și s-a dat înapoi.

Luke a rânjit. "Da!"

Bucuria a inundat-o pe Sarah. Exercițiul fusese înscenat, dar reușita o

umplea de mândrie - și de speranță. Troy nu va renunța ușor. Ea știa asta, dar avea să lupte pentru independența ei, pas cu pas. Avea un obiectiv și îl va atinge chiar dacă va trebui să se târască. Nebuniile lui Troy nu erau decât obstacole de depășit, hopuri în drumul ei.

"Încă o dată!" a spus Brooke.

Înainte ca ora să se termine zece minute mai târziu, Sarah reușise să rupă de două ori strânsoarea ușoară a lui Luke pe încheietura ei. Știa că el era mai agresiv cu celelalte femei și foarte blând cu ea, dar nu-i păsa. Avea să ajungă acolo. Cu pași mici. Dacă reușea să facă asta, orice altceva avea să vină cu timpul.

"Asta e tot pentru seara asta", a spus Brooke. "Țineți minte, toate aceste tehnici sunt ultima soluție. Scopul vostru este să nu ajungeți în situația de a avea nevoie de ele. Fiți în siguranță."

Brooke și-a împăturit covorașele. Luke și-a dat jos tampoanele. Transpirația i-a îmbibat tricoul. Femeile s-au adunat în jurul lui Sarah. Felicitările și îmbrățișările lor au umplut-o de căldură.

Sarah și-a luat geaca și poșeta. Închizându-și fermoarul, le-a urmat pe celelalte femei afară din clădirea de cărămidă, în frig. Un vânt umed i-a răcit obrajii, iar sarea i-a scârțâit sub pantofii sport în timp ce se grăbea să traverseze parcarea și să se urce în dubița ei. Sarah și-a încuiat ușile vehiculului și a pornit motorul dubiței. Ținând cont de toate sfaturile de siguranță ale lui Brooke, parcase sub un felinar.

Luke a dus covorașele și plăcuțele la SUV-ul lui Brooke și a încărcat echipamentul în spate.

Așteptând ca dubița ei să se încălzească, Sarah și-a conectat telefonul la cablul de încărcare de pe consolă. Înainte de a putea pune telefonul jos, acesta a vibrat la un apel primit. Sarah nu recunoscu numărul. A ezitat, dar când era departe de fete, ura să ignore un apel. A ridicat telefonul și a apăsat Answer.

"Târfă nenorocită. Cine era bărbatul ăla de la casă?" Inima i-a bătut în cutia toracică.

"Troy?"

"Răspunde-mi."

"Ți-ai schimbat numărul de telefon?", a întrebat ea.

"Poate am împrumutat un telefon de la un prieten. Nu schimba subiectul. Cine este, Sarah? De asta ai divorțat de mine? Pun pariu că ți-o tragi cu tipul ăsta de ani de zile", a țipat Troy.

Reculând, Sarah și-a luat telefonul de la ureche. I-a trimis Luciei un mesaj rapid: "Sunt pe drum".

Îl cunoscuse pe Cristan abia după ce plecase de la Troy, iar acuzația că i-ar fi fost infidelă o ustura. A respirat adânc. Gata cu jocurile. Nu-i putea permite lui Troy să o manipuleze. Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi terminat niciodată. El nu ar fi înțeles niciodată că ea nu era la îndemâna lui. Și de când împrumuta el un telefon? Două posibilități i-au trecut prin minte imediat. Fie s-a gândit că ea nu va răspunde, fie nu a vrut să existe o înregistrare a apelului.

Troy a țipat: "Vreau să știu cine este, Sarah."

Telefonul ei a vibrat când Lucia a răspuns cu OK. Știind că fetele sunt în siguranță, Sarah a așezat telefonul pe consolă și s-a uitat la el.

"Sarah, la naiba. Răspunde-mi," urletul lui Troy suna mic și stins emanând din difuzorul telefonului ei, dar în mintea ei, îl auzea la volum maxim.

Sarah își ținea degetul la un centimetru deasupra ecranului. Nu ar fi trebuit să tolereze acest abuz. Pentru că asta era. Troy s-ar putea să nu fie în mașina ei. Poate că nu era în stare să o atingă cu pumnul, dar înjurăturile, amenințările și țipetele erau toate lovituri la adresa ego-ului ei - și toate concepute pentru intimidare, ceva ce el perfecționase în anii petrecuți împreună.

Fii fermă, îi spusese terapeutul ei, *dar nu te angaja.*

"Sarah, mai ești acolo..."

Ea a tras aer în piept și l-a întrerupt. "Troy, dacă vei continua să țipi, voi închide."

El a explodat. "Ce naiba..."

A atins butonul roșu de terminare, întrerupându-l pe Troy la jumătatea timpului, și și-a îndepărtat degetul ca și cum ecranul telefonului i-ar fi ars pielea. Inima îi bătea cu putere peste zgomotul motorului dubiței. Pentru o femeie normală, să-i închidă telefonul fostului soț ar putea să nu pară mare lucru, dar pentru Sarah, aceasta era o altă premieră. Exaltarea și teroarea au

cuprins-o în valuri.

O bătaie în geam aproape că o aruncă pe scaunul pasagerului. Și-a apăsat o mână pe stern, unde îi bătea inima. Brooke stătea lângă mașina ei, cu mâinile îndesate în buzunarele hainei. Sarah și-a coborât geamul.

"Este totul în regulă?" Privirea perspicace a lui Brooke a trecut peste fața lui Sarah.

"Da. Bine." Sarah își dorea ca fața ei să se relaxeze, dar zâmbetul nu era posibil.

Pe consolă, telefonul ei a sunat.

"Ai de gând să răspunzi la asta?" a întrebat Brooke.

"Nu." Sarah i-a întâlnit privirea.

"Sarah, dacă ai nevoie de ajutor, te rog să-l ceri." Brooke îi știa povestea.

Cea mai mare parte a orașului știa despre ea și Troy. Familia lui deținea una dintre cele mai mari afaceri din oraș, iar socrul ei făcuse parte din consiliul municipal înainte de a ajunge la închisoare pentru corupție. Familia Mitchell nu a fost tocmai discretă în Westbury.

Telefonul a bâzâit din nou. Sarah s-a întins și l-a închis intenționat. "Mulțumesc pentru întrebare, Brooke, dar voi fi bine."

"Noapte bună atunci. Ai făcut progrese reale în seara asta. Ar trebui să fii mândră de tine."

"Sunt. Noapte bună." Sarah a ridicat geamul și a privit-o pe Brooke întorcându-se la SUV-ul ei, apoi Sarah a ieșit cu mașina din parcare.

Când îl părăsise pe Troy, umilința fusese greu de trecut. Fața îi fusese lovită, brațul îi fusese rupt, iar spiritul îi fusese zdrobit. Erau zile în care voia să fugă cât mai departe de orașul ei natal și să o ia de la capăt într-un alt oraș, unde toată lumea nu știa despre eșecurile ei. Bârfele făceau parte din viața într-o comunitate unită, dar la fel era și sprijinul. Oricât de mult ar fi vrut Sarah să se descurce singură, faptul că știa că prietenii și familia ei erau alături de fete o menținea sănătoasă.

Drumul spre casă a fost scurt, iar Sarah a intrat repede pe alee. Și-a luat telefonul și l-a pornit din nou. Troy o sunase de trei ori și îi lăsase un mesaj. Dar o sunase și Cristan.

Luându-și cheile din contact, a apăsat numele lui Cristan pe ecran.

"Sarah", a răspuns el. "Voi întârzia să o iau pe Lucia. Este în regulă?" Tonul lui era încordat. În fundal, auzea voci, telefoane și mișcare.

"Desigur", a spus ea. "Ce s-a întâmplat?"

El a suspinat. "Quickie-Mart a fost jefuit în seara asta."

"În timp ce erai acolo?" Îngrijorarea o strânse mai tare de chei. De ce altceva ar fi fost reținut?

"Mă tem că da."

"Ești în regulă?"

"Da. Sunt la secția de poliție. Sunt niște hârtii. Nu sunt sigur când voi termina."

"Nu este o problemă. Lucia poate rămâne atât timp cât este necesar."

"Mulțumesc."

"Ce vrei să îi spun?" a întrebat Sarah.

"Ea ar trebui să audă asta de la mine. O voi suna acum și îi voi spune ce s-a întâmplat."

"Ține-mă la curent." Sarah a încheiat apelul. Apăsând butonul căsuței vocale, a ținut telefonul la ureche în timp ce cobora din mașină. Era mai bine să asculte mesajul lui Troy înainte de a intra în casă cu copiii.

"N-ar trebui să-mi închizi telefonul." Calmul fals din vocea lui Troy i-a ridicat pielea de găină de pe brațe. "Vreau doar să vorbim. Cum ne vom gestiona diferențele dacă nici măcar nu vrei să ai o conversație cu mine?"

Fiorul se răspândi prin membrele lui Sarah. Ea nu avea nicio înregistrare a apelului său anterior, amenințător, iar el a avut grijă ca mesajul înregistrat să rămână civilizat. "Avem copii împreună, Sarah. Divorțul nu va schimba faptul că voi fi în viața ta pentru totdeauna."

Capitolul 7

Un reportaj de ultimă oră era difuzat pe televizorul cu ecran plat. Și-a desfăcut picioarele și și-a așezat picioarele pe podea în timp ce jurnalista se afla în fața unui magazin. Vehiculele poliției se înghesuiau în parcare.

"Doi bărbați care au jefuit astăzi un magazin au fost surprinși când un client a ripostat". Știrista a continuat să descrie un eveniment, care nu a fost deloc așa cum ar fi trebuit să fie.

Dezgustul și furia au trecut prin ea. "Află unde sunt."

"Desigur." Locotenentul ei și-a scos telefonul mobil și a apăsat pe un buton. A ținut telefonul la ureche. "Nu răspunde nimeni."

"Lașilor." A închis televizorul și s-a ridicat în picioare. "Nu-mi place să fiu ignorată. Trebuie să îi găsim." A ridicat o altă telecomandă de pe măsuța de cafea și a oprit șemineul cu gaz.

"Desigur." A trecut un deget pe ecranul telefonului său. "Se pare că se îndreaptă spre depozitul unde am avut prima noastră întâlnire."

"Vor încerca să fugă."

"Da", a spus el.

"Trebuie să ajungem acolo înainte să plece. Nu vreau să fiu nevoită să îi urmăresc." Cizmele ei răsunau pe podeaua de lemn lucios în timp ce traversa camera mare. Casa de închiriat fusese amenajată pentru a găzdui familii cărora le plăceau activitățile în aer liber. O debara mare conținea cârlige și dulapuri pentru haine. Ea folosise acest spațiu convenabil pentru a adăposti câteva arme, muniție de rezervă și echipament de supraveghere. Și-a luat haina.

Afară, s-au urcat în dubița urâtă și au condus cincisprezece minute spre Westbury. Înainte de a ajunge în orașul propriu-zis, el a virat în parcarea întunecată și murdară a unui depozit abandonat. Soarele abia se cufundase sub copaci. O dubiță albastră era parcată în umbrele lungi care se întindeau pe pământul rece. Ușa din spate a vehiculului era deschisă. Doi bărbați stăteau în spatele vehiculului. Saci și cutii erau îngrămădite în jurul picioarelor lor.

Minivan-ul s-a oprit și au coborât. Ea a rotunjit aripa din față, cu mâinile libere și relaxate lângă ea. "Rodney, nu răspunzi la telefon."

Nasul lui Rodney era umflat. Cămașa lui era pătată cu roșu închis.

"Ne grăbim. Aveam de gând să te sunăm mai târziu."

Sigur că aveau. Le-a aruncat o privire ascuțită la grămada lor de lucruri.

"Plecați undeva?"

Jerome și-a strâns brațul la piept. "Trebuie să stăm ascunși pentru câteva săptămâni."

"Nu v-ați făcut treaba pentru care ați fost plătit", a spus ea.

"Nu mi-ai spus că trebuia să-l răpim pe nenorocitul de Jason Bourne." Rodney și-a atins nasul și a tresărit.

"Se pare că Christopher nu și-a pierdut îndemânarea", a spus locotenentul ei fără să-și ia ochii de la Jerome și Rodney.

A făcut un pas înainte, călcâiele cizmelor ei zgâriind pământul înghețat. S-a apropiat și a ajuns lângă bărbat. "Ți-am dat instrucțiuni explicite. Ai luat banii și nu ți-ai ținut partea ta de înțelegere."

"Hei, am făcut ceea ce ai spus. Nu ai fost sinceră cu noi." a spus Jerome, frica tremurându-i în voce.

"Ați încercat să folosiți o femeie sau un copil pentru a-l forța să se conformeze?", a întrebat ea.

"Da." Rodney și-a lins buzele. "Asta nu a ieșit bine."

"Ce s-a întâmplat cu banii pe care ți i-am dat în avans?" a întrebat ea.

"Merităm ceva." Jerome a făcut un pas înapoi. "Ne-ai mințit."

Fără îndoială, cheltuiseră banii. S-au uitat unul la celălalt. După expresia ochilor sălbatici care trecuse între ei, ea știa că bănuiau că urma pedeapsa.

"Nu-ți face griji", a spus ea. "Vei primi ce ți se cuvine."

A scos un pistol din buzunar și a tras de două ori. Jerome a tresărit. Glonțul l-a lovit în piept, impactul făcându-i genunchii să cedeze. S-a uitat în jos, ca și cum ar fi fost surprins să vadă o pată roșie pe haina lui. Nici măcar nu avusese timp să se gândească să scoată arma pe care ea o putea vedea umflându-se la brâu.

"Ce naiba?" a spus Rodney, uitându-se în jos la sângele care îi curgea din piept.

"Idioți incompetenți." Nu simțea decât enervare când se prăbușeau pe pământ. Acești oameni erau scursura societății. Nimănui nu i-ar fi fost dor de ei. S-a apropiat și le-a luat armele: două pistoale și un cuțit. S-a holbat la cadavre. Unul dintre bărbați a gemut. Picioarele îi tremurau. Ea și-a îndreptat arma și a tras un al doilea foc în pieptul fiecărui bărbat. Omul care gemea s-a liniștit. "Chiar trebuie să începi să porți o armă", i-a spus ea locotenentului ei.

El a ridicat o sprânceană disprețuitoare. "Nu este nevoie de îndemânare."

"Uciderea nu este despre ego. Este vorba despre îndeplinirea misiunii." Și-a băgat arma în buzunar. "Pune-i în dubă." Depozitul ar putea fi abandonat, dar ea prefera să lase scenele curate.

"Sunt de modă veche. Un om trebuie să fie mândru de munca sa." Cu un mormăit, a târât cadavrele, unul câte unul, în spatele dubei. S-a aplecat și a urcat un cadavru în mașină. Transpirația îi izbucnea pe frunte. Își păstrase corpul puternic, dar nu mai era un tânăr. L-a ridicat pe al doilea hoț în compartimentul de marfă și a aruncat o pătură peste ambele cadavre. "Voi găsi un loc unde să le arunc mâine".

"Parchează dubița în spatele casei deocamdată. Nu va fi la vedere. Probabil că nu este o idee bună să o conduci în caz că o caută poliția." Nu era nici un motiv pentru care cineva să vină la casa închiriată. Ea plătise pentru întreaga lună. Mintea ei se îndreptă spre probleme mai importante. Gândurile i se învârtiseră de când confirmase că copilul era Luciana Navarro. Acest plan inițial fusese un plan cu bătaie lungă, dar ea tocmai se încălzea. O idee i se forma în cap. Una care l-ar putea distruge pe Christopher, trup *și* suflet.

Locotenentul ei a închis portiera din spate a vehiculului. "Este un lucru bun că am închiriat o proprietate fără vecini apropiați."

"Asta nu a fost un accident." Îi plăcea să fie pregătită pentru toate posibilitățile. Subsolul casei ar fi fost locul perfect pentru a ține o sesiune de *interogatorii*.

Și-a scos mănușile de latex de pe mâini, le-a întors pe dos pentru a reține sângele și le-a băgat în buzunar.

"Ai sânge pe haină." A arătat spre umărul lui. "Aruncă-l."

Dând din cap, a dat-o jos. "Christopher va fi un om greu de cucerit."

"Sunt sigur că și-a pierdut o parte din abilități. Viața aici și creșterea unui copil trebuie să-l fi înmuiat."

Își înclină capul spre dubiță. "Evident, nu a devenit prea moale."

"Să-i învingi pe acești doi criminali nu a fost atât de dificil." A aruncat o privire pe geamul din spate al furgonetei la bucățile care încă mai erau sub pătură. Sângele se prelingea prin pânză în pete întunecate și umede. "Da, știu că ai prezis că cei doi vor eșua."

A ridicat un umăr. "Nu a fost făcut niciun rău. Evenimentul a părut întâmplător, la fel ca și planul tău."

"Este adevărat", a fost ea de acord. "Ar fi trebuit să fie o treabă simplă. Cât de greu este să amenințI o femeie sau un copil? Christopher are slăbiciuni. Trebuie să le folosești ca pârghie. Cu un om ca el, mintea este o armă la fel de formidabilă ca și trupul." Cavalerismul lui Christopher era o fisură în armura sa.

"De ce nu-l omorâm pur și simplu?"

Pentru că, ani de zile, visul ei a fost să marcheze aniversarea masacrului privindu-l în ochi când își dădea seama că a câștigat. El nu putea să fugă de ea. Nu avea scăpare.

"Mai am o săptămână. Nu sunt gata să ajung la o înțelegere."

"Acum cine este ineficient?"

"Asta e diferit." Asta era viața ei.

"Ce facem acum?" Șoferul ei s-a aplecat lângă duba de marfă a hoțului. A băgat mâna sub vehicul și a scos o cutie neagră. I-a aruncat-o, apoi a deschis portiera șoferului. Fața i s-a încrețit de dezgust când a inspectat interiorul.

A prins cutia neagră cu GPS în două mâini. Tehnologia ajunsese atât de departe în ultimii doisprezece ani. "Nu te teme. Planul meu evoluează. Mai întâi, conduci asta", a arătat ea spre duba hoților, "până la casă și o parchezi în spate. Apoi vom decide ce facem în continuare."

A alunecat la volanul dubiței și a închis ușa. Gândul ei s-a dus la Christopher. În curând, el avea să fie la fel de tăcut ca încărcătura din spatele dubiței. Și avea să rămână așa. Pentru totdeauna.

Capitolul 8

Ar putea fi mai rău?

Cristan își mișca greutatea pe scaunul cu spătar tare din secția de poliție Westbury. A scos capacul de la o sticlă de apă și a băut. Poliția își ceruse scuze, dar atenția și controlul legal erau încă de coșmar pentru un om care dorea să rămână necunoscut.

"Pot să vă aduc niște cafea? Ce zici de un sandviș? Au trecut câteva ore. Trebuie să-ți fie foame." Ofițerul Ethan Hale a dactilografiat declarația lui Cristan și l-a interogat. Ethan îi furnizase lui Cristan și pantalonii sport și tricoul pe care le purta în prezent. Hoții purtaseră mănuși, dar poliția spera să folosească ADN-ul din sângele de pe hainele lui Cristan pentru a-l identifica pe cel puțin unul dintre ei.

"Nu, dar mulțumesc." Planurile se formau în mintea lui Cristan. Trebuia să ajungă acasă. Trebuia să o ia pe Lucia de la Sarah. Fiica lui se purtase calm când îi spusese despre jaf, dar el știa că va fi supărată. Evenimentele și repercusiunile trebuiau să fie analizate. Trebuiau luate decizii.

Șeful poliției, Mike O'Connell, și-a deschis ușa biroului. "Cristan, intră."

Cristan a traversat camera, cu sticla de apă în mână. Îl cunoștea pe șeful poliției de cinci luni. El și Lucia își țineau caii la o fermă deținută de logodnica lui Mike, care era și sora lui Sarah. Toată lumea din acest orășel era legată de toți ceilalți.

La cei patruzeci de ani ai săi, șeful poliției roșcat era cu un centimetru mai scund decât el, dar corpul mai voluminos al lui Mike avea un avantaj de greutate de 15 kilograme, toate fiind mușchi. Fusese un luptător la un moment dat și ar fi fost un adversar formidabil. Dar șeful poliției era cinstit și onorabil, două trăsături pe care Cristan nu le pretindea ca fiind ale sale. Fiind orfan și trăind pe străzile Argentinei, îi dăduse un instinct de supraviețuire dur. Onoarea putea fi un handicap într-o luptă de stradă.

L-a urmat pe Mike în biroul său. Încă un bărbat ocupa încăperea. Cristan l-a recunoscut pe blondul înalt așezat pe măsuța din spatele biroului lui Mike drept prietenul șefului poliției. De asemenea, a recunoscut expresia letală în-

gropată în ochii bărbatului. Acest om nu avea scrupule.

Mike îi făcu semn să se îndrepte spre un scaun de piele pentru oaspeți, apoi ocoli biroul și se așeză în spatele lui.

"Îți amintești de Sean Wilson?"

Cristan a dat din cap și s-a întins să dea mâna. Sean l-a recunoscut cu un semn din cap care spunea că se înțelegeau foarte bine. Ca toate animalele, prădătorii își cunoșteau semenii. Cristan s-a așezat ușor pe scaun, oboseala slăbindu-i mușchii. Adrenalina îi furnizase energia rapidă necesară acțiunii, dar urmările îl secau. Iar somnul fusese un adversar evaziv în ultima săptămână.

"Sean este un expert în securitate. Mă ajută să curăț înregistrările video de supraveghere de la Quickie-Mart." Mike și-a învârtit monitorul computerului astfel încât Cristan să poată vedea ecranul. Mike a apăsat un buton pe tastatură. Întregul clip granulat nu a avut nevoie decât de câteva clipe pentru a rula. În acel moment i se păruse mult mai lung.

Răspunsul la întrebarea anterioară a lui Cristan era da. Situația era pe cale să se înrăutățească.

"Te-ai descurcat destul de bine acolo", a îndemnat Mike.

Sean s-a lăsat pe spate. "Am fost impresionat."

Cristan a așteptat. Numai proștii ofereau informații.

Sean și-a scărpinat bărbia. "Ai fost în armată în Argentina?"

"Nu", a spus Cristan, deși oamenii lui Franco erau antrenați la fel de bine ca orice armată legală.

"Cum ai învățat să lupți?" a întrebat Sean.

"Am crescut într-un cartier foarte sărac. Erau multe bande." Din punct de vedere tehnic, era adevărat, dar răspunsul său vag părea gol.

Sprâncenele lui Mike au coborât, iar Sean și-a încrucișat brațele pe corp. În mod clar, și lor li se părea subțire răspunsul lui. Dar înșelăciunea era mai ușor de realizat dacă minciunile erau simple și cât mai aproape de adevăr. Elaborarea era decăderea unui amator.

Șeful poliției s-a lăsat pe spate în scaunul său, arcurile scârțâind. Ochii albaștri șireți și blânzi îl studiau pe Cristan. Doar pentru că Mike era un om cinstit nu-l făcea mai puțin periculos.

"Am câteva întrebări suplimentare. Unele s-ar putea să le fi pus și înainte. Îmi cer scuze dacă pare repetitiv."

Din nou, Cristan a așteptat.

Mike a deschis un dosar de pe birou și și-a pus o pereche de ochelari de citit. "Ești căsătorit?"

"Soția mea a murit când Lucia era bebeluș." După atâția ani, acea simplă afirmație încă îl înjunghia în inimă.

"Cum a murit?"

"A avut un accident de mașină."

"Îmi pare rău." Mike i-a întâlnit privirea cu o scurtă expresie de compasiune sinceră înainte de a continua. "Sunteți directorul general al Rojas Corp. Cu ce se ocupă mai exact Rojas Corporation?"

"În principal, conglomeratul investește în imobiliare comerciale și în cafea", a spus Cristan. Înțelegea că o forță de poliție mică dispunea de puține organe pentru a desfășura o anchetă, iar respectarea procedurii ar fi necesitat timp. Cristan a fost răbdător și de ajutor, dar toleranța lui era pe sfârșite. Voia să meargă acasă.

"Cafea?" a întrebat Sean.

"Compania deține o plantație de cafea organică în Hawaii", a clarificat Cristan. "Am dat o declarație și am răspuns la toate întrebările dumneavoastră. Chiar aș vrea să o văd pe fiica mea."

"Înțeleg." Mike a făcut o pauză. "Dar chiar am vrea să-i găsim pe acei oameni înainte să mai rănească pe cineva."

"Asta ar fi cel mai bine." Dar Cristan era mai preocupat de Lucia. "Dar nu văd cum interogarea mea despre trecutul meu vă va ajuta în căutarea celor doi criminali locali. A fost pur și simplu norocul care m-a adus la locul faptei. Abilitățile mele sunt irelevante."

"Încerc doar să obțin o imagine de ansamblu", a spus Mike. "Îți trimitem hainele la laborator pentru o posibilă potrivire a ADN-ului. Avem nevoie de mai multe informații pentru a-i prinde pe tipii ăștia."

"Înțeleg, dar v-am spus deja tot ce știu. Și aveți înregistrarea video, care este mult mai precisă decât observațiile mele. Videoclipurile nu greșesc."

"Probabil că va trebui să vă pun mai multe întrebări", a adăugat Mike.

"Ai datele mele de contact."

Mike și-a scăpat stiloul. "Apreciez ceea ce ai făcut astăzi. Fetița aceea ar fi putut fi moartă dacă nu interveneai tu, dar eu chiar vreau să-i prind pe tipii ăștia. Ai observat ceva la ei, ceva ce au spus și care ne-ar putea ajuta să-i găsim?"

"A sări în apă, cum spui tu, a fost ultimul lucru pe care am vrut să-l fac." Cristan a vorbit cu atenție. "Și nu știu cum aș mai putea fi de ajutor. Aveți relatarea mea despre incident și descrierea mea a bărbaților. Nu i-am mai văzut pe niciunul dintre ei până acum. Cu siguranță, aveți și alte căi de investigație."

"Am impresia că abilitățile tale de observare sunt la fel de bune ca și jocul tău corp la corp." Mike și-a înclinat capul. "Majoritatea civililor evită confruntările. Cu toate acestea, ai fost capabil să dezarmezi și să domini doi bărbați."

"Ei nu s-au așteptat. Surpriza este un avantaj formidabil." Cristan a ridicat din umeri.

Ochii lui Sean l-au făcut mincinos.

"Adevărat." Mike și-a scărpinat bărbia. A suspinat, ca și cum ar fi renunțat. "A sunat primarul. Ar vrea să vă mulțumească. De asemenea, femeia cu fetița din magazin vrea să își exprime recunoștința. Recunoaște, ești un erou."

Cristan și-a schimbat poziția. "Speram ca incidentul să poată fi ținut secret."

Mike a suspinat. "Mă îndoiesc că e posibil. Odată ce videoclipul va fi difuzat, presa te va căuta."

"Există vreo modalitate de a împiedica asta să se întâmple?" a întrebat Cristan.

"Majoritatea oamenilor ar fi încântați să primească atenție." Mike își lăsă ochelarii pe birou.

"Îmi doresc doar ca eu și fiica mea să trăim o viață liniștită", a spus Cristan. Era prea mult de cerut? Furia îi încălzea sângele. Repercusiunile jafului de azi ar fi amenințat fericirea fiicei sale. Lucia ar fi devastată dacă i-ar spune că trebuie să se mute. Dar dacă filmarea ar fi fost difuzată...

Mike a suspinat. "Pot să încerc, dar bănuiesc că poliția statală va dori să difuzeze înregistrarea video și să înființeze o linie telefonică de urgență în cazul în care acești bărbați sunt reperați de un cetățean."

Răspunsul lui Mike a întărit argumentul pentru părăsirea orașului.

Mușchii lui Cristan se contractau de nevoia de mișcare. Frustrarea îl umplea de energie neliniștită ca pe un animal în cușcă. "Ar trebui să o iau pe Lucia. Aș vrea să fac un duș și să mă schimb înainte de asta, dar sunt dispus să răspund la mai multe întrebări mâine."

"Destul de corect", a spus Mike. Telefonul mobil de pe bloterul său a bâzâit. L-a ridicat și a citit textul de pe ecran. "Sarah vrea să știe dacă ești bine."

Cristan și-a lăsat capul în mână.

Mike a bătut pe ecranul telefonului său. "Îi voi spune că ești bine, dar poate vrei să o suni. Se pare că e îngrijorată pentru tine."

"Sunt sigur că se întreabă când o voi lua pe Lucia."

"Mă îndoiesc că ăsta e singurul motiv pentru care întreabă." Mike a așezat telefonul pe birou.

Ce voia să spună prin acel comentariu? Sarah nici măcar nu a flirtat cu el. Era dulce și prietenoasă și se străduia să fie amabilă cu Lucia. Fiica lui o adora. Dar între el și Sarah nu era nimic, în afară de un pic de dor din partea lui. Oricât de mult îi plăcea compania ei, nu avea nimic să-i ofere.

Mike se îndreptă. "Mulțumesc că ai cooperat, dar trebuie să spun că abilitățile tale de luptă corp la corp sunt impresionante și un pic șocante. Este ceva ce vrei să-mi spui?"

Cristan și-a ridicat capul. Mike era un om bun. Se dovedise onorabil și curajos de mai multe ori în ultimele cinci luni. Dar onestitatea putea fi o problemă. El nu încălcase nicio lege astăzi, dar ceea ce Cristan făcuse în trecut era ilegal. Mike s-ar fi putut simți obligat să îl predea autorităților competente dacă afla adevărul. "Am luat Krav Maga de ani de zile. Presupun că antrenamentul funcționează."

Cristan s-a ridicat în picioare. "Ar trebui să plec. O să mă anunți dacă reușești să-l identifici pe bărbat după sângele de pe hainele mele?"

Mike a dat din cap.

"Nu există nicio garanție că îți vei primi hainele înapoi."

"Mulțumesc, dar nu doresc să le am înapoi", a spus Cristan.

Mike s-a ridicat și i-a întins o mână. "Apreciez ceea ce ai făcut astăzi. Ai fi putut să te ferești și să te salvezi pur și simplu. În schimb, ți-ai riscat viața pentru a salva o femeie și o fetiță."

Cristan a acceptat strângerea de mână. În retrospectivă, acțiunile sale eroice fuseseră prostești. Lucia nu merita să piardă încă un părinte. În plus, acel videoclip le punea în pericol însăși existența. Lucia nu ar mai fi fost recunoscută ca bebelușul pe care îl scosese clandestin din Argentina. Și el se schimbase, dar nu avea nicio îndoială că putea fi recunoscut dacă oamenii potriviți priveau.

***

Ascundea ceva.

Stând la ușa biroului său, Mike l-a privit pe argentinian ieșind din secția de poliție. Și-a închis ușa. Sean stătea în scaunul său din spatele biroului și se uita din nou la filmare. Fostul ranger al armatei nu era doar un expert local în securitate, ci fusese cel mai bun prieten al lui Mike încă din școala generală.

"ADN-ul este chiar tot ce aveți?" a întrebat Sean.

Mike și-a așezat ochelarii de citit pe față pentru a-și revedea notițele. "Avem un martor care a văzut o dubiță albastră cu bara de protecție din spate ruginită părăsind parcarea. Ea crede că prima literă de pe plăcuța de înmatriculare era *D*. Ambii bărbați sunt răniți. Mi s-a părut că Rojas și-a spart nasul și încheietura mâinii."

"Încheietura ruptă va trebui să fie fixată", a spus Sean.

"Corect. Am dat în urmărire dubița și am un ofițer care sună la spitale." Mike s-a sprijinit de comodă. "Ce crezi despre Rojas?"

"Mișcarea cu răzuitorul de gheață a fost al naibii de genială", a spus Sean. "Dacă aș știi că e curat, i-aș oferi o slujbă."

"De ce nu crezi că e curat?"

"Îți amintești când am avut toate acele probleme în oraș toamna trecută? Am încercat să găsesc ceva murdar despre el și nu am găsit nimic." Sean a reluat înregistrarea video. "Rojas nu are cazier."

"Nu-i așa că e bine?" Mike era sfâșiat. Pe de o parte, natura secretoasă a lui Rojas îl punea pe jar. Pe de altă parte, acțiunile sale de astăzi au fost de-a dreptul eroice, iar abilitățile sale al naibii de impresionante. Mike îl urmărise pe argentinian interacționând cu fiica sa adolescentă. Părea să fie un părinte singur grijuliu, chiar dacă uneori frustrat.

"De asemenea, nu am găsit nicio înregistrare a existenței sale înainte de acum zece ani", a adăugat Sean.

"Nu era în State atunci."

"Adevărat." Sean a gesticulat spre monitorul computerului. "Dar răspunsul său este cel al unui luptător bine antrenat. Nu a avut noroc și nu i-a luat pe tipii ăia prin surprindere. A reacționat ca un soldat sau un polițist. Nici un antrenament într-o sală de sport nu produce o reacție atât de eficientă. Nu a existat nicio ezitare. Nu era prima dată când Rojas avea o armă îndreptată spre față, asta e sigur. Omul obișnuit ar fi făcut pe el, dar Rojas a improvizat cu o armă la îndemână și a dezarmat doi infractori de parcă ar fi fost copii de grădiniță și a plecat fără nicio zgârietură."

Mike și-a frecat o mână pe față. "Știu."

"Să analizăm. Rojas și-a păstrat calmul până când mama și copilul au fost în pericol. Apoi a dat lovitura de grație." Cu o soție și două fiice tinere, Sean lua amenințările la adresa femeilor și copiilor ca pe ceva personal.

"Dar pare să regrete că a trebuit să facă asta", a adăugat Mike.

"În general, îmi place de el. Aș fi făcut același lucru astăzi", a spus Sean. "Dar, din moment ce Sarah este obsedată de el, faptul că este o fantomă care luptă ca un profesionist mă deranjează."

"Am fost cu ochii pe asta", a spus Mike. "Sarah a avut destule probleme cu Troy. Nu vreau să o văd rănită din nou." Sarah și cele două fetițe ale ei meritau fericire și pace.

"Ți-am spus că ar fi trebuit să-l omorâm pe Troy."

"Fii serios." Mike își dădu ochii peste cap. Dar bănuia că afirmația lui Sean era doar în parte o glumă.

Sean s-a aplecat în față, interesul său fiind maxim. "A făcut Rojas vreo mișcare cu ea?"

"Nu din câte știu eu. Se pare că se ține departe de ea și de toți ceilalți, cu excepția fiicei sale."

"Ce ai de gând să faci cu el?"

Mike a scuturat din cap. "Nu știu. Nu a făcut nimic rău."

"Nu încă."

"Nu am niciun motiv să cred că o va face." Mike bănuia că Rojas ascunde ceva, dar știa că bărbatul își riscase viața în această după-amiază pentru a proteja nevinovați. În lumea lui Mike, asta însemna ceva. Dar simțurile lui îi spuneau că Rojas avea secrete. Secrete importante. Pentru ca orașul său să fie în siguranță, Mike voia să știe dacă în trecutul bărbatului exista ceva periculos. "A salvat patru vieți astăzi, iar noi *îl* tratăm ca pe un criminal. Asta e greșit, Sean."

Viziunea lui Sean despre bine și rău era o linie gri neclară. "Deci, ai de gând să lași totul baltă?"

"Nu chiar. Am un plan."

Sean și-a înclinat capul. "Spune-mi mai multe."

Capitolul 9

Farurile treceau prin sufragerie când Mercedesul a intrat pe alee. Ghemuit pe canapea lângă Sarah, Bandit și-a ridicat capul. Un mârâit scăzut i-a răsunat din gât.

"Shh." Ea și-a așezat romanul pe măsuța de cafea și i-a pus o mână pe bot. "Nu trezi fetele."

A dus câinele la ușă și s-a uitat pe vizor. Cristan stătea pe verandă. Ea a

deschis ușa și s-a dat înapoi ca să-l lase să intre. Coada lui Bandit se mișca întrun arc frenetic. Pe cât de rece se purta Cristan cu adulții, pe atât de bine îi fermecase copiii și câinele.

"Îmi pare rău că e atât de târziu." Cristan a pășit peste prag, cu o mână întinsă să mângâie capul câinelui.

"E în regulă. Lucia a adormit pe balansoarul lui Alex." Sarah a coborât câinele pe podea. Privirile ei se îndreptară spre Cristan. Hainele lui erau proaspete și părul umed, ca și cum abia ar fi făcut duș. Dar nu a văzut nicio rană. "Am văzut jaful la știri. Ai dezarmat doi oameni înarmați."

Cristan a făcut o grimasă. "I-am surprins."

"Pun pariu." Sarah i-a studiat chipul. Răceala pe care i-o arătase mai devreme în această seară părea să se fi evaporat. Știa că el avea în jur de treizeci de ani, dar croiala corpului său îl făcea de obicei să pară mai tânăr. Nu și în seara asta, însă. Ridurile păreau să-i fi apărut pe față în doar câteva ore. Conform știrii, salvase mai multe persoane în timpul jafului, inclusiv pe una dintre vecinele lui Sarah și pe fetița ei. A scăpat de răni fizice, dar actul său eroic l-a costat, evident.

"Pari epuizat. Ai mâncat?"

"Nu." A deschis gura pentru a refuza orice ofertă.

Ea nu i-a dat ocazia. "Lasă-mă să încălzesc ceva pentru tine." S-a întors și s-a îndreptat spre bucătărie. El a rămas în pragul ușii câteva secunde, iar ea s-a întrebat dacă avea de gând să o urmeze sau pur și simplu să-și ia fiica și să plece. Dar el a închis și a încuiat ușa din față și apoi a urmat-o în bucătărie. Și-a așezat haina pe spătarul scurt al unui taburet, s-a așezat și și-a sprijinit antebrațele de blat.

Sarah s-a dus la frigider. "Am niște resturi de paste."

"Mulțumesc. Brusc mi-e foarte foame."

"Îmi imaginez că îți este. E trecut de unsprezece." A încălzit recipientul în cuptorul cu microunde și apoi a adunat pastele și legumele fierbinți într-un castron. "Îmi pare rău că nu e carne. Fetelor le place mâncarea simplă."

"Sunt sigur că va fi minunat."

"Vrei să vorbim despre asta?" A ras niște parmezan proaspăt pe paste și a

șters marginile bolului înainte de a pune farfuria în fața lui.

"Nu."

Nu este o surpriză.

Și-a luat furculița și a încremenit. "Știrile au difuzat un film?"

"Au făcut-o." Deși ea simțise întotdeauna că el era capabil de violență, viteza și eficiența răspunsului său o șocaseră.

"Cât de clară a fost înregistrarea video?", a întrebat el.

"A fost destul de granulat. Mi-am dat seama că erai tu pentru că te cunosc."

"Tot orașul va ști că am fost eu până dimineață."

"Asta s-ar fi întâmplat cu sau fără filmare. Este greu să păstrezi un secret în acest oraș."

"Asta este adevărat. Fața mea era încețoșată?" Când ea a dat din cap, el și-a înfipt furculița în paste.

Sarah a umplut un pahar cu apă și l-a așezat la cotul lui, apoi s-a ocupat să spele recipientul, dându-i timp lui Cristan să mănânce în liniște. A mâncat cu eficiență, apoi a îndepărtat bolul, iar Sarah a fost încântată să vadă că nu părea atât de obosit. Se aștepta ca el să mănânce și să fugă, dar el a zăbovit.

"Pot să vă fac o cafea?", a întrebat ea peste umăr în timp ce usca recipientul cu o cârpă de vase.

"Nu." El s-a ridicat și și-a adus bolul la chiuvetă. Aplecându-se peste umărul ei, a așezat bolul și paharul. Brațul lui l-a atins pe al ei, iar respirația lui i-a alunecat pe obraz.

"Mulțumesc, Sarah." Simpla lui declarație deborda de emoție.

Pielea de găină i se ridică pe brațe. Au fost vreodată singuri? De obicei, toți cei trei copii erau sub picioare când el o ducea pe Lucia acasă sau când se vedeau la ferma surorii ei, unde el ținea cai. Dar acum, cu casa liniștită și întunecată, bucătăria ei mică făcea ca această întâlnire să pară intimă. Deși un centimetru de spațiu îi despărțea, ea putea simți tristețea și tensiunea radiind din corpul lui.

S-a întors, încet, și s-a uitat în ochii lui întunecați. Ceva o pândea acolo. Ceva ce ea știa bine. Singurătate. El încerca să se poarte distant, dar ea putea vedea adevărul în ochii lui. Dorul. O dorea pe ea sau un simplu contact uman?

Nu conta, a decis ea. Nu în seara asta.

Ea și-a înfășurat brațele în jurul taliei lui și l-a îmbrățișat. La început, el s-a crispat, apoi un oftat i-a ieșit din piept. Brațele lui i-au înconjurat umerii, iar el și-a sprijinit obrazul pe creștetul capului ei. Ea și-a sprijinit obrazul de umărul lui. Orice săpun ar fi folosit, mirosea a brad.

Au stat nemișcați câteva minute până când el și-a lăsat capul pe spate. Umbrele din ochii lui se retrăseseră.

"Aș fi înghețat dacă cineva ar fi îndreptat o armă spre mine", a spus Sarah. "Dar presupun că nu ți-a fost frică dacă ai reușit să dezarmezi doi oameni înarmați."

"Nu am avut timp să mă gândesc pe moment, dar după aceea, frica a fost mare." A expirat. "Acei oameni ar fi putut să o facă pe Lucia orfană. Ea nu merită să piardă încă un părinte. Asta s-ar fi putut întâmpla astăzi."

Gândindu-se la această posibilitate, Sarah își strânse strânsoarea în jurul taliei lui. "Mike îi caută pe hoți?"

"Poliția îi caută, dar găsirea lor este o posibilitate îndepărtată. Fețele lor erau în mare parte acoperite și purtau mănuși. Există posibilitatea identificării prin analiza ADN. Poate că sunt într-o bază de date a poliției. Mă îndoiesc că aceasta a fost prima lor crimă."

"Mike va face tot posibilul."

"Ar putea fi la mulți kilometri depărtare de aici până acum."

"Să sperăm."

Privirea lui a căzut pe buzele ei și i-a trecut o articulație pe obraz.

"Mulțumesc."

Ea a dat din cap, neavând încredere în vocea ei. Pentru o clipă, a crezut că o va săruta. Își dorea să o facă, chiar dacă știa că era o idee proastă. Vroia doar să-l aline, dar scânteia intimă fusese în ambele sensuri. De când îl părăsise pe Troy, se concentrase pe fetele ei și pe slujba ei. Să fie singură fusese o ușurare și nu căutase companie masculină. Intimitatea fizică nu fusese luată în considerare. Dar, lipită de trupul lui dur, respirând parfumul pădurii de iarnă, ea a simțit primele stârniri ale nevoii - și a dorit mai mult.

Un clopot de avertizare a sunat în mintea ei. Această poftă avea potențialul

de a crea dependență.

Telefonul ei a vibrat pe tejghea, iar ea s-a crispat instinctiv. O singură persoană ar fi sunat-o atât de târziu în noapte. S-a îndepărtat mai mult de Cristan și a ridicat telefonul pentru a citi afișajul. De data aceasta, Troy nu s-a deranjat să-și ascundă identitatea.

Cristan și-a înclinat capul. "Ce s-a întâmplat?"

"Nimic."

"Nu te cred", a spus el. "Dar ai fost un înger pentru mine în seara asta, așa că nu te voi presa. Dacă ai nevoie de ceva, zi sau noapte, sunt doar la un telefon distanță."

"Trebuie să mă ocup singură de asta."

"Și aplaud determinarea ta, dar oferta rămâne valabilă." Cristan a întins mâna și i-a cuprins maxilarul. Degetul lui mare i-a periat obrazul, iar Sarah nu s-a putut abține să nu se întoarcă în atingerea lui. "Nu-ți asuma niciun risc pentru a-ți salva mândria."

"Nu o voi face."

El și-a lăsat mâna jos. "Trebuie să plec. Îți mulțumesc că ai avut grijă de fiica mea în seara asta. Nu am încredere în mulți oameni cu ea."

"Cu plăcere. Lasă-mă să o trezesc." Sarah a mers în dormitorul fetelor. Lucia era ghemuită pe o parte pe patul trundle. Ea a pus o mână pe umărul fetei, a scuturat-o ușor și i-a șoptit: "Tatăl tău e aici."

Lucia a făcut ochii mari. Ridicându-se, și-a ridicat picioarele de pe pat și a ieșit în grabă din cameră. Fără să vorbească, a mers în brațele tatălui ei. Priveliștea îmbrățișării dintre ei i-a strâns inima lui Sarah. Lucia acționase cu curaj când aflase despre jaf, dar vestea o zguduise. Dacă se întâmpla ceva cu Cristan, unde s-ar fi dus Lucia? Trebuie să aibă rude pe undeva.

Cristan și-a îmbrățișat fiica strâns, apoi a ținut-o de umeri. "Să mergem acasă."

A ajutat-o pe Lucia să-și pună haina și a scos-o pe ușă.

Sarah a încuiat în spatele lor și și-a resetat alarma. Așa acționa un tată adevărat. Bun, grijuliu și altruist, Cristan era opusul lui Troy. Era genul de bărbat cu care ea ar fi trebuit să se mărite.

A mers prin casă, stingând luminile. În bucătărie, și-a luat telefonul și a oftat. Troy îi trimisese un mesaj. L-a apăsat cu degetul mare.

CINE ESTE EL?

De unde știa Troy că Cristan era aici? Sarah făcu o tură rapidă prin casă. Închise jaluzelele din camera de zi. Dar copacii maturi din curtea mică din spate îi asigurau intimitate față de vecinul din spate și, de obicei, nu se deranja să închidă jaluzelele. A rotit maneta și lamelele s-au închis. Fără vedere, bucătăria ei minusculă devenise claustrofobă.

Troy câștiga. O făcuse prizonieră în propria ei casă.

Capitolul 10

Cristan a intrat pe alee și a urcat dealul spre casa lui. Construită la mijlocul anilor 1850, casa colonială cu trei etaje fusese proiectată pentru a rezista intemperiilor. Construcția din piatră solidă ar fi funcționat bine și sub presiunea focurilor de armă sau a incendiilor. Casa era așezată pe vârful unui deal, iar terasa din ardezie din spate dădea spre o curte înclinată, stâncoasă și spre pârâul Packman. Numele cursului de apă era înșelător. Destul de lat și de adânc pentru plimbări cu barca, Packman era mai degrabă un râu decât un pârâu. Alimentat de topirea zăpezii, apa, în mod normal liniștită, curgea rapid între malurile sale acoperite de gheață. Trei acri de pajiște curățată înconjurau casa, iar pădurile flancau spațiul deschis. Priveliștea fusese scumpă, dar câmpurile din jur îi ofereau lui Cristan o imagine clară a posibilelor căi de atac, iar el pusese la punct recent puternicul motor din hangar. Acum că gheața se topise, râul era din nou o cale suplimentară de scăpare.

Luminile senzorului de mișcare s-au aprins când a parcat în fața casei, inundând peluza din față cu suficientă lumină pentru a rivaliza cu un stadion. Pe scaunul pasagerului, Lucia se ghemuise peste rucsacul ei. A fost tăcută pe tot parcursul drumului spre casă. Din când în când, își dorea ca fiica lui să nu

vorbească non-stop în majoritatea orelor de veghe, dar în seara asta, ultimele zece minute de tăcere l-au neliniștit.

El a oprit motorul. "Ești în regulă cu ce s-a întâmplat astăzi?"

Degetele ei s-au strâns în jurul curelelor de la rucsac. A dat din cap. "Ai fi putut fi rănit."

"Dar nu am fost."

"Ce s-ar întâmpla cu mine dacă ai fi?" Ea și-a ridicat privirea de la mâini. În spatele strălucirii lacrimilor nespuse, persista frica.

Pentru câteva secunde, Cristan nu știa cum să răspundă. Luase măsuri pentru ca amândoi să fugă dacă era necesar, dar nu avea încredere în nimeni cu fiica lui - sau cu adevărul. În realitate, Lucia nu avea pe nimeni în afară de el. Pieptul i se strângea când se gândea la Lucia orfană și singură, așa cum fusese el. I-ar fi căzut ea pradă cuiva ca Franco?

A înghițit în sec. "Răspunsul este, nu știu. Nu ai nicio rudă în viață." Minciuna i s-a blocat în gât, dar a forțat-o să iasă.

Maria Vargas supraviețuise. Dar scopul lui era să o țină pe Lucia departe de familia Vargas, chiar și de ultimul membru rămas. Era egoist? Ar trebui să-i spună fiicei sale că are o mătușă care seamănă atât de mult cu mama ei, încât atunci când Cristan făcea verificarea trimestrială a locației și activității ei, îl durea pieptul când deschidea fișierele foto digitale?

Nu. Nu putea să-i spună niciodată.

I-a ținut privirea fiicei sale. "Nu mi se va întâmpla nimic. Incidentul de astăzi a fost o întâmplare. Nu se va mai întâmpla."

Ochii Luciei s-au aprins de furie. "Nu poți face promisiunea asta. Ai putea avea un atac de cord..." S-a înecat cu un plâns. "Ai putea avea un accident de mașină ca mama."

Gândul la moartea mamei sale s-a dovedit a fi prea mult pentru controlul ei admirabil. Lacrimile îi curgeau pe față. Cristan s-a întins peste consolă și i-a frecat brațul. Dacă ar fi fost în casă, ar fi ținut-o strâns în brațe. Dar consola - și minciunile lui - îi despărțeau.

"Îmi pare rău că te-am speriat azi."

"Nu a fost vina ta. Tu nu ai făcut nimic rău. Acei oameni care au jefuit

magazinul au făcut-o."

"Am făcut tot ce am putut în aceste circumstanțe. Întotdeauna am grijă să fiu cât mai în siguranță posibil. Nu aș face nimic necugetat."

"Știu." Ea a dat din cap. "Dar a fost o întrebare serioasă. Ce s-ar întâmpla cu mine dacă ai muri? Aș merge la un orfelinat, nu-i așa?"

Pentru prima dată, Cristan nu a avut de ales decât să răspundă cu adevărul.

"Da."

Era tăcută. Privirea ei a alunecat spre întunericul de dincolo de curtea din față inundată de lumină. Cristan alesese casa datorită poziției sale ușor de apărat și construcției solide. Singurătatea era un avantaj atunci când depozitai o ascunzătoare de AK-47 în subsol. Dar văzând proprietatea din perspectiva fiicei sale, casa părea izolată și tristă. Aveau o casă frumoasă. Dar nu împărtășiseră niciodată acele priveliști cu alții. Lucia primea ocazional un prieten în vizită, dar acesta era un eveniment relativ nou, acum că avea câțiva prieteni. Cristan nu organizase niciodată o cină sau un grătar. De ziua ei, merseseră singuri la cină. Ea nici măcar nu ceruse să aibă o petrecere. Vina îl împovăra, dar nu avusese prea multe opțiuni. Să trăiești așa era mult mai bine decât să fii mort.

"Nu vreau asta." Ea a pufnit. "Întotdeauna am știut că suntem singuri. Dar seara asta m-a făcut să mă *simt* singură. Cu adevărat singură. Am fost speriată. Încă sunt speriată."

"Îmi pare rău." Cristan și-a frecat durerea goală din centrul pieptului.

"Nu poți face nimic în privința asta. Nu-mi poți da o familie." Ea și-a șters obrajii cu mâinile. "De ce nu te-ai recăsătorit niciodată? Au trecut doisprezece ani de când a murit mama. Nu te simți singur?"

"Te am pe tine." Întreaga lui lume se învârtea în jurul păstrării ei în siguranță, dar ea nu știa asta. Făcuse el totul greșit? Ce ar face ea dacă i-ar spune adevărul acum, după o viață întreagă de minciuni?

"Știi ce vreau să spun." Iritarea i-a ascuțit tonul. "A fost pentru că nu ai putut găsi pe nimeni ca mama?"

"Nu voi putea găsi niciodată pe cineva ca mama ta." Asta o putea spune cu toată sinceritatea. Eva fusese unică. A fost tot ce și-a dorit el de la o femeie.

Pe cât de sexy și plină de viață fusese Eva, pe atât de ascuțită fusese și Cristan nu putea nega. Cândva, natura ei insensibilă nu-l deranjase. Erau doi de același fel, dar după nașterea copilului lor, el se schimbase și rămăsese perplex când Eva nu-și dorise și ea o viață nouă. Acum se întreba ce s-ar fi ales de căsnicia lor dacă Eva ar fi trăit. El nu mai era același om. Dacă ar fi convins-o să fugă, dacă ar fi îndepărtat-o de familia ei, ar fi trecut ea în cele din urmă prin aceeași metamorfoză ca și el? Sau nemilozitatea ei i-ar fi divizat?

"Ai putea încerca. Adică, tu nici măcar nu te întâlnești."

"Nu am găsit niciodată pe cineva cu care să vreau să mă întâlnesc."

"Ce zici de Sarah?"

"Sarah?"

"Da, Sarah. Sarah." Vocea Luciei a avut o notă de *nu e evident?* "Tu o placi, iar ea te place. Se vede."

"Crezi că mă place?" a întrebat Cristan. Presupusese că alinarea pe care i-o oferise fusese un gest prietenos din partea ei. Sarah era caldă și grijulie din fire. Se înșelase? Simțea ea aceeași strângere de inimă ca și el?

"Oh, da." Datul din cap al Luciei a devenit emfatic. "Fața ei devine mai luminoasă și zâmbește de fiecare dată când te vede."

Ideea i-a plăcut. "Sarah zâmbește la toată lumea."

"Știu", a spus Lucia, vocea ei ridicându-se cu interes. "Ar trebui să o scoți la o întâlnire."

"O întâlnire?" Cristan râse. Dar nu era ca și cum nu s-ar fi gândit la această posibilitate în orele singuratice și întunecate când epuizarea îi slăbea controlul. "Sarah tocmai a obținut un divorț. Mă îndoiesc că e pregătită pentru întâlniri."

"Eu nu aș fi atât de sigură." Tonul cunoscător al comentariului ei o făcea pe fiica lui de treisprezece ani să pară mult mai în vârstă. "A fost măritată cu un ticălos. Nu-i e dor de el."

Cristan s-a concentrat asupra afirmației ei. "De unde știi?"

"Astăzi, când se holba la ea, mi-a făcut pielea de găină." Lucia și-a ros unghia de la degetul mare. "Cred că e nebun."

"De ce crezi asta?" Fiica lui avea instincte bune, dar el nu voia ca fostul soț al lui Sarah să se apropie de copilul lui. Dacă s-ar fi întors la vechea lui

viață din Argentina, Cristan s-ar fi putut gândi la multe modalități de a se asigura că Troy Mitchell nu o va mai deranja niciodată pe Sarah. Dar Cristan renunțase la violență. De când părăsise Argentina, nu ridicase nici măcar vocea.

Până astăzi.

"Ea se schimbă atunci când el este prin preajmă sau când îi trimite un mesaj sau o sună. Corpul ei devine foarte încordat. Devine nervoasă. Încearcă să ascundă asta, dar îi este frică de el. Și fetele sunt la fel." Lucia și-a lăsat mâna în poală. I-a aruncat o privire șireată. "Dacă te-ai căsători cu Sarah, ea nu ar mai trebui să-și facă griji pentru el, iar tu nu ar mai trebui să-ți faci griji pentru mine. Ar fi perfect."

"Ți-ai dat seama de tot." Cristan a râs. Dar fiica lui avea dreptate într-o privință. Dacă Sarah ar fi fost soția lui, nu ar mai fi trebuit să își facă griji pentru Troy niciodată. "Domnul Mitchell nu este prin preajmă când ai grijă de copii, nu?"

Lucia a scuturat din cap. "Nu. Niciodată."

"Bine. Dacă apare vreodată, sună-mă imediat." Cristan și-a pus mâna pe mânerul ușii. "Hai să mergem înăuntru. Se face frig aici."

Nu-i plăcea să stea nemișcat, luminat în întuneric ca niște ținte. Din pădure, un lunetist ar fi avut o țintă clară asupra lor. A ocolit partea laterală a casei și a apăsat butonul de pe vizor. Garajul era sub casă. A doua jumătate a spațiului subteran era subsolul. Planul prevedea o ieșire rapidă, dacă era necesar. Ușa s-a deschis, iar el a parcat înăuntru, lângă un Range Rover. Lăsarea unui vehicul în aer liber invita la manipulare și dispozitive incendiare.

"Bine, dar promite-mi că te vei gândi la asta." Lucia a coborât din mașină.

Vocea ei a răsunat în spațiul de ciment și piatră.

Cristan a urmat-o pe scări. El a descuiat ușa care ducea la bucătărie. "Să mă gândesc la ce?"

"Să te întâlnești cu Sarah", a spus Lucia, cu vocea încărcată de exasperare.

"În regulă. Îți promit." Cristan nu avea să uite nici o secundă această idee.

Au trecut prin bucătărie până în foaier. El a deschis dulapul de pe hol și a verificat panoul sistemului de securitate. Lucia și-a lăsat rucsacul la picioarele

ei și a așteptat la baza treptelor ca el să dea undă verde. Când își vizita prietenii, se întreba de ce alte familii nu treceau prin aceleași verificări obsesive de securitate? Rândurile de lumini verzi îi asigurau că casa era sigură.

Agățându-și haina, s-a aplecat afară din dulap. Lucia stătea în hol. Cristan nu era un mare decorator și nu stătuseră într-o casă suficient de mult timp pentru a se simți confortabil. Dar când se mutaseră aici, Lucia fusese foarte deconectată și deprimată. El agățase câteva fotografii cu ea pe hol, ca să o facă să se simtă ca acasă. Acum stătea în fața unei fotografii de bebeluș înrămate pe perete, un instantaneu cu Eva ținând-o în brațe pe fiica lor la prima ei aniversare. Cristan o luase împreună cu alte câteva amintiri când se întorsese la apartamentul din Buenos Aires pentru a le recupera pașapoartele. Lucia a ridicat o mână și a atins sticla de pe fața mamei sale. "Nu cred că s-ar supăra dacă v-ați întâlni. Dacă te-ar fi iubit, ar fi vrut să fii fericit."

Nu ți-ai cunoscut mama foarte bine. Cristan nu și-a exprimat dezacordul, dar se îndoia că Eva ar renunța de bunăvoie la el, chiar și în moarte. Pentru un Vargas, dragostea, controlul și posesia erau strâns legate între ele.

Lucia și-a aruncat jacheta peste stâlpul newel. "Sunt obosită. Mă duc la culcare." Lucia și-a ridicat rucsacul pe un umăr și a urcat scările.

În ciuda luminilor verzi și a propriilor asigurări că incidentul din această seară a fost un eveniment întâmplător, el s-a plimbat prin interiorul casei sale.

Tălpile umede de cauciuc ale pantofilor săi scârțâiau pe scândurile late de stejar în timp ce verifica fiecare fereastră și ușă și cerceta fiecare dulap, colțișor și crăpătură de la etajul al treilea până la subsol. În timp ce făcea turul interiorului, a verificat și locațiile armelor sale ascunse.

Jaful de azi a fost un accident. Fusese în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Dar în timp ce-și aluneca mâna de-a lungul dulapului cu medicamente pentru a pipăi cuțitul lipit acolo, nu putea scăpa de sentimentul sâcâitor că totul se schimbase.

A terminat turul armelor, apoi s-a întors la subsol și a scos rucsacurile din ascunzătoarea lor din spatele unui perete fals de rafturi. Erau două rucsacuri care conțineau strictul necesar, câte unul pentru el și Lucia. Un alt rucsac mai mare conținea provizii suplimentare. Ce vor lua va depinde de circumstanțe.

Cristan actualiza conținutul sacilor în fiecare sezon. De asemenea, în fiecare dintre mașini existau truse de urgență mai mici.

A ridicat cele două rucsacuri până la o masă de lucru din lemn cu zgârieturi și le-a desfăcut fermoarul. Apoi a început procesul minuțios de inventariere. Oricum nu ar fi putut dormi, și s-ar fi simțit mai în siguranță știind că, în orice moment, erau gata de plecare. A desfășurat lista principală și a început să verifice proviziile: AK-47, 9mm, muniție . . .

Revizuindu-și inventarul, s-a gândit la anii în care a folosit astfel de arme în mod regulat și cum a început totul.

Capitolul 11

Se spune că întotdeauna îți amintești primul. Primul sărut. Prima iubire.

Prima crimă.

Dar câți oameni pot spune că au experimentat aceste trei lucruri în aceeași noapte?

Cristan își amintea atât de clar; avalanșa de imagini aproape că îi tăia respirația. Eva era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată, deși la treisprezece ani și venind dintr-o viață pe stradă, nu avea prea multe comparații. Dacă ar închide ochii chiar acum, ar putea să o vadă exact așa cum arătase în seara aceea.

Stătea în ușa micii sale camere dintr-o clădire din spatele casei, cu mirosul de iarbă caldă și udă în nas, cu primele acorduri de muzică de petrecere plutind pe peluză, cu o scânteie ascuțită de suspiciune în minte. De ce se afla el aici? Nimic nu era gratis. Franco Vargas nu era un binefăcător predispus la acte aleatorii de bunătate. Era un traficant de arme, nu că Christopher ar fi avut vreo problemă cu anarhia. Singurele legi pe care le respecta erau cele ale supraviețuirii. Cu o lună înainte, în Buenos Aires, Franco îl abordase pe Christopher pe stradă și îi oferise bani pentru a transmite un mesaj și a aduce

înapoi răspunsul. Orfan și fără adăpost, Christopher a profitat de ocazie. Dar, după ce misiunea fusese îndeplinită, Franco îi oferise o slujbă și îl adusese înapoi la *estancia*. Cu siguranță, un om ca Franco ar fi vrut ceva în schimbul acestei noi vieți, un fel de plată.

Peste douăzeci de metri de iarbă și întinderea luminată a unei piscine, ea a ieșit din casă pe terasă. Pomeții înalți și nasul acvilin atestau sângele ei spaniol. Părul negru îi cădea pe spate într-un val de zibelină. O rochie albă de plajă îi scotea în evidență picioarele lungi și bronzate care se terminau cu sandale plate. Arăta răcoroasă și proaspătă în noaptea de vară argentiniană.

Se spălase după ce își terminase treburile în hambar, dar în acea noapte, căldura plutea într-un strat aburit peste pampas. O picătură proaspătă de transpirație îi picura între omoplați. Nu conta. Nu putea fi niciodată destul de bun pentru ea. Trebuie să fie fiica cea mare a lui Franco, Eva. Franco ar fi putut să-și deschidă casa, dar, fără îndoială, fiica lui ar fi fost în afara limitelor.

Din casa din spatele ei se auzeau acorduri suave de chitară. Ușa de la terasă s-a deschis, iar o voce a strigat: "Eva".

Ea s-a întors și a intrat, iar Christopher și-a amintit cum să respire.

Christopher învățase câteva lecții importante de la sosirea sa. Franco era capul indiscutabil al familiei Vargas. Dacă aducea acasă un adolescent rătăcit din Buenos Aires, nimeni nu punea întrebări. Fără să ridice măcar din umeri, personalul îi pregătise o cameră și îi procurase niște haine. Christopher își ajustase cureaua. Pantalonii erau încă prea mari pentru talia lui scobită, dar bucătarul îi promisese că această stare va fi temporară.

A petrecut prima săptămână așteptând ca Franco să-și vină în fire și să-l trimită înapoi. Dar asta nu se întâmplase. În schimb, fusese hrănit, îmbrăcat și i se dăduseră sarcini, ca și cum i-ar fi aparținut. Să învețe să aibă grijă de caii eleganți era mai mult plăcere decât muncă. Nu știa sigur de ce, după ani de zile în care l-a bătut pe la spate, soarta decisese să joace frumos, dar știa cum să trăiască clipa. În această seară, în loc să se ghemuiască pe un palet de carton într-un depozit abandonat, se pregătea să participe la o petrecere de bun venit pentru fiicele lui Franco, venite acasă în vacanță de la internat.

Avea doar amintiri vagi ale întâlnirilor de familie, de dinainte ca părinții săi să devină victime ale Războiului Murdar din Argentina. Dintr-un dulap de sub scări, Christopher, în vârstă de șase ani, îi văzuse pe soldați scoțându-și părinții din casă în miez de noapte. La fel ca alte treizeci de mii de persoane suspectate de a fi disidenți, ei dispăruseră pur și simplu. Fără familie, Christopher era pe cont propriu.

Scuturându-se de amintiri, a privit cum invitații soseau și oamenii se îmbulzeau pe terasă. A ieșit din camera lui mică, nesiguranța lui fiind călcată în picioare de nevoia de a o vedea din nou. Mirosul de carne la grătar plutea peste peluză în timp ce el traversa spre casa principală. A zărit cadrul voluminos al lui Franco stând lângă piscină. Supraviețuind pe străzi, Christopher învățase cum să fie invizibil, o abilitate esențială pentru un hoț. A ocolit oaspeții, ochii lui cercetând micile grupuri de oameni în căutarea singurului pe care voia să-l vadă.

Unde era?

O fetiță, o versiune mai mică și mai copilăroasă a Evei, îi făcea cu mâna. Sora. Rochia ei galbenă a săltat în timp ce sărea spre el. Și-a scufundat bărbia și i-a zâmbit timid. "Eu sunt Maria. Am nouă ani."

"Eu sunt Christopher."

"Știu." Zâmbetul ei arăta un dinte lipsă. "Tata ne-a spus despre tine." Căldura i-a ars obrajii lui Christopher. El era bietul băiat orfan.

S-a aplecat aproape și a șoptit: "Nu te simți jenat. Tata spune că Argentina are prea mulți orfani, iar tu nu ești primul pe care l-a adus acasă."

Asta explica reacția promptă a personalului. Recunoștința a crescut în pieptul lui Christopher și a jurat să își câștige existența.

Ea a zâmbit și s-a uitat în sus printre gene la el. "Vrei ceva de mâncare? Bucătarul face cele mai bune empanadas."

Deși Christopher a fost tentat să se îndoape din nou, obișnuința de a-și umple stomacul cu fiecare ocazie fiind înrădăcinată, a rezistat. Fata în alb îi atrăgea atenția. Voia să o găsească.

"Unde este sora ta?", a întrebat el.

Zâmbetul ei a dispărut. "Am văzut-o mergând spre hambar."

"Mulțumesc." Christopher s-a întors. Muzica s-a liniștit pe măsură ce el se îndepărta de casă și putea auzi insectele în iarba adâncă a pășunii. Ea nu era în hambar. Trecând pe acolo, a scanat gardul și a zărit o siluetă subțire de cealaltă parte a grajdului, rochia albă strălucind eteric în lumina lunii. Se sprijinea de gard, privind caii care păștеau în pășunea de dincolo. La apropierea lui, ea s-a întors și i-a zâmbit, iar inima lui a tresărit.

"Eu sunt Christopher." Și-a sprijinit antebrațele pe balustrada de sus.

"Știu", a spus ea fără să se uite la el. "Și bănuiesc că și tu știi cine sunt eu."

"De ce nu ești la petrecerea ta?", a întrebat el.

Ea a scos un sunet dezgustat. "Nu am timp pentru asemenea prostii. Nici măcar nu vreau să mă întorc la școală. Vreau să rămân aici. Dar tata insistă. I-a promis mamei înainte să moară."

Christopher i-a studiat profilul. I se spusese că era de aceeași vârstă cu el, dar scopul grav din ochii ei o făcea să pară mai în vârstă. Poate că, la fel ca el, nu mai fusese un copil de mult timp.

Privirea îi străbătea formele întunecate ale cailor care păștеau în pășune. Deasupra, stelele străluceau pe un cer albastru ca cerul. "Nu te pot învinui că nu vrei să pleci de aici."

Ea a aruncat o privire în lateral. Considerația i-a unit sprâncenele. "Presupun că acesta este raiul pentru tine."

"Da." Sentimentele lui erau o harababură pe care nu o putea explica în cuvinte. S-a uitat în altă parte, dar întunericul nu i-a oferit niciun răspuns.

"Îți place să vorbești despre trecut, Christopher?"

"Nu", a spus el sincer.

"Bine. Nici mie." S-a întors la cai. "Acela este favoritul meu."

"Calul castrat?"

"Da. El poate urmări mingea la fel de bine ca majoritatea călăreților."

Christopher a absorbit sunetul vocii ei în timp ce descria fiecare animal și meritele lui pe terenul de polo. Nu era sigur cât timp a trecut până când ea s-a îndepărtat de gard. "Ar fi bine să-mi fac apariția la petrecerea mea. Nu vreau să-l jignesc pe tata."

S-au întors să plece când o bătaie ușoară i-a atras atenția. "Nu. Oprește-

te", a strigat o voce mică din hambar.

La unison, s-au îndreptat spre clădirea întunecată, pașii lor fiind tăcuți pe pământul compact. În umbra ușii, au făcut o pauză. Christopher a așteptat o clipă pentru ca ochii lui să se adapteze la întunericul relativ. A văzut o umbră întunecată și o formă mai luminoasă, mai mică.

Pantofi zgâriați. Țesătură ruptă.

"Te rog", a implorat vocea înăbușită a unui copil.

Eva s-a crispat. S-a întins după un întrerupător de pe perete. Lumina a luminat culoarul, dezvăluind un bărbat mai în vârstă și pe Maria. Bărbatul avea cel puțin douăzeci și cinci de ani. Corpul lui o împingea pe Maria de perete. Pantofii ei din piele lăcuită au lovit, căutând tracțiune. Capul lui s-a rotit și i-a văzut.

Christopher s-a aruncat în față. Deși mai mic și mai ușor, învățase să lupte pentru a supraviețui. A folosit surpriza în avantajul său, lovindu-l pe bărbat în partea din spate a genunchiului și lovindu-l în rinichi. Bărbatul a căzut în genunchi, iar Christopher a tras-o pe Maria după el. Ea plângea liniștită în spatele cămășii lui.

S-a întors spre Eva. "Ar fi bine să-l chemi pe tatăl tău."

Dar ea nu fugea după ajutor. A ridicat o lopată deasupra capului. Furia i-a contorsionat trăsăturile. A lovit. Lopata a lovit craniul bărbatului cu o *lovitură* surdă, metalică.

Nu violența, sângele sau moartea l-au impresionat cel mai mult pe Christopher. Mai văzuse moartea și înainte, iar un om care prăda copii merita cel mai rău destin. Strălucirea de satisfacție furioasă de pe chipul Evei a fost cea care i-a rămas întipărită în inimă. Cu ochii ei fioroși și rochia albă, ar fi putut fi un înger răzbunător. Privirea ei l-a întâlnit pe al lui, iar el și-a dat seama că frumusețea ei era cea mai puțin importantă dintre calitățile ei. Într-o lume plină de egoism, înșelăciune și lăcomie, nimic nu era mai convingător decât loialitatea.

"Noi îi protejăm pe ai noștri", a spus ea.

"Înțeleg." Și a invidiat legătura lor.

"Bine." A înțepat trupul bărbatului cu degetul. El se prăbușise, mort și

moale. Dând din cap, a scos-o pe Maria din spatele lui Christopher și a arătat spre omul mort. "Nu va mai trebui să te temi de el niciodată."

Respirația Mariei se întretăia iar și iar în timp ce lupta pentru control. "Am venit la hambar să te spionez."

"*Nu* e vina ta." Eva a netezit cutele de pe rochia surorii sale. "Du-te înapoi la petrecere. Poartă-te ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat." Când Maria a continuat să plângă, Eva i-a uscat ochii surorii sale cu degetele delicate. "Trebuie să fii puternică. Dacă șeful lui Juan află ce s-a întâmplat, va fi pedepsit." Maria și-a întors capul. Privirea i s-a blocat în cea a surorii ei mai mari.

Înțelegerea a trecut între ele. Cu o ultimă adulmecare, Maria și-a adunat emoțiile cu o gură mare de aer. Și-a ridicat bărbia și a dat din cap. "Pot s-o fac."

"Bună fată", a spus Eva. "Dacă te întreabă cineva de ce ești tristă, spunele doar că ți-e dor de mama."

Cu un semn solemn din cap, Maria a părăsit hambarul.

"Ajută-mă să-l ascund." Eva s-a aplecat și a apucat glezna bărbatului. Christopher a luat celălalt picior.

"Cine este?"

"Numele lui este Juan Menendez. Este locotenent într-o miliție locală. Șeful lui este unul dintre cei mai buni clienți ai noștri."

Împreună au târât cadavrul pe culoar. L-au ascuns în spatele unui dulap din cabina de spălat.

"Și acum ce facem?" a întrebat Christopher.

"Îl chemăm pe Nicolas. El va ști cum să facă moartea să pară un accident. Nu va fi dificil. Toată lumea știe cât de mult îi plac lui Juan tequila și cocaina." Ștergându-și murdăria de pe mâini, ea s-a ridicat pe vârfuri pentru a-i planta un sărut pe obraz. "Mulțumesc."

Căldura l-a umplut pe Christopher. În acel moment, ar fi făcut orice pentru ea.

Capitolul 12

Sarah a oprit motorul dubiței și a privit la casa copilăriei ei. Vechiul Cape Cod, cu vopseaua scorojită și geamurile rupte, arăta deprimat. Un sedan ponosit stătea pe aleea crăpată și pătată. Joia era o zi slabă la han, iar ea terminase devreme. Troy nu avea să aducă fetele acasă decât peste câteva ore. Acum era un moment bun să verifice ce face tatăl ei, deși vizitele ei acasă erau din ce în ce mai dificile.

A întins mâna peste consolă și a ridicat recipientul pentru mâncare la pachet de pe scaunul pasagerului, niște lasagna rămasă din meniul de prânz al hanului. Tatăl ei nu răspunse la sonerie, dar ea nu se așteptase la un salut. Și-a folosit cheia și a intrat.

Mirosul a lovit-o ca o palmă, o combinație de mâncare stricată și mucegai. Acoperindu-și nasul și gura cu o mână, a mers prin sufrageria murdară. Fereastra largă nu lăsa să intre destulă lumină pentru a compensa umbra de depresie care învăluia casa. A găsit sursa mirosului în bucătărie: o chiuvetă plină de vase murdare și o sticlă de lapte aproape goală lăsată să se acrească pe tejghea.

Îngrijorată, a lăsat mâncarea pe masă și a deschis o fereastră. "Tată?"

Spaima îi făcu pielea de găină pe brațe în timp ce se apropia de sufragerie. Jaluzelele de lemn de la cele trei ferestre blocau lumina zilei, iar lumina de la televizorul cu consolă, vechi de douăzeci de ani, pâlpâia peste cameră. Tatăl ei stătea întins în fotoliu. S-a apropiat de el, cu groaza adunându-se în stomac, cu ochii ațintiți asupra pieptului lui subțire. La primele ridicări și coborâri ale cutiei toracice, a expirat ușurată.

Nu era mort, doar beat.

În mod ironic, această constatare i-a slăbit picioarele. Tatăl ei băuse până la moarte de când mama ei murise în urmă cu șapte ani. Era doar o chestiune de timp până când dorința i se îndeplinea.

Întunericul se strângea în jurul ei, iar plămânii i se contractau. S-a dus la ferestre și a început să deschidă jaluzelele, lăsând lumina soarelui să pătrundă în cameră. Praful plutea de pe lamelele de lemn.

"Ce naiba faci?" Clipind din ochi, tatăl ei s-a chinuit să ridice fotoliul în poziție verticală.

Ignorându-l, Sarah a deschis ultimele jaluzele, apoi s-a luptat cu încuietoarea ferestrei până când aceasta a cedat. A împins oblonul în sus. Aerul rece și proaspăt a inundat camera, iar Sarah a inspirat. "Ți-am cumpărat ceva de mâncare."

El era în picioare și se îndrepta spre ea pe picioare tremurânde. A împins-o din drum. Ea s-a împiedicat lateral, apucându-se de brațul canapelei pentru a-și stabiliza picioarele.

O mână aspră a trântit fereastra. Un deget artrozic i-a arătat nasul. "Lasă-mă în pace." A închis fiecare jaluzea până când întunericul familiar s-a așezat peste spațiu.

"Bine." Ea s-a îndepărtat. Tristețea i-a strâns gâtul. "Ai câștigat. Nu pot continua să fac asta."

Întorcându-se la scaunul său, și-a dus la buze un pahar de pe măsuță. "Știi unde este ușa."

"Ai doi nepoți pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Dacă te hotărăști că vrei să trăiești, sună-mă." Sarah s-a uitat peste umăr în timp ce ieșea. "Ai numărul meu."

"Este păcat", a spus el cu o voce încețoșată. "Ai fost fata cea bună. Prea mult timp cu sora ta ți-a dat gura aia deșteaptă?"

Nu era prea beat ca să încerce să o manipuleze.

Sarah a plecat fără să răspundă. Nu avea niciun rost, dar sentimentul de vinovăție a chinuit-o tot drumul spre casă, unde a decis că nu poate sta și aștepta. Și-a schimbat hainele, a luat un recipient de plastic din frigider și și-a pus câinele în lesă. "Să mergem s-o vedem pe Rachel."

Bandit a mers alergând. Cincisprezece minute mai târziu, a parcat dubița în fața fermei surorii sale și și-a verificat mesajele. Telefonul ei a sunat de mai multe ori în timpul drumului. Telefonul ei afișa trei apeluri și mesaje pierdute, toate de la Troy. Deși bănuia că nimic nu este în neregulă, a apăsat butonul Ascultă cu o mână nervoasă.

Mesajele sale vocale au evoluat de la "Nu mi-ai răspuns la mesaj" la "Ți-

o tragi cu tipul ăla?"

În loc să răspundă, Sarah și-a sunat avocatul și i-a aruncat situația în brațe. În mare parte, el se purtase frumos cât timp fuseseră separați, dar acum că divorțul era definitiv, ignora regulile.

A ieșit din dubă și și-a luat castronul. Câinele a sărit peste consolă și a ieșit din mașină ca o capră de munte, iar Sarah a trântit portiera. Încordându-se de capătul lesei, Bandit a alergat la ușa din spate și a lătrat. Nu era nevoie să sune clopoțelul când îl aducea cu ea. Și-a frecat brațul dureros. Deși soarele strălucea de pe un cer senin, frigul de martie se cuibărea în osul rupt, o amintire permanentă a temperamentului lui Troy.

"Hei." Rachel le-a lăsat să intre în antreu și a folosit un prosop pentru a șterge picioarele lui Bandit. "Unde sunt fetele?"

"Cu Troy." Sarah s-a dezbrăcat de haină și și-a dus recipientul în bucătăria recent renovată. L-a așezat pe insulă și și-a aruncat geanta pe un taburet. Câinele mic a trecut în fugă. Lăbuțele lui blănoase au alunecat pe lemnul de esență tare în timp ce dădea un colț și fugea afară din cameră.

"Cum a mers?" Rachel se spăla pe mâini la chiuveta de fermă cu tablouri albe.

"Troy le-a luat la opt. Alex a țipat, iar Emma a plâns. La nouă am primit un telefon de la avocatul meu, care m-a anunțat că Troy mă acuză de alienare conjugală sau că am întors copiii împotriva lui."

Rachel a pufnit. "De parcă ar avea nevoie de ajutor cu asta."

"A fost o zi lungă." Sarah și-a frecat fruntea. "Vor fi acasă în două ore. Atunci mă pot relaxa. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta acum."

"Îmi pare rău. E un ticălos. De asta ai divorțat de el. Vrei o cafea?"

"Te rog." Sarah a acceptat o cană plină și și-a înfășurat degetele reci în jurul ei. Bandit a tropăit înapoi în bucătărie, cu coada lăsată în jos.

"Îmi pare rău, amice, Mike nu e aici." Sarah s-a aplecat și i-a mângâiat capul: "A trebuit să-l închid când Troy a luat copiii. A simțit mirosul lui Troy la ușa din față și a luat-o razna."

"Bun câine." Rachel i-a aruncat o bucată de brânză. "E un bun judecător de caractere."

"Nu a uitat cum e să fii la capătul supărat al cizmei lui Troy." Sarah se îndreptă. Nici ea nu uitase cum era să fie pe partea greșită a temperamentului lui Troy. Dar nu putea lăsa ca frica ei să împiedice progresele pe care le făcea.

Făcuse o mulțime de greșeli, dar era blestemată dacă le-ar fi lăsat să o definească. A crezut că va fi mai ușor să meargă mai departe odată ce divorțul va fi definitiv și custodia stabilită. Dar de ce era Troy atât de hotărât să o controleze? De fiecare dată când se uita la ea, simțea ura emanând din corpul lui, la fel de toxică ca o scurgere de radiații. Dacă nu era atentă, ar fi înflorit în ceva malign.

Sarah a desprins folia de plastic de pe bol și a deschis sertarul cu ustensile al lui Rachel pentru câteva linguri. "Gustă asta."

Rachel a adulmecat-o cu suspiciune. "Ce este?"

"Este un sos cu lămâie și piper. Doar gustă-l." Sarah a fluturat lingura. "Îți promit. Fără legume."

Rachel a gustat sosul cu vârful limbii, ca un copil. "Oh, e bun."

"De ce ești mereu atât de surprinsă?" a întrebat Sarah. Rachel a lins lingura. "Nu-mi place mâncarea sofisticată."

Sarah a spus: "Copilul meu de trei ani are un palat mai sofisticat." "Adevărat."

"Ce părere ai să servim asta cu aperitivele de pui?" Sarah și-a căutat în geantă caietul pe care îl folosea pentru a planifica mâncarea pentru petrecerea de nuntă a surorii sale. "După tot ce tu și Mike ați făcut pentru mine, vreau ca nunta voastră să fie perfectă."

"Aș vrea să nu-ți mai faci atâtea griji pentru asta." Rachel a traversat podeaua de stejar până la frigiderul din oțel inoxidabil și l-a deschis. A scos un recipient de plastic de pe un raft. Faptul că sora ei avea un recipient cu mâncare adevărată în bucătărie spunea multe despre cât de mult se schimbase viața ei de când îl cunoscuse pe șeful poliției locale, Mike O'Connell. "Am mutat nunta înapoi. Așa că avem o grămadă de timp". Atât reconstrucția hambarului, cât și remodelarea bucătăriei au durat mai mult decât se prevăzuse.

"Ce este asta?" Sarah a dat din cap spre recipientul pe care îl deschidea sora ei.

"Piept de pui". Rachel a scos capacul de plastic și a făcut o figură. "Mike l-a gătit aseară. Fără grăsime, fără sare, fără gust."

"Mike mănâncă pentru a-și alimenta corpul." Sarah a râs. Logodnicul surorii ei era un fost atlet.

"Cu siguranță că nu mănâncă de plăcere." Rachel a scos două farfurii dintrun sertar de pe insulă. A așezat câteva felii de pui pe o farfurie și le-a acoperit cu o lingură de sos. A mâncat o înghițitură și i-a oferit una lui Sarah.

"Sosul ajută. Pun pariu că ar fi grozav cu chipsuri sau aripioare fierbinți."

"Bine. Îl voi adăuga la meniu." Râzând, Sarah a răsfoit caietul. Rachel a recuperat o cutie de Pop-Tarts din fundul unui dulap și i-a întins-o.

"Doamne, nu." Sarah a îndepărtat cutia.

"Fiecare cu părerea lui." Rachel a deschis o pungă de folie și a adulmecat prăjitura de parcă ar fi fost dopul unei sticle învechite de merlot. "Acum spune-mi ce se întâmplă cu Troy."

"A fost dificil în ultima vreme."

"De ce? Custodia este stabilită. Nu ai făcut presiuni pentru pensie alimentară și nu ai luat nimic din casă, cu excepția lucrurilor personale."

Troy luase o a doua ipotecă pentru a salva magazinul de articole sportive de la faliment. Nu au existat bunuri maritale pentru care să se lupte.

"Nu știu." Sarah luă o înghițitură lungă din cafeaua aburindă. Troy se străduia mult să o hărțuiască.

"Încă nu pot să cred că vreun judecător i-a dat dreptul la vizite nesupravegheate." Rachel și-a spălat patiseria cu un pahar de lapte. "Troy nu ar trebui să aibă voie să crească animale, darămite copii."

"Troy poate fi fermecător când vrea să fie." În liceu, arătase bine și era atletic. A petrecut mult cu echipa de baseball, dar ea a crezut că se va maturiza în cele din urmă. În loc de asta, el a devenit doar amar. "Partea bună este că a fost curat și treaz la fiecare întâlnire și trebuie să participe regulat la AA și la grupul de suport pentru gestionarea furiei. Poate că arestarea chiar l-a schimbat. Sper că vrea cu adevărat să intre în legătură cu copiii săi."

Expresia lui Rachel nu era de acord.

"Te rog, Rachel." Sarah s-a uitat la fereastră. Fluturi de vânt se plimbau pe

geam. "Nu am de ales, așa că aș putea la fel de bine să fiu optimistă. Ar fi cel mai bine pentru fete să aibă o relație cu mama *și* tatăl lor."

"Ai dreptate, dar te-a rănit. Nu-l pot ierta pentru asta", a spus Rachel.

Și în ceea ce privește drama familială...

"M-am oprit să-l văd pe tata astăzi." Sarah nu a întâlnit ochii lui Rachel. Sora ei nu voia să aibă de-a face cu tatăl lor. Sarah nu o putea condamna.

Dar Rachel n-a judecat-o niciodată. A apăsat rapid umărul lui Sarah. "Ești o persoană mult mai drăguță decât mine."

Părinții lor fuseseră prea absorbiți de căsnicia lor disfuncțională și de boala psihică a mamei lor pentru a se ocupa de vreunul dintre copiii lor. Și acesta fusese adevăratul motiv pentru care Sarah se căsătorise cu Troy: să scape. În acel moment, orice atenție, chiar și cea de control, se simțea ca iubire. Mama ei tocmai murise, iar tatăl ei se afundase tot mai mult în depresie. Cererea în căsătorie a lui Troy a părut un colac de salvare. Căsătoria lor a fost în regulă la început. Sarah a fost încântată să întemeieze o familie, deși dezamăgirea lui Troy că avea două fete a fost dureroasă. Sarah credea că el va ajunge să le iubească copiii la fel de mult ca ea.

A călătorit în timpul sezonului de baseball, aparent fericit jucând pentru o echipă de baseball din ligile inferioare, așteptându-și marea șansă. Dar niciun scouter nu l-a recrutat pentru ligile majore. În schimb, a fost dat afară din echipă. Cu doi copii de întreținut, s-a dus să lucreze în magazinul tatălui său, ceva ce jurase să nu facă niciodată. Amărăciunea îl împingea spre băutură, iar băutura îl făcea rău. Când el a presat-o să încerce să aibă un băiat, ea a refuzat. Un alt copil nu ar fi făcut decât să streseze și mai mult căsnicia lor cu probleme. Iar sfidarea ei s-a dovedit a fi punctul de cotitură al lui Troy.

"Am trecut pe la el doar ca să mă asigur că trăiește și să-i duc ceva de mâncare", a spus Sarah. "Dar i-am spus că asta a fost ultima mea vizită. Nu mai pot face asta."

"Tu ai făcut mai mult decât oricine altcineva." Rachel i-a înfășurat un braț în jurul umerilor.

"E din ce în ce mai rău. Va muri singur în casa aia."

"Asta e alegerea lui", a spus Rachel. "Dar e timpul să mergi mai departe.

Ar trebui să-ți începi propria afacere de catering."

"Nu aș putea face asta", a protestat Sarah.

"De ce nu? Ești un bucătar fabulos. Ești organizată și motivată."

"Sunt o mulțime de motive." Sarah nu știa de unde să înceapă. "Nu am spațiul, banii sau clienții necesari."

Rachel a respins argumentul lui Sarah, dar asta era Rachel. Cu toată viteza înainte. "Așa că începe cu puțin. Nu-ți sugerez să te ocupi de cine formale pentru cinci sute de persoane, dar te ocupi de un bufet pentru cincizeci."

"Nu știu." Dar ce mai aștepta? Avea nevoie de un venit mai mare decât cel pe care i-l oferea slujba ei de la Main Street Inn. Nu era optimistă în privința obținerii de bani de la Troy. "Chiar crezi că aș putea să o fac?"

"De ce nu?" Rachel a făcut un gest către noile aparate și la suprafața imensă a blatului. "Poți folosi bucătăria noastră. Mike e la muncă toată ziua, iar eu sunt afară. Locul este gol."

Sarah și-a lipit o încheietură de buze. Ideea de a-și începe propria afacere era în egală măsură înfricoșătoare și incitantă. "Mă voi gândi la asta, dar dacă o voi face, voi folosi bucătăria pe care o am."

"Poate o putem îmbunătăți", a spus Rachel.

"Nu!" a spus Sarah cu fermitate. "Tu și Mike ne-ați lăsat deja să locuim acolo pe gratis. Nu vreau să cheltuiți mai mulți bani pe mine."

"Nu ne deranjează."

"Dar eu vreau." Sarah și-a îndulcit vocea. "Apreciez tot ce ai făcut pentru mine și pentru fete, dar trebuie să fiu independentă. Este important pentru mine."

Rachel a dat din cap. "Crede-mă. Înțeleg asta. Dar suntem aici dacă ai probleme."

"Vă mulțumesc. Faptul că știu asta mă ajută să dorm noaptea." Noua ei slujbă și independența au fost grozave, dar să știi că ai tăi copii au persoane pe care se pot baza în caz de urgență era neprețuit.

Sunetul unor cauciucuri de mașină zgâriind pe pietriș le-a atras atenția. Rachel s-a dus la fereastra de deasupra chiuvetei.

"Sunt Cristan și Lucia." Rachel s-a îndreptat spre debara. "Trebuie să ies

s-o verific pe Lady."

"Niciun semn că e pregătită să fete?" a întrebat Sarah. Calul preferat al surorii ei întârzia două săptămâni cu primul ei mânz.

"Nu." Rachel a păşit în cizmele ei. "Ce-i cu tine şi Cristan?"

"Nu s-a întâmplat nimic. Suntem prieteni. Lucia are grijă de fetele mele."

"Eşti sigură? Felul în care se uită la tine este mai mult decât prietenos." Vocea lui Rachel a coborât.

Faţa lui Sarah se încinsese. Făcea pe deşteapta, dar când Cristan îşi întorcea ochii negri spre ea, singurul cuvânt care îi venea în minte era înflăcărat, iar după îmbrăţişarea pe care o împărţiseră marţi seara, simţise o schimbare în relaţia lor.

Prin geam, ea l-a privit coborând din maşină. Purta o haină scurtă, neagră, de lână şi blugi. O umbră de barbă întunecată îi sporea aura misterioasă. Nu era chiar chipeş. Cu excepţia momentelor în care se uita la fiica lui, trăsăturile lui erau prea dure, iar ochii lui păstrau umbrele unui bărbat care văzuse lucruri îngrozitoare. După Troy, nu se aştepta să fie atrasă de un bărbat, cel puţin nu atât de curând. Dar Cristan avea ceva irezistibil.

El a intrat în hambar, iar Sarah şi-a luat poşeta.

"Te uiţi la el ca la un cornet de îngheţată şi vrei să..."

"Rachel!"

"Ce?" Sora ei a zâmbit. "Bărbatul e sexy. Nu ai de ce să te jenezi."

"Nu contează. Nu prea sunt în poziţia de a mă interesa de vreun bărbat." Sarah şi-a urmat sora afară în frig şi s-a oprit în hambar pentru a o mângâia pe Lady pe nas. "Am o slujbă nouă şi doi copii şi, datorită ţie, mă gândesc să-mi încep propria afacere. Am destule cu care să jonglez."

"Dacă spui tu." Rânjetul lui Rachel s-a transformat în îngrijorare când a intrat în boxă şi a trecut o mână peste burta enormă a lui Lady.

"Va fi bine", a spus Sarah. "Am întârziat două săptămâni cu Alex. Bebeluşii vin când sunt pregătiţi, nu cu un minut mai devreme."

"Ştiu. Veterinarul spune că nu am de ce să te îngrijorezi."

Dar Sarah ştia că sora ei îşi va face griji până la sosirea unui mânz sănătos - şi probabil pentru mult timp după aceea. Dragostea crea vulnerabilitate.

Telefonul ei a vibrat în buzunar. Citi afișajul. Un mesaj de la Troy: SUNĂ-MĂ. ACUM. Resemnată, a format numărul.

"Le aduc acasă în treizeci de minute." Vocea lui Troy părea încordată, nu chiar furioasă. Frustrată? Oricare ar fi fost emoția pe care o proiecta, tensiunea pe care o simțea în legătură cu această întâlnire îi ridica firele de păr de pe ceafă.

"Voi fi acolo", a spus Sarah. El aducea fetele acasă cu mai mult de o oră mai devreme, dar ea nu a protestat. Nu putea să-i aducă fetele acasă destul de repede.

"Ar fi bine să fii", a spus el. "Și ar fi bine să începi să-mi răspunzi la nenorocitele de telefoane și mesaje, Sarah. Nu mă poți ignora."

Nu când el avea copiii, ea nu putea. Dar Sarah a refuzat să fie momită. "Trebuie să mă urc în mașină acum, așa că voi ajunge acasă la timp. La revedere."

"Tu..."

A încheiat apelul. Băgând telefonul în buzunar, s-a uitat înapoi la bărbatul de pe cal. Cristan se purta cu genul de încredere liniștită care nu avea nevoie să fie consolidată prin rănirea altora. S-a întors de la Cristan. Îl va vedea mai târziu. Lucia avea grijă de copii în seara asta, astfel încât Sarah să poată participa la ultimul ei curs de autoapărare. Dar nu avea rost să-și dorească lucruri pe care nu le putea avea. Troy nu avea de gând să o lase să meargă mai departe.

Atâta timp cât el avea fetițele ei, ea era neputincioasă.

Capitolul 13

"Este riscant", a spus locotenentul ei de pe scaunul șoferului din minivan.

"Este un risc calculat." Ea a privit punctul de pe GPS așezându-se pe un petic de verdeață în mijlocul pustietății. Adresa indicată era grajdul unde

Christopher avea doi cai la bord. Ea a consultat foaia de calcul cu activitățile lui din ultimele săptămâni. "Au plecat la călărie. Nu ar trebui să se întoarcă decât peste cel puțin o oră și nu e ca și cum nu am ști unde se află tot timpul." Făcu un gest cu GPSul.

"Stai cu ochii pe ecranul ăla." A condus spre casa lui Christopher.

Nu avea niciun rost să-l urmărească pe Christopher. Grajdul se afla pe o întindere plană, deschisă, care nu oferea nicio acoperire pentru un observator clandestin. În plus, un membru al forțelor de ordine locale părea să locuiască la fermă. De ambele ori când trecuse pe acolo, un vehicul oficial era parcat în fața casei. Nu dorea să atragă atenția, iar după-amiaza aceasta îi oferea ocazia perfectă de a supraveghea proprietatea lui Christopher la lumina zilei. Știind că era ocupat, puteau face o inspecție mai amănunțită decât o făcuseră la trecerile lor anterioare.

A încetinit mașina când s-au apropiat de casă. "Nu văd unde să ascundem dubița."

Ea a arătat spre alee. "Mă simt îndrăzneață."

"Nebună ar fi o descriere mai bună." Dar el a făcut ceea ce i-a cerut, reticența sa fiind evidentă în poziția rigidă a umerilor și în linia subțire a gurii sale.

Ea a ridicat o palmă. "Nu avem unde să parcăm ascuns. Am putea la fel de bine să ținem mașina aproape." Erau momente când trebuia să cântărești probabilitățile și să iei o decizie. "Ai fost reticent în fiecare fază a acestei operațiuni. Există vreun motiv pentru care nu vrei ca Christopher să plătească pentru crima sa?"

"Bineînțeles că nu." A încetinit în dreptul aleii, dar nu s-a întors. "Vom parca pe drum și vom înconjura prin pădure. Aș prefera să traversez un teren deschis pe jos decât să fiu prins în capcană. Nu vreau să plătesc răzbunarea cu viața mea." S-a oprit pe marginea drumului, la un sfert de milă după casă. "Sau cu a ta."

Ea a sesizat ezitarea din vocea lui, ca și cum includerea vieții ei în declarația lui ar fi fost un gând ulterior. Nici ea nu aprecia lipsa lui de supunere. Nu putea uita că el era ajutorul angajat și că, pentru ea, această vendetă era

foarte personală.

"Toată lumea moare", a spus ea simplu. Viața ei fusese plină de suficientă durere, încât moartea nu o înspăimânta. "M-am săturat să aștept. Vreau să termin asta."

"Atunci ce?", a întrebat el.

Ea nu a răspuns pentru că nu știa. A fost consumată de ură atât de mult timp, încât nu-și putea imagina absența acesteia din viața ei.

Scoțându-și viitorul din minte, s-a concentrat pe ceea ce avea de făcut. A verificat dacă mașina lui Christopher nu se mișcase, apoi a strecurat GPS-ul în buzunar. Era îndrăzneață, nu proastă. Subestimat, Christopher putea fi letal. Cu aparatul foto în mână, a coborât din mașină. Au străbătut o bucată scurtă de pădure și au ieșit în curtea laterală. Păstrând distanța față de casă, și-a îndreptat teleobiectivul spre ușa din față. "Prima cameră de supraveghere este pe verandă, sub streașină." A făcut o poză.

"Nu vom putea să ne apropiem mai mult", a spus el.

"Nu trebuie să o facem."

Au parcurs un perimetru larg în jurul casei. Ochii lor antrenați au localizat mai multe camere. Le-a fotografiat din perspective diferite, apropiindu-se pentru a observa direcția de focalizare a fiecărei camere.

Îndoindu-și brațele peste corp, s-a încruntat. "Ușile și ferestrele vor fi alarmate, posibil capcane."

"Da", a fost ea de acord. "Dar nu va exista nicio monitorizare din partea poliției. Christopher ar dori să se ocupe personal de orice transgresiune."

După ce a verificat din nou GPS-ul pentru a se asigura că mașina lui nu se mișcase, ea a înconjurat clădirea și a fotografiat curtea din spate. A estimat distanța dintre casă și râu și pădurea care flanca casa. Apoi s-au întors la mașină, unde ea a făcut o schiță rapidă a proprietății, notând locația fiecărei camere pe care o găsiseră. Punctul s-a mișcat pe ecranul GPS-ului.

"Trebuie să terminăm." Și-a lăsat desenul deoparte. "El e pe drum." A întins mâna pe bancheta din spate și a ridicat obiectul pe care îl adusese. "Oprește la cutia poștală."

La baza aleii, a coborât din mașină și și-a băgat cadoul în cutia poștală.

Ar fi știut ce înseamnă? Și-ar fi amintit?

Spera să fie așa. Voia ca el să înțeleagă pe deplin de ce a trebuit să-l distrugă.

A deschis funcția video de pe telefon și a atins imaginea miniaturală cu Luciana. Filmul pe care îl făcuse la școala Luciei a umplut ecranul. A apăsat pe Play. Vocea tinerei fete a sunat clar și încrezător prin difuzoarele telefonului. Furia ardea adânc în ea.

Aventura de astăzi a meritat fiecare gram de risc. Trebuie să se concentreze asupra obiectivului ei. Până săptămâna viitoare, Christopher va fi mort.

***

"La ce oră are nevoie Sarah de tine?" Cristan a schimbat viteza și a îndreptat sedanul spre casă.

Lucia și-a ridicat privirea de la telefon. "Nu trebuie să fiu la ea acasă până la șase. Ora ei este mai târziu în seara asta."

Cristan s-a uitat la ceasul de bord. "E deja trecut de cinci."

Pierduse noțiunea timpului în timp ce călăreau. Împărtășirea activității sale preferate cu fiica sa îi luase toată atenția.

"Oh", a spus Lucia. "Poate ar trebui să mă lași acum."

El i-a dat un puf exagerat. "Nu. Cu siguranță ai nevoie de un duș. Miroși ca un cal."

Ea a râs. "Nu mă deranjează."

"Sunt sigur că poți fi rapidă."

Cristan a cotit în aleea lor. În timp ce se îndrepta spre partea laterală a casei, unde se deschideau ușile garajului, părul de pe ceafă i-a tremurat. A ridicat piciorul de pe pedala de accelerație și mașina s-a oprit. A scanat exteriorul de piatră, dar nu a văzut nimic ieșit din comun.

"Ce s-a întâmplat?" Lucia i-a urmărit privirea prin parbriz.

A apăsat pe un buton de pe vizor. Ușa suspendată s-a ridicat, iar el a intrat în garaj. "Probabil nimic." Dar a băgat-o pe Lucia după el când au intrat în bucătărie. Panoul de alarmă afișa un rând sănătos de lumini verzi intermitente. Nu avuseseră loc tulburări. Cristan își forță mușchii să se relaxeze. Jaful îl făcuse paranoic.

Făcu duș și se îmbrăcă în câteva minute. Lucia nu era singura care mirosea a cai. Ieșind din dormitorul lui, a auzit dușul oprindu-se în baia ei.

"Voi fi în biroul meu", a strigat el către ușa închisă.

"Cinci minute", a strigat ea în răspuns.

La parter, și-a pornit computerul și a deschis software-ul sistemului de securitate. A verificat semnalul camerelor de supraveghere. Totul e în regulă. Respirând mai ușor, a oprit sistemul.

Lucia l-a întâmpinat pe hol, cu părul încă umed revărsat pe umerii jachetei. El a luat o pălărie de pe un cârlig de lângă ușa din spate. Suspinând, ea a tras-o pe cap în timp ce se întorceau la mașină. Dând cu spatele, el a așteptat ca portiera să atingă trotuarul înainte de a pleca. La baza aleii, ușa cutiei poștale ușor deschisă i-a atras atenția. A coborât geamul și a băgat mâna înăuntru. Deasupra unui teanc împăturit de anunțuri stătea un iepure maro de pluș.

"Ooo. Ce-i asta?" Lucia s-a aplecat peste scaun.

Cristan a întors jucăria în mâini. O panglică în jurul gâtului purta un plic pătrat de cadou. Nouă, cu siguranță nu era aceeași jucărie pe care o avusese ea când era mică, dar i se strânse stomacul când deschise felicitarea. "Pentru Lucia, de la un admirator secret."

"Serios?" Ea a ridicat-o din mâinile lui. Vocea ei s-a ridicat la un chițăit. "E atât de drăguț. Mă întreb cine a trimis-o?" Ea și-a scos telefonul și a făcut o poză jucăriei.

"Ce faci?"

"Snapchatting Jenna." Și-a ridicat privirea de la telefon, cu ochii luminați de emoție.

"Ce?"

"Nimic." Zâmbind, ea a schimbat mesaje într-o succesiune rapidă.

Dar Cristan știa că era cu siguranță ceva care îi făcea fața să strălucească.

"Ce crede Jenna?"

Lucia și-a lăsat telefonul jos și s-a întors cu fața la el. Când sprâncenele ei s-au ridicat în semn de provocare, asemănarea cu mama ei a fost izbitoare. "Jenna crede că a fost un băiat nou de la școală. Ea spune că mă place."

"Băiat? Ce băiat? Nu ai spus nimic despre un băiat."

"Pentru că știam că o să te comporți ca un nebun protector."

Cristan și-a încleștat fălcile, înăbușindu-și replica. Aprecierea Luciei despre reacția lui era corectă. Gândul că un băiat se interesează de fiica lui i-a făcut mâinile să se strângă în pumni. A inspirat adânc pe nas și și-a flexat degetele. Trebuia să-și schimbe abordarea. Nu se aștepta ca o adolescentă să împărtășească *totul* cu el, dar voia ca ea să simtă că poate veni la el cu problemele ei. Evident, ea nu simțea așa.

Și-a domolit tonul. "Care este numele acestui băiat?"

"Taylor."

"Spune-mi despre el."

"S-a mutat aici din California", a spus ea.

În timp ce Lucia vorbea despre Taylor din California, Cristan se încruntă la jucăria din mâinile ei. Coincidență. Trebuia să fie o coincidență. Un iepure de pluș era o jucărie obișnuită, mai ales că Paștele se apropia în câteva săptămâni. Nimeni nu avea de unde să știe că ea avusese o jucărie exact ca aceea când era copil în Argentina.

Dar vederea fiicei sale strângând iepurele maro de pluș i-a înghețat sângele.

Capitolul 14

Unde erau?

Sarah a hrănit câinele, a început să spele rufe și a pornit mașina de spălat vase. Sunetul unui motor de mașină a atras-o la fereastra din față. Nu era Troy.

Vecinul ei de alături și-a parcat sedanul la bordură și a intrat în casă. Sarah a fost cuprinsă de teamă. Și-a verificat telefonul mobil. Ar fi trebuit să fie acasă cu zece minute înainte. Nu avea niciun mesaj sau apel pierdut. Trecuseră doar zece minute, iar Troy spusese că era în avans față de program. Și asta înainte ca ea să-l enerveze închizându-i telefonul.

Relaxează-te.

Dar zece minute s-au transformat în douăzeci. Sarah se plimba nervos. Scenariile îi treceau prin cap. Imaginația ei a acoperit toată gama paranoică, de la faptul că le pierduse la faptul că nu le aducea înapoi. Când fetele au întârziat încă treizeci de minute, a început să formeze numărul lui Troy pe mobil. Câinele a mârâit și a fugit spre ușă. Camioneta lui Troy a intrat pe alee, iar inima lui Sarah a cedat de ușurare. Erau acasă.

Troy a coborât din camion și a deschis ușa din spate. Fetele au sărit jos și au alergat prin iarbă. Împingând cățelul furios înapoi înăuntru, Sarah a ieșit pe verandă și a îngenuncheat pentru îmbrățișări.

"Mami, mi-a fost dor de tine." Alex și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui Sarah.

Emma și-a sprijinit capul pe umărul lui Sarah.

"Ești plecată doar de dimineață, gâscă prostuță", a spus Sarah, menținând momentul ușor. Nu voia ca fetele să simtă vreo urmă din frica irațională care o cuprinsese cu doar câteva momente înainte, când mintea ei era plină de toate lucrurile care li s-ar fi putut întâmpla. Troy o putea urî pe Sarah, dar cu siguranță își iubea copiii. În adâncul sufletului, trebuia.

Nemișcat, Troy stătea pe alee. Doar șase metri îi despărțeau. Ceva în postura lui era ciudat, aproape temător. Scăpând din brațele lui Alex, Sarah se îndreptă. "De ce nu mergeți voi doi înăuntru să vă spălați. Eu voi face macaroane cu brânză."

"Am avut mese pentru copii." Alex a deschis ușa de la intrare și cei doi au fugit înăuntru.

"Le era foame." Și-a băgat degetul mare în buzunarele din față ale blugilor.

Hotărâtă să fie rezonabilă și supusă și toate celelalte lucruri pe care avocatul ei insista că trebuie să le demonstreze, Sarah a spus: "Este în regulă.

Suntem începători la asta. Va trebui să punem la punct aceste detalii. Data viitoare anunță-mă dacă ai de gând să le hrănești".

El a dat din cap. "Atunci o să le iau marți dimineață." A început să se întoarcă, apoi s-a oprit. "Sarah, mă străduiesc din greu aici."

"În regulă."

"Eu te iubesc. Nu am vrut un divorț. Te vreau înapoi."

Nu, el nu a vrut să semneze actele, dar cu acuzații de agresiune în perspectivă și venitul său legat de afacerea sa în declin, el nu a avut prea mult de o alegere. Dar să o iubească? Vedea doar ură pe fața lui de fiecare dată când se uita la ea. Sarah se întinse în spatele ei pentru mânerul ușii. "Troy, asta nu se va întâmpla."

Poziția lui s-a încordat. "*Trebuie* să-mi dai o șansă."

"Nu, Troy. Tu m-ai lovit."

"Nu mă poți ierta pentru o singură greșeală?"

"Nu a fost o singură greșeală, și amândoi știm asta."

Fața și ochii i s-au îngustat. "Trebuie să accepți o parte din vină. Nu trebuia să mă enervezi când eram beat."

Sarah și-a mușcat replica. *Întotdeauna ai fost beat.* Dar nu avea de gând să îl lase să o atragă într-o ceartă. "Mă duc înăuntru acum."

"Așteaptă." Mâna lui a sărit să o oprească. A strâns-o în pumn, apoi a lăsat-o pe lângă el, cu antebrațul încordat de parcă îl costa reținerea. "Imi pare rau. Mi-e dor de tine, iubito."

Iubito? Nu-i mai spusese "iubito" de dinainte să se nască copiii.

"Sunt treaz. Nu am lipsit de la nicio întâlnire AA. Am stat departe de tine timp de cinci luni. Ce altceva mai vrei de la mine?", a întrebat el.

"Toate astea sunt lucruri minunate, Troy. Mă bucur să văd că îți pui viața pe picioare, dar nu ne împăcăm." Erau unele lucruri care nu puteau fi iertate. Un braț rupt și o comoție cerebrală erau două dintre ele. Acea noapte nu a fost prima dintre crizele de furie ale lui Troy. A fost doar cea mai violentă.

"Nici măcar pentru ele?" A dat din cap spre casă.

"Nu." Fetele fuseseră atât de speriate în noaptea aceea încât se ascunseseră în dulapul lor. "Ce s-a întâmplat între noi nu a fost bine pentru ele."

Și-a îndreptat privirea spre ea și, când ea nu a întrerupt contactul vizual mai întâi, el s-a uitat în altă parte. Sarah a expirat. Putea să facă asta. *Să fie fermă. Nu se implica.*

"Noapte bună, Troy." Sarah a intrat înăuntru și a închis și încuiat ușa. Îl schimbase sobrietatea? Oare pierderea familiei îl făcuse să-și dea seama de greșelile lui? Părea greu de crezut că, după mai mulți ani de control și abuz și după ceea ce îi făcuse cu doar cinci luni înainte, era un om nou.

Dar părerea ei nu a contat. Judecătorul subliniase că copiii se dezvoltă cel mai bine atunci când au relații active și sănătoase cu ambii părinți. Ea și Troy aveau doi copii împreună. El ar fi făcut parte din viața ei pentru totdeauna. Nu-i putea permite să o intimideze - sau să o convingă să încerce o reconciliere. Trecuseră doar cinci luni. El nu se putea schimba atât de mult și, chiar dacă s-ar fi schimbat, spre deosebire de piele și os, relația lor era prea deteriorată pentru a se vindeca.

S-a întors spre bucătărie. Ambele fete erau înghesuite pe scăunelul din fața chiuvetei. Alex s-a întins înainte să închidă robinetul. S-au dat jos și și-au uscat mâinile pe un prosop agățat de mânerul ușii frigiderului.

Emma a alunecat într-un scaun de bucătărie. Și-a sprijinit capul pe masă, cu fața întoarsă într-o parte, cu degetul mare în gură.

Sarah și-a periat un fir de păr de pe frunte. "Ai dormit azi?"

"Ea nu a făcut-o." Alex a căzut în genunchi și a deschis dulapul cu gustări. "Pot să iau niște prăjituri?"

"Puteți lua o prăjitură", a spus Sarah. Ar trebui să le întrebe despre ziua lor? Pe de o parte, voia să știe ce părere aveau despre timpul petrecut cu tatăl lor. Dar nu voia ca ele să creadă că ea le va pune pe jar de fiecare dată când veneau acasă cu Troy.

Ea a mers cu o întrebare benignă. "Ai mâncat hamburger sau pui la cină?"

"Am avut un hamburger." Alex a arătat spre Emma cu o prăjitură cu ciocolată. "Și jumătate din nugget-urile lui Em."

"Nu ți-a fost foame?" a întrebat-o Sarah pe Emma.

"Uh-uh", a spus fetița în jurul degetului mare. Sarah a rezistat impulsului de a o opri. Copilul era destul de stresat. Ar fi avut timp să renunțe la obiceiurile

proaste când s-ar fi instalat în noua rutină, iar ea părea epuizată. "Lucia vine diseară." A spus Sarah. "Vrei să faci o baie acum sau când ajung eu acasă?"

"Mai târziu. Data trecută Lucia a promis că ne vom juca de-a îmbrăcatul." Alex și-a șters gura cu dosul palmei și a sărit pe holul scurt care ducea la dormitoare, strigând: "Trebuie să-mi găsesc tiara și cizmele de ploaie."

Cizme de ploaie?

"Dar tu, Em?" Sarah s-a întors spre mezina ei. "Ce vrei să faci când vine Lucia?"

Em s-a aplecat și a vomitat nuggeturi de pui și lapte pe podeaua bucătăriei.

"Dragă." Sarah s-a repezit înainte, evitând stropii, și a dus copilul la baie. A așezat-o pe un scăunel de plastic albastru în fața toaletei. "Încă te mai simți rău?"

Emma a dat din cap. Avea ochii imenși și fața la fel de palidă ca faianța ceramică de fildeș din jurul căzii. Sarah a udat o cârpă, i-a șters fața lui Em și i-a băgat niște păr umed după ureche. Em a tresărit. Sarah s-a uitat în spatele urechii copilei. O vânătaie îi întuneca ceafa. Și-a trecut ușor vârfurile degetelor peste zonă și a simțit un ou de gâscă pe scalpul copilei.

"Ow." Em a tresărit.

"Ce s-a întâmplat, scumpo?" Sarah s-a luptat să țină furia și îngrijorarea departe de vocea ei. O lovise Troy? Nu. Nu putea să creadă asta. Oricât de groaznic ar fi fost cu Sarah, nu-i lovise niciodată pe copii. De fapt, nu le acordase niciodată prea multă atenție. În timpul căsniciei lor, Sarah fusese ținta furiei lui. Dar el se purta ciudat.

Degetul mare al lui Em își găsise drumul înapoi spre gura ei. Se uită la Sarah cu ochi triști.

"A căzut", a spus Alex din ușă. "Tati i-a spus să nu se urce pe "splay", dar ea a făcut-o oricum."

"Căzut de unde?"

Alex și-a pus o mână peste gură și a mormăit: "Nu ar trebui să-ți spun despre asta."

"De ce nu?" a întrebat Sarah, cu suspiciunea instalată în burta ei.

"Tati a spus așa. A spus că nu-ți putem spune nimic din ce se întâmplă

când suntem cu el."

"Bine. Spune-mi doar cum a căzut Em."

"Voia bilele frumoase, dar erau sus și tati a spus că nu le poate avea. Când el s-a dus în biroul lui, ea s-a urcat. I-am spus să nu o facă." Alex a aruncat o privire îngrijorată surorii ei. "Em e bine? Tati a spus că e bine."

"Trebuie să vomit." Vocea lui Em era înlăcrimată și plină de tristețe.

Cu inima îndurerată, Sarah a ridicat capacul de la toaletă și i-a ținut părul lui Em în timp ce ea își pierdea restul de mâncare.

Sarah șterse din nou fața fetiței, îngrijorarea adunându-se sub sternul ei. Vărsăturile erau cauzate de lovitura la cap, de un virus sau de nugget-urile de pui? Oricât de mult i-ar fi fost de teamă, va trebui să-l sune pe Troy ca să afle.

"Vrei te rog să-mi aduci telefonul, Alex?"

Fetița a fugit pe hol la bucătărie și s-a întors cu telefonul mobil al lui Sarah. Troy nu i-a răspuns la telefon. Ea i-a lăsat un mesaj, apoi a sunat la pediatru și i-a lăsat numărul ei pentru a fi sunată imediat.

Soneria a sunat, iar Bandit a explodat într-o frenezie de lătrat. A alergat spre foaier.

"Dacă e Lucia, o poți lăsa să intre." Telefonul ei a sunat. A răspuns la telefon în timp ce Alex se îndepărta. Câteva minute mai târziu, a cărat-o pe Emma afară din baie. Alex și Lucia erau în camera de zi. Alex modela o tiară de plastic. Sarah și-a vârât capul în bucătărie.

Cristan punea o pungă nouă în coșul de gunoi. Întoarse o sticlă de detergent universal pe raftul de sus din cămară. Podeaua bucătăriei era curată, iar mirosul de vomă înlocuit de mirosul de lămâie al dezinfectantului. A închis fereastra pe care, evident, o crăpase pentru a împrospăta încăperea.

"Nu trebuia să dai cu mopul pe podeaua bucătăriei mele, dar nu ai idee cât de mult apreciez că ai făcut-o. Mulțumesc."

"Cu plăcere." Cristan a ridicat o sprânceană spre Bandit, care stătea în prag, părând vinovat. "Bandit s-a oferit să facă curat. M-am gândit că e mai bine să mă ocup eu."

Coada câinelui a bătut pe covor, o versiune canină a *răutății mele*.

Cristan a traversat camera și a pus o palmă pe fruntea Emmei, cu ochii lui

negri plini de îngrijorare. "Nu are febră. Este bolnavă?"

"Nu știu. S-a lovit la cap în după-amiaza asta. Probabil că e bine, dar doctorul vrea să o duc la Urgențe, doar ca să fim siguri."

El s-a încruntat, privirea lui întâlnind-o pe a ei și înțelegând ce nu spunea. "Te conduc eu. Lucia va rămâne cu Alex."

"Nu trebuie să faci asta", a protestat ea.

"Nu, nu trebuie. Ești perfect capabilă să gestionezi situația. Dar te rog să-mi permiteți să vă ajut. Cum te vei ocupa de Emma dacă tu conduci?" Avea dreptate. De pe scaunul șoferului, în întuneric, abia ar fi putut să o vadă pe Emma în spate.

"În regulă. Mulțumesc."

Le-a condus în foaier, unde a luat jacheta Emmei de pe un scaun și i-a pus ușor brațele în ea. Apoi a ajutat-o pe Sarah cu haina ei înainte de a o îmbrăca pe a lui. Cristan a condus minivan-ul. Sarah s-a așezat în spate, lângă scaunul de mașină al Emmei, și a ținut un bol de plastic în poală, pentru orice eventualitate.

Câteva ore mai târziu, Sarah stătea lângă targă, mângâind fruntea lui Em în timp ce aceasta dormea. Cabina era mică, iar Cristan rămăsese afară, în sala de așteptare. De ce nu putea să întâlnească un bărbat ca el acum șase ani? Un bărbat care ștergea voma și se ocupa de un cățel scârbos cu umor în loc de furie. În schimb, îl alesese pe Troy, care își lăsase *propria* vomă pe jos și lovise cățelușul. Și-a amintit că Troy nu fusese alcoolic când se căsătorise cu el.

"Unde este ea?" Vocea lui Troy s-a auzit pe hol. "Sarah?"

Sarah răsuflă, dorindu-și să nu fi fost obligată să-l sune. Dar acordul de custodie era clar. Celălalt părinte trebuie să fie anunțat în caz de urgență. O vizită la Urgențe era, prin definiție, urgentă. Desigur, el trebuia să o sune și în cazul în care unul dintre copii era rănit sau bolnav și el nu o făcuse. Dar ea urma să facă ceea ce trebuia, legal și moral.

Emma s-a agitat. Asigurându-se că balustrada patului era fixată, Sarah a alunecat din fotoliu și și-a vârât capul în hol. Troy a deschis gura, dar ea și-a pus un deget la buze în timp ce păși pe coridor.

"Doarme."

"A fost o lovitură la cap. Nu are nevoie de o vizită la urgențe, Sarah", a șoptit Troy într-un șuierat furios. "Ce încerci să tragi aici?"

Capitolul 15

"Să trag?" a întrebat ea cu voce joasă. Șocul i-a îndreptat coloana vertebrală în timp ce un fior i s-a format în burtă la acuzația din vocea lui. "Te-am sunat. Nu ai răspuns. A vomitat de două ori și i-am găsit o vânătaie și un cucui pe cap. Nu prea am avut de ales. Ar fi trebuit să menționezi că a căzut când ai lăsat-o."

"Ea a fost bine. Copiii cad tot timpul. Îi cocoloșești prea mult." A privit-o încruntat, încercând să o înghesuie cu trupul său.

Deși genunchii îi erau moi, Sarah s-a ținut tare. Va trebui să aibă de-a face cu acest om în următorii cincisprezece ani. Dacă îl lăsa să o intimideze acum, nu avea să se oprească niciodată. "Are trei ani, Troy. Nu poate articula cât de rău se simte."

"Dacă tu crezi că am de gând să te las să scapi cu asta, ești mai proastă decât credeam." O venă de pe partea laterală a gâtului lui Troy pulsa. Sarah învățase să-i măsoare nivelul de furie după mărimea venei, ceea ce era un fapt trist în sine.

Dar de data aceasta era cu adevărat confuză. "Să scap cu ce?"

"Știi tu cu ce."

"Scuzați-mă." Cristan a pășit pe hol. Ținea în mână două pahare de polistiren. "Cum se simte Emma?" I-a oferit o ceașcă lui Sarah, prelungirea brațului său forțându-l pe Troy să se dea înapoi. Privirea lui Cristan a trecut peste Troy, de la cizmele Timberland la șapca de baseball. Expresia de pe fața lui Cristan era benignă, dar ochii lui negri deveniseră intensi. Sarah îl cunoștea suficient de bine încât să simtă o amenințare tăcută în spatele fațadei sale politicoase.

"Mulțumesc." Mirosul de cafea i-a ajuns la nas. S-a agățat de ceașcă cu ambele mâini, sperând că căldura i se va infiltra în degete. "Așteptăm rezultatele RMN-ului."

Așa cum se aștepta Sarah, Troy și-a arătat imediat fața publică. Când era treaz, își putea activa și dezactiva temperamentul cu o viteză înspăimântătoare. Întinse o mână și se prezentă. Cristan a acceptat strângerea de mână, dar o răceală inconfundabilă i-a subminat amabilitățile sociale. Nu era păcălit.

A aruncat o privire înapoi în cameră. Emma încă dormea.

Medicul de la Urgențe, Dr. Wilson, mergea pe hol cu un dosar în mână. Sarah își reprimă umilința. Dr. Quinn Wilson fusese de gardă în noaptea în care Troy îi rupsese brațul și era un prieten apropiat al lui Mike. Doctorul îi aruncă o privire Emmei, apoi se întoarse spre Sarah. "RMN-ul nu arată niciun semn de sângerare la nivelul creierului."

"Bineînțeles că nu există", a întrerupt Troy. "Ea doar s-a lovit la cap. Copiii sunt duri."

"Dar are o comoție cerebrală." Doctorul și-a îndreptat ochii albaștri spre Troy. "Cât de departe a căzut?" A scos un stilou din buzunarul de la piept al cămășii verzi și a deschis dosarul din mâinile sale. Cu o mișcare a degetului mare, a așezat stiloul deasupra hârtiei.

"Nu departe. Poate câțiva zeci de centimetri." Troy a dat înapoi, postura lui devenind defensivă.

"Cu ce s-a lovit la cap?" a întrebat Dr. Wilson.

"Podeaua." Troy s-a îndreptat spre Sarah. "Văd ce faci aici. Încerci să dai vina pe mine. Aceasta este o conspirație."

Sarah a înghețat. Gura ei refuza să formeze cuvinte, corpul ei nu răspundea la comenzile ei. Cristan a pășit în fața ei.

Troy s-a oprit brusc, fața înroșindu-i-se. "Cine naiba ești tu și de ce te afli aici?" Vocea i s-a ridicat. Furia a șters orice urmă a feței sale de companie. La împuns cu un deget pe Cristan. "Ți-o tragi cu tipul ăsta, Sarah? Despre asta este vorba cu adevărat? Pun pariu că m-ai înșelat tot timpul. În toate săptămânile în care am fost plecat din oraș când echipa era pe drum."

Cum îndrăznea el? Își petrecuse cea mai mare parte a căsniciei încercând

cu disperare să-l mulțumească. A mers la meciurile lui, chiar și însărcinată în căldura verii, pentru a-l susține. Îi păstrase casa, îi născuse copiii și îi suportase izbucnirile pentru a încerca să păstreze familia unită. Acum știa că toate acele eforturi fuseseră zadarnice, dar pe atunci, cu frământările părinților ei și cu moartea proaspătă a mamei ei, Sarah nu voise decât să păstreze pacea. Dar împăcarea lui Troy s-a dovedit imposibilă. El își propusese ca în fiecare zi să scoată în evidență o greșeală imaginară. În retrospectivă, prostia ei totală o umplea de umilință.

L-a ocolit pe Cristan pentru a-l înfrunta pe fostul ei soț. Oricât de mult aprecia cavalerismul lui Cristan, trebuia să-l înfrunte singură pe Troy. El nu o va respecta niciodată, iar ea nu se va respecta niciodată pe sine, până când nu va face asta. I se strânse burta și îi tremurau mușchii picioarelor, dar l-a înfruntat. Păstrându-și răspunsul la țintă, a spus: "Troy, nu este vorba despre tine sau despre mine. În seara asta este vorba despre Emma. Nu-ți faci deloc griji pentru ea? Nici măcar nu te-ai dus să o vezi."

El a clipit, ca și cum tocmai își dădea seama de greșeala lui. Ea a privit cum scuzele se învârteau în ochii lui. Indiferența lui față de fiicele lui a rănit-o pe Sarah din nou. Cum putea să nu le iubească pe cele două fetițe la fel de mult ca ea? Și o întrebare rămânea. De ce urmărea dreptul de vizită și custodia parțială dacă nu voia să petreacă timp cu ele? De ce pretindea că vrea să se împace când ura lui pentru ea era palpabilă? Ce punea la cale?

Troy s-a uitat la Cristan în timp ce răspundea. "Nu este vorba despre Emma. Este vorba despre tine, Sarah. Ai vrut să te iei de mine încă din toamna trecută. Am făcut o singură greșeală și voi plăti pentru ea tot restul vieții mele. Dacă tu crezi că această cascadorie o să-ți aducă pensie alimentară sau o pensie de întreținere mare, mai gândește-te o dată." A arătat spre Cristan. "Stai departe de soția mea."

"Tu ești cel care ar face bine să păstreze distanța." Vocea lui Cristan a căpătat un ton glacial care a provocat un fior de avertizare prin Sarah. "Nu-ți voi permite să o tratezi pe Sarah cu lipsă de respect."

Troy s-a dat în spate, ca un coiot confruntat cu un lup. "Vei avea vești de la avocatul meu, Sarah." Troy se întoarse și se îndepărtă. Se retrăsese din fața

lui Cristan, dar asta nu însemna că cedase.

"Mă duc să văd ce face Emma", a spus Dr. Wilson. "Ar trebui să vă sunați managerul de caz înainte ca Troy să ajungă la ea cu propria lui versiune a incidentului."

Doctorul a intrat în cameră.

Sarah l-a privit pe Troy cum se retrage. "Nici măcar nu s-a dus în cameră să o vadă. Vreau ce e mai bine pentru fete. Am avut o relație dificilă cu mama și tatăl meu. Am vrut mai mult pentru ele." Sarah a suspinat. O durea capul. Și-a dus o mână la tâmplă.

"Nu este ușor să fii și tată și mamă", a spus Cristan. "Nu toți oamenii sunt părinți buni. Dacă ar fi fost copilul meu -" a dat din cap spre ușa de la cabina Emmei, "- nimeni nu m-ar fi împiedicat să o văd cu ochii mei."

Sarah nu-și putea imagina pe nimeni încercând să-i stea în cale. Așa ar trebui să acționeze un tată, cu o combinație de ferocitate și blândețe, pentru a-și hrăni și proteja copiii, nu pentru a-i folosi ca pioni.

Se folosea Troy de copii ca să o manipuleze? Ea voia să îi pese de ei. Își dorea ca abstinența să-l fi schimbat, dar evident că asta era o iluzie din partea ei.

Dr. Wilson a declarat că Emma poate merge acasă. La scurt timp după aceea, Sarah a adunat actele de la spital și a învelit-o pe Emma somnoroasă în haina ei înainte de a o lua în brațe.

Cristan și-a întins brațele. "Pot să te iau în brațe, micuțo, și să-i dau mamei tale o pauză?"

"Nu e atât de grea." Sarah a ridicat greutatea copilului mai sus, pentru o pârghie mai bună. Amândouă fetele ei erau lipicioase când erau bolnave, mai ales Em.

Dar ea a dat din cap și s-a repezit spre el. Cristan a prins-o și a ridicat-o ușor pe umărul lui lat. Ea și-a sprijinit capul de pieptul lui.

Șocată, Sarah și-a luat poșeta și actele și l-a urmat la mașină. De obicei, Em nu se simțea bine cu niciun alt bărbat în afară de Mike.

Cristan i-a condus acasă, a dus-o pe Em în casă și a băgat-o în pat.

"Vreți să rămân?", a întrebat el în timp ce Lucia își căuta cizmele.

"Nu. Vom fi bine. Mulțumesc pentru ajutorul din seara asta." Se simțea de parcă tot ce făcea era să mulțumească altora pentru că o ajutau. Când, în sfârșit, și-ar fi refăcut viața, a jurat să răsplătească toată bunătatea din viața ei.

"Mă bucur că am fost aici." A așteptat ca Lucia să-și pună haina. Ochii lui erau ațintiți asupra lui Sarah. "Mi-aș fi dorit să nu trebuiască să ai de-a face cu… toate astea."

"Și eu."

"Mi-am lăsat cartea în camera lui Alex." Lucia a dispărut pe hol.

De îndată ce Lucia a ieșit din raza auditivă, a vorbit cu voce joasă. "Sarah, înțeleg că vrei să te descurci singură cu fostul tău soț, dar nu pot și nu-i voi permite să te amenințe."

"Știu că ai intenții bune, dar te rog să nu intervii", a spus Sarah. "Troy este irascibil. Nu-l voi lăsa să mă intimideze, dar, de dragul fetelor, încerc să nu-l enervez. Te rog să stai departe de el."

Evident nemulțumit de cererea ei, el a dat din cap și și-a încrucișat brațele pe piept. "Nu-l voi provoca."

Nu era promisiunea pe care și-o dorea, dar simțea că era cea mai bună pe care o va primi.

Fiica lui s-a întors, împiedicând-o pe Sarah să răspundă, chiar dacă ar fi avut cuvintele.

"Noapte bună. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Pot fi aici în zece minute." A luat-o pe Lucia și a plecat.

Sarah a încuiat zăvorul și s-a sprijinit de ușă pentru câteva secunde. Răspunsul lui Cristan era o îngrijorare prietenească sau era mai mult decât atât în atitudinea lui protectoare? Și de ce gândul că el o apăra o umplea de căldură? Ar fi *trebuit să* vrea să stea pe picioarele ei. Ar fi fost mult mai ușor să lase un alt bărbat să se ocupe de Troy, dar ea nu putea alege calea ușoară. Așa ajunsese să se mărite cu Troy de la bun început.

"Mami", a strigat Alex de pe hol. "Poți să mă bagi în pat?"

"Te-ai trezit?"

"Te-am auzit vorbind." Lui Alex nu-i plăcea să rateze nicio acțiune.

Epuizată, a răspuns la o mie de întrebări ale lui Alex înainte de a-și băga

copilul cel mare în pat. Apoi și-a setat alarma pentru două ore, ca să o poată verifica pe Emma. A făcut un tur rapid al casei, inspectând încuietorile ușilor și ferestrelor, asigurându-se că jaluzelele erau bine închise. Sarcina nu i-a luat decât câteva minute în casa mică. Testând încuietoarea de la fereastra din față, s-a uitat afară. Un SUV mare stătea peste drum. Nu era camioneta lui Troy. În întuneric, putea vedea conturul unui șofer care stătea în vehiculul nemișcat și simțea că acesta o privea.

Sarah a tremurat.

Troy ar fi putut împrumuta un vehicul, așa cum împrumutase un telefon mobil. Sau ar fi putut cere unui prieten să aibă grijă de ea. Oricum ar fi, probabil că ar trebui să-l sune pe Mike. Comportamentul lui Troy a fost prea neregulat. A întins mâna după telefon. Farurile camionului s-au aprins, iar lumina i-a inundat aleea. Razele au măturat peluza în timp ce vehiculul s-a îndepărtat de bordură și a trecut foarte încet pe lângă casă înainte de a dispărea pe stradă.

A coborât telefonul în timp ce luminile din spate se pierdeau în întuneric. De ce ar fi fost Troy interesat de activitățile ei? Era acasă cu doi copii mici, dintre care unul avea o comoție cerebrală. Ce credea el că ar putea face ea? În timp ce Sarah o suna pe vecina surorii ei, doamna Holloway, să o întrebe dacă poate să stea cu copiii a doua zi - Em avea nevoie să fie supravegheată îndeaproape, iar Sarah nu avea încă niciun concediu medical acumulat - aproape că își dorea să-i fi cerut lui Cristan să rămână.

***

Furioasă, femeia s-a aplecat departe de obiectiv. Pe stradă, un SUV s-a îndepărtat de casă.

"Încotro?", a întrebat locotenentul ei.

"Nu știu", a răspuns ea.

Christopher avea o femeie. Avea o viață cu totul nouă. Credea că și-a lăsat tragedia în urmă în Argentina. Ei bine, ea avea de gând să-i arate că s-a înșelat.

"Casa." A răsucit capacul de la o sticlă de apă și a băut. Dar lichidul rece

nu a ajutat-o să-și calmeze furia. Ticălosul ăla! Cum îndrăznea să-și continue viața când a ei era distrusă.

A ridicat aparatul foto digital de pe trepiedul său montat pe bord. Teleobiectivul lung și atașamentul de vedere pe timp de noapte îi permiteau să vadă și să fotografieze de la distanță, chiar și în condiții de lumină slabă. Imaginile nu erau perfecte, dar subiecții ar fi fost suficient de clari pentru identificare. Nu dorea să se apropie mai mult până nu era sigură că nu va fi observată.

Îl surprinsese pe Christopher cărând un copil și escortând-o pe femeie în casă. Lumina pridvorului îi arunca umbre adânci pe față, iar felul în care corpul lui se înclina protector în jurul lor îi alimenta furia. Chiar credea că o poate lua de la capăt?

Puse un deget pe ecranul LCD de pe spatele aparatului. În imaginea mică, granulată, planurile dure ale feței lui erau destul de clare. Nu se îngrășase. În orice caz, era mai slab, mai periculos și brutal de chipeș.

"Crezi că copilul este al lui?"

Locotenentul ei a clătinat din cap. "Copilul acela are cel puțin trei ani. Christopher locuiește în acest loc de aproximativ doi ani."

"Da. Desigur." Ea a fost de acord. Nu gândea rațional. Bineînțeles că nu era copilul lui. Dar limbajul trupului său față de tânăra mamă arăta că era interesat de ea și, evident, era încă suficient de viril pentru a o obține dacă dorea. "Trebuie să i se dea o lecție."

El a dat din cap.

"Mâine, vom afla totul despre femeia aceea. Vreau să știu unde lucrează, unde își face cumpărăturile, totul. Vreau să-i urmărești fiecare mișcare."

"Se va face."

A notat adresa femeii și numărul de înmatriculare al dubiței din alee. Bătându-și degetele pe consolă, a urmărit cum se întunecă geamurile. Cincisprezece minute mai târziu, a decis că în cartier era destul de liniște.

"Du-te în jurul blocului și ne întâlnim la celălalt capăt al străzii." A deschis portiera vehiculului. Ei dezactivaseră lumina interioară a plafonului. A mers pe trotuar într-un ritm liniștit. Strada părea goală. Muncitorii se culcau

devreme. S-a oprit în fața casei femeii. Cutia poștală era goală, dar ea s-a aplecat să ia un ziar subțire, cu trei file, de la baza aleii. L-a băgat sub braț și a continuat să meargă pe trotuar. La capătul străzii, s-a urcat din nou în mașină.

"Ei bine?", a întrebat el.

Ziarul era o cârpă locală. A folosit lumina telefonului mobil pentru a citi eticheta cu adresa. "Numele ei este Sarah Mitchell."

În mintea ei se formase un nou plan. Poate că Sarah Mitchell și copiii ei puteau fi folosiți ca pârghie pentru a-l controla pe Christopher. Evident, îi păsa de ei, iar asta îl făcea vulnerabil.

Capitolul 16

Sarah a parcat în spatele Main Street Inn. Înăuntru, și-a agățat haina și și-a ascuns poșeta într-un dulap din camera din spate. Nervii i se răsuceau în stomac. Chiar și cu cea mai bună dădacă din lume la datorie, să o părăsească pe Em astăzi îi frânsese inima. Doamna Holloway le cunoștea pe Sarah și Rachel de când se născuseră, iar Sarah avea încredere deplină în învățătoarea pensionată pentru a avea grijă de Emma.

Dar asta nu făcea mai ușoară părăsirea fiicei sale a doua zi după ce ea își petrecuse seara la Urgențe. Și-a verificat telefonul pentru mesaje. Nu a găsit nimic.

Locurile de muncă erau greu de găsit în orășelul ei natal. Nu-și putea permite să îl piardă pe ăsta. Pentru o clipă, aproape că a tânjit după zilele în care nu trebuia să-și facă griji pentru muncă, când salariul lui Troy plătea toate facturile și ea se putea concentra asupra casei și copiilor ei. Dar acea viață avea și costuri. O adusese în situația în care se afla acum, să-și construiască o carieră așa cum bucătarii de la *Chopped* se chinuiau să facă un antreu în treizeci de minute din ingrediente la întâmplare.

Știa că noul ei șef îi oferise această slujbă ca o favoare pentru Mike. Era o

bucătărească bună, dar nu avea nicio pregătire formală. Deși nu putea lăsa mândria să stea între ea și un salariu stabil, era hotărâtă să facă o treabă al naibii de bună.

Meseria de părinte singur a venit la pachet cu probleme pe care nu le anticipase. În unele zile își iubea slujba. A fi o persoană în afară de mamă era revigorant și îi dădea un sentiment de realizare individuală. În alte zile, ca astăzi, pur și simplu o ura. Erau chiar zile în care se simțea vinovată pentru că se bucura de munca ei la han.

Dar astăzi, grija pentru Em a depășit toate celelalte probleme emoționale.

În orele dinaintea prânzului, bucătăria era goală, cu excepția a două mașini de spălat vase care lucrau la două chiuvete comerciale. Ea a scos o agendă din cârligul de pe perete, unde bucătarul-șef, Jacob, îi lăsase notițele privind meniul de prânz. După trei luni de supraveghere a fiecărei mișcări a lui Sarah, Jacob îi dăduse în sfârșit autonomie asupra serviciului de prânz din timpul săptămânii.

"Sarah, ce s-a întâmplat? Pari epuizată." Herb Duncan, proprietarul hanului Main Street Inn și fost bucătar, a turnat cafea într-o cană neagră și groasă și i-a înmânat-o. În pantalonii săi gri și puloverul albastru închis, Herb arăta ca un gentleman de țară de succes.

"Mulțumesc." Sarah a acceptat-o cu recunoștință. Căldura din bucătărie avea tendința să îi topească machiajul de pe față. Dar în dimineața asta, și-ar fi dorit să-și fi dat cearcănele cu un pic de corector. "Em s-a lovit la cap ieri. Ne-am petrecut seara la Urgențe."

"Este în regulă?"

"Da. Era trează și mânca o vafă când am plecat."

Herb a zâmbit. "În mod egoist, mă bucur că ești aici. L-aș fi putut chema pe Jacob mai devreme, dar devine irascibil când programul lui este dat peste cap. Mi-aș dori să mai pot fi de folos." Herb își flexase degetele. Artrita îl ținea departe de șorț.

"Știu că da. Ar fi bine să mă apuc de treabă."

Următoarele câteva ore au trecut repede. Tăia, sărea, servea, supraveghea o echipă de patru persoane, slujba ei de ajutor de bucătar presupunea mult mai

mult decât gătitul. La ora două și jumătate, mulțimea se micșorase suficient pentru ca ea să-și ia pauza de după-amiază. Și-a dat jos șorțul și și-a luat haina. Și-a strecurat telefonul mobil în buzunar. Ieșind din han pe ușa din spate, a ignorat minivan-ul și s-a îndreptat spre Main Street. Sarah prefera să își petreacă cele treizeci de minute de libertate afară.

S-a gândit să se oprească acasă pentru a o vedea pe Em, dar a renunțat rapid la această idee. Odată ajunsă acasă, fiica ei ar fi fost atașată de corpul ei ca o excrescență. Să o dezlipească de ea pentru a se întoarce la muncă ar duce la lacrimi.

Aerul rece îi trecea peste față, împrospătându-i pielea după o după-amiază petrecută în bucătăria încinsă. A sunat acasă și a verificat ce mai face Em. Doamna Holloway a asigurat-o că fetița era bine. Făcuseră prăjituri, iar Em dormea pe canapea. Sarah a vorbit cu Alex și a aflat mai multe detalii despre tot ce se întâmplase de când plecase ea la ora nouă.

Sarah a închis, simțindu-se mai bine cu privire la decizia ei de a veni la serviciu. Și-a întors picioarele spre Main Street.

Oprindu-se la semaforul roșu din centrul orașului, a surprins o mișcare cu coada ochiului. S-a întors. La un bloc în spatele ei, un bărbat cu o jachetă maro a pășit în umbra unei copertine. Se uita în vitrina magazinului, dar Sarah îi simțea privirea ațintită asupra ei, ca și cum ar fi urmărit-o în reflexia geamului.

Ea a continuat să meargă. În fața magazinului de consignații, a deschis ușa. Soarele a lovit geamul și l-a transformat într-o oglindă.

Bărbatul era încă la exact un bloc distanță, de data aceasta inspectând vitrina măcelăriei. O urmărea cu adevărat sau era ea paranoică?

A intrat în magazinul de consignații și s-a plimbat o dată în jurul magazinului. Întorcându-se afară, a aruncat o privire în sus și în jos pe stradă, zărindu-l pe bărbatul cu jacheta maro în ușa unui magazin de cadouri. Confuzia și aprehensiunea au eliminat momentul ei de bucurie de mai devreme. Traficul turistic redus din centrul Westbury era cel mai mare vara. Existau câteva magazine de antichități în cele câteva străzi din jurul Main Street, dar străinii nu se plimbau de obicei pe străzi.

Cu siguranță o urmărea, dar de ce?

Capitolul 17

Stătea în sala de mese a hanului Main Street și își sorbea ceaiul. Ziarul zăcea desfășurat pe masa din fața ei. Șoferul ei rămăsese în mașină. Deși putea simula un accent newyorkez, un singur cuvânt scos din gura lui ar fi atras atenția.

"Pot să vă mai aduc ceva?", a întrebat chelnerul.

Ea a zâmbit. "Doar nota de plată."

Sala de mese era aproape goală. A plătit nota, a lăsat un bacșiș corespunzător și și-a adunat lucrurile. Scrutând pereții, a zărit un hol și s-a îndreptat spre el. Cu o privire rapidă peste umăr, a pus mâna pe ușa toaletei doamnelor. Asigurată că era singură pe hol, a ocolit baia. Pasajul scurt ducea, de asemenea, la bucătărie și la câteva camere din spate.

Femeia lui Christopher lucra aici. Unde era ea? A aruncat o privire prin tocul ușii în bucătărie. Lucrau trei bărbați cu șorțuri albe, dar nu a văzut-o pe Sarah Mitchell.

S-a furișat pe podeaua aspră și a aruncat o privire într-un birou mic. Într-o altă încăpere mai mare se aflau paltoane pe cârlige. Nu a văzut haina pe care o purta Sarah când a intrat în han în acea dimineață.

Scoțându-și telefonul, i-a trimis un mesaj șoferului ei. I-a răspuns într-o secundă. **A plecat acum câteva minute. Nu și-a luat poșeta.**

Cu o ureche îndreptată spre hol, a scotocit prin dulapuri până când a găsit poșeta lui Sarah. Apoi a strecurat dispozitivul special din buzunarul ei într-un compartiment exterior al genții. Arăta ca un stilou, dar era de fapt un transmițător audio activat vocal. Ar fi putut să audă tot ce se întâmpla în jurul poșetei lui Sarah. Bateria dura cel mult patru sau cinci zile, dar era timp suficient.

Nu putea lua o decizie cu privire la femeia lui Christopher până nu știa mai multe despre ea. Se strecură din camera din spate în holul hanului fără să o vadă nimeni și ieși pe ușa din față.

Un mesaj rapid i-a chemat șoferul. În curând avea să afle totul despre Sarah Mitchell. Informațiile erau muniție.

***

Cristan a contemplat cuțitul îndreptat spre gâtul său. Dintr-o mișcare rapidă, și-a răsucit umerii, apucând simultan încheietura adversarului pentru a îndepărta lama de gâtul lui și aplicând o lovitură dură cu palma în față. Un genunchi în burtă l-a îndoit pe bărbat în două. O secundă mai târziu a urmat blocarea încheieturii mâinii, doborârea și dezarmarea.

"Din nou", a strigat instructorul.

Atacatorul său, un membru al echipei SWAT a poliției, s-a ridicat în picioare. Cristan i-a înmânat cuțitul de cauciuc pentru antrenament. A repetat tehnica de o duzină de ori, apoi au schimbat rolurile pentru ca partenerul său să poată exersa. Cursul săptămânal de două ore s-a încheiat cu un exercițiu de lovire cu genunchiul și cotul care l-a lăsat ud de sudoare. A strâns mâna partenerului său și a părăsit sala de sport în timp ce colegii săi se angajau în discuția de după curs. Clasa avansată era plină de membri ai armatei și ai forțelor de ordine, iar Cristan nu voia să ajungă să cunoască prea bine pe niciunul dintre ei. Acesta era același motiv pentru care conducea aproape o oră pentru a participa la cursuri și o oră în direcția opusă pentru a-și exersa tirul. Existau atât o sală de sport, cât și un poligon mai aproape de Westbury, dar el prefera să își păstreze viața privată. Cu cât vecinii săi știau mai puțin despre *hobby-urile* sale, cu atât mai bine.

Un om de afaceri cu abilități letale de luptă trebuia să atragă atenția, iar dacă cineva ar fi știut despre ascunzătoarea de arme, muniții și alte echipamente de supraviețuire din subsolul său, interesul ar fi fost, într-adevăr, stârnit. Nu mulți investitori imobiliari păstrează o trusă care conține totul, de la pașapoarte cu identități multiple la trei tipuri diferite de monedă.

Încă se ruga ca înregistrarea video a jafului de la magazin să nu devină virală. Cu cât mai puțini oameni o vedeau, cu atât mai bine. În orice caz, dacă Mike ar fi aflat despre comoara sa de arme neînregistrate, ar fi putut privi incidentul de la magazin cu alți ochi.

S-a oprit în vestiar în drum spre ieșire. Și-a tras un hanorac pe cap, și-a

luat geanta de sport. Apoi a împins ușa metalică și a intrat în parcare.

Sala de sport ocupa o clădire tip depozit în centrul unui complex industrial. Aerul rece îi sufla pe pielea umedă în timp ce scruta asfaltul încrustat cu gheață. Un sedan parcat la capătul opus al dreptunghiului i-a atras atenția. Clădirea din capătul respectiv al complexului era marcată cu un semn "De închiriat". Nicio altă mașină nu ocupa acea secțiune a parcării, cu excepția sedanului singuratic. Lumina se reflecta în parbriz, blocând orice vedere a interiorului vehiculului.

Cu un ochi precaut asupra sedanului, Cristan s-a îndreptat spre mașina sa. Și-a lăsat geanta în portbagaj și s-a strecurat la volan. Pornind motorul, a strecurat o mână sub scaunul mașinii sale. Mâna i-a atins pistolul din toc, fixat pe partea de jos a scaunului. Lângă ea, mânerul unui cuțit ieșea dintr-un teacă. Mulțumit că armele sale erau încă la locul lor, și-a verificat mesajele, făcând o fotografie discretă a sedanului și notând numărul de înmatriculare.

Un bărbat nu poate fi niciodată prea atent, mai ales unul care are secrete de ascuns.

Actul său de identitate trecuse de controlul poliției pe care știa că îl făcuse Mike cu luni în urmă, când Rachel fusese urmărită. Dar existau și alte canale neoficiale prin care un curios putea obține informații pentru prețul corect. Sean, prietenul lui Mike, știa probabil totul despre aceste căi mai puțin oficiale. Dacă săpa suficient de adânc, putea găsi adevărul?

Trecutul putea fi modificat, dar nu putea fi șters.

Să fie oare asta opera lui Aline Barba? După doisprezece ani lungi, ar fi putut să-l găsească în sfârșit, acum că el a stat într-un loc suficient de mult timp?

A ieșit cu mașina din parcare. Sedanul nu l-a urmat imediat, dar l-a reperat pe autostradă, păstrând o distanță discretă care sugera un profesionist. Furia și aprehensiunea i-au ascuțit simțurile. Mintea lui plănuia. Supravegherea era precursoarea pericolului. În loc să conducă spre Westbury, Cristan a ocolit.

A făcut trei opriri pe drum. Sedanul nu l-a urmărit în parcările niciunuia dintre magazine, dar de fiecare dată când s-a întors pe autostradă, era la cinci sau șase mașini în spatele lui. Oricine era la volan nu era un amator. O persoană care nu era mereu în căutarea pericolului nu ar fi reperat vehiculul.

Și-a analizat opțiunile. Nu avea de gând să conducă șoferul la el acasă. Siguranța fiicei sale trebuia să fie luată în serios. Azi, după școală, ea avea repetiții pentru spectacolul de talente, așa că el avea ceva timp liber. Cristan a virat pe un drum de țară care ducea la un parc de stat unde el și Lucia făceau drumeții atunci când doreau un traseu mai dificil decât cel care mergea paralel cu râul din spatele casei. Sedanul a coborât mai în spate, iar el și-a imaginat că șoferul devine nervos când drumul a străbătut un petic de pădure. Peisajul s-a schimbat de la pajiști deschise și ferme la aflorimente stâncoase și copaci. Pe partea stângă a drumului se afla un perete stâncos. Partea dreaptă cobora într-o pantă stâncoasă, plină de copaci. În umbra pădurii, pământul era încă acoperit de zăpadă.

A virat pe o alee îngustă care se termina într-o parcare cu pietriș. Sedanul nu ar fi avut unde să se ascundă. Dacă l-ar fi urmărit pe acest drum, șoferul ar fi fost prins în capcană. Exista o singură cale de intrare și ieșire. Sedanul nu apăruse încă în oglinda retrovizoare.

Cristan a parcat la capăt. Și-a luat haina, cuțitul și pistolul și a sprintat spre pădure. Un pârâu cu mișcare rapidă se repezea lângă potecă. Foi subțiri de gheață acopereau încă bălțile. A alergat pe o potecă până la prima zonă de observație, o margine stâncoasă care se întindea deasupra apei - cu o vedere excelentă asupra parcării.

Apariția sedanului a șters orice slabă posibilitate de coincidență. Pe acest traseu, Cristan întâlnea rareori un alt om vara, darămite iarna. Vehiculul a intrat cu nasul în parcare, ezitând, ca și cum șoferul ar fi fost nervos.

Ar trebui să fie.

Cristan se holbă la vehiculul care făcea un viraj în trei puncte pe pietrișul înghețat de sub el. Bărbatul plănuia o ieșire rapidă. Dacă ar fi fost deștept, ar fi plecat și l-ar fi lăsat pe Cristan în pace. Dar nu era. Sedanul a parcat cu fața la drumul care ieșea din parcare. Prin geamul mașinii, Cristan a văzut cum șoferul dădea un telefon. Primea instrucțiuni de la șeful său?

Nu ar fi trebuit să rămână în acest oraș. Ar fi trebuit să se țină de planul său inițial de a rămâne în mișcare. Devenise neglijent. Asta trebuia să se schimbe.

Își scoase cuțitul din buzunar. Metalul rece se așezase prea confortabil în mânerul său, dacă nu un vechi prieten, cel puțin un vechi aliat. Poate că nu avea încredere în oameni, dar armele și antrenamentul îi fuseseră fidele toată viața. Ghemuit, îl privi pe bărbat cum își termina apelul și își băga telefonul în buzunar.

Cristan a așteptat.

Capitolul 18

Sarah a traversat strada și s-a așezat pe o bancă în fața cafenelei. Prefăcându-se că se uită la ecranul telefonului, ea a scanat trotuarul peste ochelarii de soare. Bărbatul se oprise în fața micului magazin alimentar și examina promoțiile afișate pe tabloul din față. În cafenea intrau și ieșeau destui oameni pentru a-i da lui Sarah un sentiment de siguranță. Ținându-și telefonul, ea și-a scos o mănușă, l-a sunat pe Mike și i-a descris bărbatul care o urmărea.

Secția de poliție era la doar câteva străzi distanță. Câteva minute mai târziu, SUV-ul închis la culoare al lui Mike a oprit lângă bărbat. Mike a coborât, cu trupul său voinic în uniformă completă. A vorbit cu bărbatul, care și-a scos portofelul din buzunarul jachetei pentru a fi examinat de Mike. Mike i l-a înmânat înapoi. Cu mâna în șolduri, a vorbit cu bărbatul timp de un minut, apoi s-a urcat din nou în mașina de poliție și a condus până la cafenea. A parcat la bordură și a coborât.

Sarah s-a ridicat în picioare, privirea ei îndreptându-se spre străinul care se îndrepta în direcția opusă. "Cine este el?"

"Un detectiv particular. Nu a vrut să spună cine l-a angajat, dar nici nu a negat că a fost Troy." A spus Mike. "Ce s-a întâmplat cu divorțul?"

"Divorțul este definitiv." Sarah i-a povestit despre scena de la spital din seara precedentă. "Dar Troy spune că mă vrea înapoi."

"Em e bine?", a întrebat el.

"Da."

"Nu există nicio șansă ca Troy să o lovească, nu?"

Sarah a scuturat din cap. "Nu. Incidentul a fost înregistrat pe camera de supraveghere a magazinului. Troy a prezentat caseta în această dimineață, la cererea avocatului meu. Ea a căzut. După părerea mea, el a fost neglijent, dar susține că nu a scăpat-o niciodată din ochi. Doar că nu a putut ajunge la ea destul de repede."

"Ceea ce i se poate întâmpla oricui." Mike și-a scărpinat maxilarul, tenul său rubicond înroșindu-se în frig. "Mie mi se pare că Troy caută o pârghie."

"Pârghie? Pentru ce?"

"Ceva care să arate că nu ești o mamă potrivită sau ceva care să demonstreze că l-ai înșelat ar fi primele mele presupuneri."

"Dar de ce? Eu nu înțeleg. Suntem divorțați. El are dreptul la vizite regulate."

"Mă pot gândi la două motive", a spus Mike. "Primul este evident. Dacă obține custodia, nu trebuie să plătească pensie alimentară."

"Sunt sigură că asta e o parte din ea."

"A doua este pentru că te vrea", a spus Mike. "Se folosește de dragostea ta pentru copii ca să te manipuleze." Vocea lui Mike era profundă și ochii lui albaștri străluceau de furie. "A spus că te vrea înapoi, nu?"

"Da, dar știm cu toții că nu mă iubește."

"Dragostea nu este problema." Mike a scuturat din cap. "Te vrea în același fel în care vrea un camion nou și strălucitor. Ai fost posesia lui și acum nu mai ești. L-ai părăsit, iar el nu este un ratat bun."

"Nu. Nu este." Sarah își amintea de accesele de furie ale lui Troy de fiecare dată când pierdea un meci de baseball sau era eliminat. "Am crezut că era doar răutăcios."

"Gândește-te la asta în felul următor. Când v-ați căsătorit, el avea bani. Familia lui avea o afacere de succes și era respectată în comunitate. După ciocnirea voastră din toamna trecută, l-ai părăsit, iar viața lui a făcut implozie."

"Nimic din toate astea nu a fost vina mea."

"Știu, dar nu-l subestima, Sarah. Nu e genul de om care poate pierde cu

grație. Va face orice să câștige. Acest tip de om este periculos atunci când are ceva de demonstrat, iar dacă el crede că este în competiție cu Cristan Rojas, va lua asta rău."

Sarah s-a uitat în jos pe strada liniștită. Magazine drăguțe. Nu prea mult trafic. Westbury era sănătos și ciudat. Nu ar fi vrut niciodată să locuiască în altă parte, dar acum orașul ei natal i se părea o capcană.

Mike a suspinat. "Nu-l pot opri pe tipul ăla să te observe pe o stradă publică. A plecat pentru că să te urmărească când știi că e acolo nu-i folosește la mare lucru. Majoritatea detectivilor nu se vor deranja să te urmărească dacă ești avertizat din timp. Dar ai grijă de tine, Sarah. Lucrurile obișnuite pot arăta rău atunci când sunt scoase din context."

"Dar eu nu *fac* nimic." Furia și frustrarea au izbucnit în pieptul lui Sarah. "Mă duc la muncă. Am grijă de fete. O vizitez pe Rachel. Cam asta e tot."

"Știu." Dar Mike părea îngrijorat. "Troy a angajat un detectiv particular. E serios și aș vrea să știu exact ce pune la cale. Se întâmplă ceva între tine și Cristan Rojas?"

Sarah a simțit roșeața în obraji. "Nu."

"Nu vreau să fiu indiscret, dar cum s-a întâmplat să fie la tine acasă aseară ca să te ducă la spital?"

"Lucia trebuia să fie babysitter pentru mine. Cristan trebuia să o lase când Em s-a îmbolnăvit." Sarah și-a frecat capul. "Asta e vina mea. Ar fi trebuit să conduc eu, dar eram îngrijorată pentru Emma."

"Sarah, nu este vina ta. Nu ai făcut nimic rău." Mike a ezitat.

"Dar?", a întrebat ea.

"Dar mă întreb dacă acel detectiv particular îl urmărește și pe Cristan. Nu știu prea multe despre viața lui personală."

Nici ea nu știa. "Ar trebui să-l suni și să-l anunți."

"O voi face", a spus Mike. "Vreau să aflu mai multe despre el."

"Știu că vrei să mă protejezi, și e foarte drăguț din partea ta. Dar Troy este responsabilitatea mea. M-am băgat singură în situația asta și trebuie să ies singură. Eu ar trebui să fiu cea care îi spune lui Cristan."

"Bine. Tot s-ar putea să vorbesc cu Cristan." Mike a ridicat o mână.

"Divorțul tău este responsabilitatea ta, dar acest oraș este al meu. Trebuie să știu despre orice ar putea cauza probleme."

"Mulțumesc că ai venit, Mike."

"Sună-mă oricând. Vorbesc serios. Ai grijă, Sarah." Mike s-a urcat înapoi în SUV-ul său și a plecat.

Sarah s-a grăbit să se întoarcă la restaurant. Un ospătar ducea vasele din sala de mese la chiuvete. Jacob era deja în bucătărie, tăia morcovi pentru supă - ceva ce Sarah ar fi trebuit să facă. De obicei, petreceau cincisprezece minute discutând despre modificările aduse meniului. Ea ratase întâlnirea lor zilnică.

A arătat spre ea cu cuțitul său. Tunsoarea lui de precizie și trăsăturile slabe îi ascuțiseră expresia. "Ai întârziat."

Vinovăția a inundat-o pe Sarah cu căldură. "Știu. Îmi pare rău. Nu voi pleca înainte de a termina."

Ochii lui albaștri s-au oprit la ai ei. "Bucătăria nu merge singură." Oferirea unei scuze suna iresponsabil.

"Nu se va mai întâmpla."

S-a spălat pe mâini și și-a legat un șorț curat în jurul taliei. Luând un cuțit, s-a apucat să lucreze la o grămadă de ceapă. Mâinile ocupate o ajutau întotdeauna să-și liniștească mintea. Dar nu putea să nu se întrebe de cât timp o urmărea acel anchetator. Simțea umilință în gât la gândul unui dosar plin cu notițe și fotografii care îi detaliau mișcările, îi analizau comportamentul și îi documentau locul în care se afla. Ochii îi lăcrimau. Invadarea intimității sale a făcut-o să se simtă și mai vulnerabilă.

Sunetul lamei lovind lemnul umplea bucătăria. Jacob dădea ordine membrilor personalului de seară pe măsură ce aceștia soseau. Mesele erau așezate, vasele și ustensilele inspectate, panoul special actualizat.

Jacob i-a scanat fața, expresia lui trecând de la iritare la îngrijorare. "E totul în regulă?"

Ea a dat din cap și a adulmecat. "E doar ceapa." Privirea lui încruntată i-a spus că nu o crede.

A terminat de tăiat și a consultat clipboard-ul. "Ai nevoie să mai fac ceva înainte să plec?"

"Nu." A amestecat o oală cu legume și ciorbă. Aburii ieșeau din amestecul care fierbea, iar bucătăria se umplea de mirosul de chili de pui, semnătura hanului. Pe tejgheaua din inox din spatele lui, un asistent tăia roșiile în cubulețe, în timp ce altul felia căpșunile pentru salata cu brânză de capră și balsamic de pe lista de specialități din seara asta. Jacob a schimbat viteza, trecând la rafturile cu mirodenii și amestecând rozmarinul pentru medalioanele de mușchi de porc.

Sarah și-a dat jos șorțul și și-a strâns geanta și haina. Îi trimisese un mesaj doamnei Holloway mai devreme. Pe lângă faptul că îi punea în pericol locul de muncă, Troy avea puterea de a-i afecta pe colegii lui Sarah și pe furnizorii de servicii de îngrijire a copiilor.

Acesta era scopul lui? Să-i facă pur și simplu viața grea? Era o răzbunare, sau Mike a avut dreptate să suspecteze manipularea pură ca motivație a lui Troy?

Mintea ei era plină de întrebări în timp ce traversa parcarea din spatele hanului. Și-a pornit dubița. Suflându-și pe mâini, a lăsat motorul să se încălzească un minut. A reglat caloriferele și a ieșit cu spatele din locul de parcare. Parcarea ieșea pe o stradă îngustă care trecea pe lângă han. Sarah a ieșit din parcare și a condus până la ieșire.

Un claxon a răsunat și o camionetă care se deplasa rapid aproape că a lovit partea din față a dubiței. Sarah a călcat pe frâne. Dubița s-a oprit brusc în timp ce camionul se îndepărta în viteză.

Stomacul i s-a încleștat când a recunoscut autocolantul Mitchell's Sporting Goods de pe geamul din spate al camionetei.

Troy.

***

Cristan se ghemuise pe marginea stâncoasă, scrutând din spatele unui trunchi de copac. Telefonul i-a vibrat în buzunar. L-a scos, împreună cu pălăria

și mănușile. Sarah.

Alarma îl străbătu. Era Emma în regulă?

Ținându-și ochii pe terenul de dedesubt, el a răspuns apelului ei. Distanța și vuietul apei i-ar fi acoperit sunetul vocii. Totuși, a păstrat vocea joasă.

"Bună, Sarah."

Conexiunea era slabă și vocea ei era întreruptă de statică, dar el îi putea înțelege cuvintele.

"Îmi pare rău că trebuie să îți spun asta", a început ea. "Sunt urmărită de un detectiv particular."

Șocul l-a zdruncinat. "Poți să repeți asta, Sarah?"

"Troy a angajat un detectiv particular să mă urmărească."

Ticălosul.

"Nu știu ce încearcă să demonstreze." Vocea lui Sarah s-a frânt. "Dar am vrut să te anunț. Având în vedere ce a spus Troy aseară la spital, nu aș fi surprinsă dacă ai fi fost prins în asta. Îmi pare rău."

"Nu e vina ta." Toată vina îi aparținea bietului pretext de bărbat cu care se căsătorise, dar Cristan era tentat să-și descarce frustrările pe PI din sedan.

"Oricum, îmi pare rău."

"Mulțumesc că mi-ai spus", a spus Cristan.

"Îmi pare foarte rău. O să chem pe altcineva să aibă grijă de fete pentru o vreme. Te rog spune-i Luciei că nu a făcut nimic rău. Nu trebuie să te implici în problemele mele."

"Asta nu va fi necesar. Nu-ți face griji pentru asta, Sarah."

Bărbatul a ieșit din sedan și a făcut un cerc atent în jurul Mercedesului.

"Dar îți mulțumesc pentru avertisment. Te voi suna mai târziu." A încheiat convorbirea și l-a contemplat pe bărbatul care îi inspecta mașina. Cristan nu trebuia să-l omoare. Nu trebuia să-și adune fiica și să părăsească orașul în noapte. Aline Barba nu-l găsise. În schimb, el se implicase în divorțul lui Sarah. Cum ajunsese să fie implicat într-o dispută domestică? Răspunsul era clar. Își permisese să își facă legături personale în Westbury. Singurătatea își pusese amprenta asupra lui. A fost slab. Dar Troy Mitchell nu avea dreptul să dicteze acțiunile lui Sarah, iar Cristan ar fi blestemat dacă l-ar fi lăsat pe ticălosul ăla

să-l controleze.

Bărbatul a pornit pe potecă. Cu părul negru și pielea măslinie, bărbatul avea în jur de 50 de ani și părea destul de în formă. Purta o pălărie și mănuși, dar blugii deveneau grei și reci atunci când erau uzi, iar cizmele sale de stradă nu erau concepute pentru a merge pe stânci alunecoase. Era îmbrăcat pentru supraveghere urbană, nu pentru o excursie în sălbăticie.

Cristan a sprintat pe poteca abruptă. Mușchii lui răciți au apreciat mișcarea. Nu-l va ucide pe om, dar îi va da o lecție. Lăsase urme clare în peticele de zăpadă împrăștiate, iar bărbatul le urmărea. Cristan a crăpat intenționat o creangă mică. Zgomotul a reverberat prin copaci. Bărbatul a ridicat privirea, scanând poteca. A început să urce panta. Cristan a lăsat o urmă falsă care urca o altă pantă, și mai abruptă. Apoi s-a întors pe urmele lui până la o stâncă și a virat pe o altă potecă. A aruncat o privire în jurul unui trunchi de copac. Bărbatul avansase mai puțin de 30 de metri. A alunecat pe o stâncă, ascensiunea sa fiind îngreunată de încălțămintea sa.

Mișcându-se în liniște, Cristan a făcut o buclă sub coada lui și s-a întors la parcare. A folosit mânerul cuțitului pentru a sparge geamul pasagerului și a accesa torpedoul. Mașina era înregistrată pe numele A-Plus Private Investigations. Cristan a făcut o poză cu telefonul mobil la certificatul de înmatriculare. Avea să verifice firma mai târziu. Deocamdată, faptul că l-a blocat pe investigator trebuia să fie suficient ca răzbunare. A tăiat toate cele patru cauciucuri ale sedanului. Apoi s-a urcat în mașina lui și a plecat.

Detectivul particular avea un telefon. Cascadoria lui Cristan nu l-ar fi ucis, dar l-ar fi costat.

Cristan a accelerat pe autostradă. Mai avea ceva timp până când trebuia să o ia pe Lucia de la repetiția pentru spectacolul de talente. A intrat în Westbury și a trecut pe lângă Mitchell's Sporting Goods. A întors mașina și a oprit la bordură, în fața magazinului. Troy conducea o camionetă, dar vehiculul nu era parcat în parcarea de lângă magazin. Unde era?

În timp ce Cristan staționa pe trotuar, furia îi fierbea sub piele. El și Sarah nu plecaseră niciodată nicăieri împreună, cu excepția acelei singure călătorii la spital. Fostul ei soț încerca să demonstreze ceva ce nu era adevărat. Dar Cristan

știa mai bine decât oricine că adevărul nu elibera pe nimeni.

Ce ar trebui să facă? Voia să-l determine pe Troy să-l atace. Nu-și imagina că va fi dificil. Fostul soț al lui Sarah avea un temperament iute și nu părea înclinat să-și exercite autocontrolul sau să gândească bine deciziile. Dacă Troy era agresorul, Cristan se putea apăra legal - și îi putea da lui Troy o lecție valoroasă.

Cu excepția faptului că Cristan îi dăduse cuvântul lui Sarah că nu-l va provoca, iar încălcarea promisiunii pe care i-o făcuse se simțea greșit.

Mișcarea din oglinda retrovizoare i-a distras atenția. Un SUV parcat în spatele sedanului său. Mike. Polițistul mare a coborât din mașină și s-a apropiat de partea laterală a Mercedesului. Cristan a coborât geamul.

Mike a arătat cu degetul. "Ce faci?"

Cristan a ridicat o palmă. "Nu știam că este ilegal să parchezi pe marginea drumului."

Mike se holbă, în mod evident furios. "Restaurant. Acum." Nu a fost o rugăminte. "Stai cu Sean. Vin și eu într-un minut."

Șeful poliției a plecat în timp ce Cristan se gândea să-i ignore ordinul. Dar curiozitatea și respectul său pentru Mike au învins.

Restaurantul Westbury era la doar câteva străzi mai jos. Cristan a parcat în parcare. Ora cinei nu începuse, și doar două mese din sala de mese erau ocupate. Unul dintre clienți era Sean, care stătea în cabina din colț, cu spatele la perete. Cristan se strecură în celălalt scaun.

"Mike e supărat." Sean a făcut semn unei chelnerițe.

S-a grăbit și și-a așezat stiloul deasupra blocului de notițe. "Cu ce vă pot servi?"

Sean a ignorat meniul. "Cafea și o felie de plăcintă cu cireșe."

"Doar cafea." Cristan fusese în restaurant doar de câteva ori.

Restaurantul era un loc frecventat de localnici, iar atmosfera era intimă.

"Adu-i o bucată de plăcintă, și vine șeful." Sean se lăsă pe spate, lăsându-și un braț peste partea de sus a cabinei.

"Îi voi aduce ceaiul verde care îi place." Chelnerița a plecat grăbită.

"Fără plăcintă pentru Mike?"

Sean și-a dat ochii peste cap. "Mike nu mănâncă mâncare care are gust."

"Timpul meu este limitat astăzi", a spus Cristan în timp ce chelnerița a întors și le-a umplut paharele. Ea le-a adus două felii de plăcintă și ustensile învelite în șervețele.

"Planuri mari?" a întrebat Sean.

"Trebuie să-mi iau fiica de la școală."

"Am două fete. Cinci și șapte." Sean a mâncat din plăcintă.

Cristan a ignorat felia de plăcintă din fața lui. "Ce este asta?" A gesticulat între ei.

Sean și-a spălat plăcinta cu o înghițitură de cafea. "Mike vrea să fiu prietenul tău."

Dintre toate răspunsurile, acesta era cel mai puțin așteptat. "Ce?"

"Vrea să știe mai multe despre tine și se gândește că cel mai bun mod de a face asta este să fie prietenos." Sean și-a înfipt din nou furculița în felie. "Doar ca să știi, am votat pentru a-i cere unui prieten hacker să facă o căutare ilegală. Dar Mike are toate aceste dileme morale."

"Etica poate fi un impediment", a spus Cristan sec.

"Nu mai spune", a râs Sean. "E un lucru bun că noi doi nu suntem prea împovărați."

O gură de aer rece a semnalat sosirea lui Mike. S-a strecurat în cabina de lângă Sean și s-a holbat la Cristan peste masă. "Nu poți parca în fața lui Mitchell. Dacă te vede Troy, o să înnebunească."

Cristan și-a băut cafeaua. "Camioneta lui nu era în parcare. Știi unde este?"

"Nu, dar sunt serios", a spus Mike. "Încerc din răsputeri să-l dezamorsez, dar asta nu va fi posibil dacă în același timp îl împungi cu un chibrit aprins."

Cristan a strâmbat din nas. Descrierea lui Mike era incomod de exactă. Dacă Troy l-ar fi văzut, o confruntare ar fi fost inevitabilă.

"Chiar crezi că poate fi dezamorsat?" a întrebat Sean. "Pentru că eu cred că a luat-o razna."

"Nu mă ajuți," Mike l-a fulgerat pe Sean, apoi s-a întors spre Cristan. "Ce aveai de gând să faci dacă Troy ieșea afară?"

Cristan își așează ceașca în farfurie. "Nu știu, dar nu pot să stau deoparte și

să-l las s-o hărțuiască pe Sarah."

"Amin", a spus Sean. "Îi spun lui Mike de ani de zile că ar trebui să-l eliminăm pe Troy."

Mike și-a frecat fruntea. "Te rog să nu-l provoci pe Troy. Sarah este cea care va plăti."

"Ai dreptate", a spus Cristan. "Nu-l voi provoca."

Mike îl scruta, ca și cum nu ar fi fost sigur cum să evalueze declarația lui.

"Îmi dai cuvântul tău că vei sta departe de Troy."

"Am spus că nu-l voi provoca. Dar dacă încearcă să o rănească pe Sarah, nu pot promite nimic."

"Destul de corect. O să te țin de promisiune." Mike a aruncat câțiva dolari pe masă. "Trebuie să mă întorc la muncă."

Sean a așteptat până când Mike a părăsit restaurantul. Apoi a mâncat ultima bucățică din plăcintă. "Dacă Troy o mai rănește pe Sarah, te voi ajuta să scapi de cadavru." Deși zâmbetul și tonul său sugerau umor, ochii lui erau serioși.

"Presupun că e bine să ai prieteni."

"Al naibii de corect."

Dar faptul că avea un aliat nu a atenuat îngrijorările lui Cristan. Troy era de negăsit. Cine știa ce plănuia?

Capitolul 19

"Este imaginația mea sau câinele ăla latră non-stop în seara asta?" Sarah a pus o carte pe tabla Candy Land și și-a mutat piesa în următorul pătrat violet.

Stând cu picioarele încrucișate pe podea, în fața mesei de cafea, și-a luat cana de ceai călduț și a sorbit. Em s-a târât în poala ei, iar Sarah i-a sărutat creștetul capului.

"Aproape ora de culcare", a anunțat ea, mai mult decât pregătită să se urce

în patul ei.

Îngenuncheată de cealaltă parte a măsuței de cafea, Alex și-a rotit capul spre ceas. Buzele i se mișcau în timp ce citea numerele. "Încă nu e timpul." Acum că învățase să citească ceasul digital, nu mai era nevoie să o ducă la culcare cu nici măcar un minut mai devreme.

Ruff ruff ruff. Bandit a alergat prin sufragerie și a sărit pe spătarul canapelei, de unde avea vedere la strada din fața casei.

A întors capul ca să se uite pe fereastră. Unul dintre vecinii ei și bătrânul său golden retriever se târâiau pe trotuar.

"Shh", i-a spus Sarah câinelui. "Goldie locuiește în josul blocului. Ai întâlnit-o de o sută de ori."

Lătrăturile lui s-au transformat în văicăreli.

"E rândul meu." Alex a întors o carte și a numărat spațiile de pe tabla de joc colorată.

Așezată în poala lui Sarah, Em își lua rândul în ceea ce părea a fi cel mai lung joc de societate din istoria universului. În mod normal, lui Sarah îi plăcea să joace un joc seara cu fetele ei, dar abia aștepta să închidă ochii în seara asta. Pleoapele i se simțeau la fel de grele ca ușile de garaj.

De pe scaunul de pe spătarul canapelei, Bandit a mârâit, cu picioarele înțepenite.

"Am câștigat!" a strigat Alex, strecurându-și piesa pe spațiul Candy Castle și ridicând ambele brațe deasupra capului în semn de triumf.

Ceasul digital a arătat ora opt. Slavă Domnului. "Ora de culcare", a spus ea.

Alex a privit ceasul cu toată atenția ei. "Trebuie să pun jocul deoparte." A început să adune cărțile, așezându-le cu grijă una peste alta și aliniind marginile cu precizia unui inginer.

"Le strâng eu", a spus Sarah. Fiica ei mai mare era regina amânărilor. "Du-te și alege o carte și spală-te pe dinți."

"Bine", a suspinat Alex. S-a ridicat și s-a îndreptat spre dormitorul lor. "Haide, Em."

Emma și-a luat de pe jos pătura zdrențuită de pat, a îmbrățișat-o strâns și

și-a urmat sora cu un mers somnoros. Imediat ce fetele au dispărut pe hol, Sarah a strâns jocul. A strâns farfuria goală pentru prăjituri și cănile, le-a dus în bucătărie și le-a încărcat în mașina de spălat vase.

"Mamă", a strigat Alex. "Em vomită din nou."

Sarah a fugit la baie. Alex aștepta în fața ușii. Emma s-a așezat pe taburet.

"Îmi pare rău, mami. Am ratat."

Cu siguranță o făcuse. Sarah a scanat pijamaua roz cu pisicuțe a lui Em. Printr-un miracol, părea curată. Sarah i-a înmânat lui Alex pasta de dinți cu aromă de fructe. "E în regulă, scumpo. Ia-ți periuțele de dinți în baia mea cât timp curăț asta."

Doctorul a spus că greața lui Em ar putea continua câteva zile. Sarah a șters podeaua cu prosoape de hârtie și dezinfectant. A băgat mizeria într-o pungă de plastic, a strâns gunoiul din bucătărie și a intrat în garaj prin spălătorie. Evitând stivele de cutii de mutat încă pline, a ieșit pe ușa laterală. Lăsase coșul de gunoi pe partea laterală a casei, ascuns de ochii străzii de o bucată de spalier.

"Bună, Sarah."

Sarah a sărit, cu mâna lipită de piept. "Troy."

S-a rezemat de un copac. În casă, Bandit lătra. Sarah a aruncat o privire înapoi. Copaci maturi și arbuști erau aliniați pe partea laterală și din spate a terenului, asigurând intimitate față de vecini.

"Ce faci aici?" Tremurând, ea și-a strâns marginile puloverului. Mâna ei liberă a alunecat în buzunarul din față și s-a închis peste fob-ul pentru sistemul de alarmă.

S-a desprins de pe copac și s-a apropiat doi pași. "Am vrut să văd dacă Em e bine."

"Trebuia să suni", a spus ea.

"Nu credeam că vei răspunde."

În privința asta avea dreptate. Degetul ei mare a găsit butonul de panică supradimensionat de pe lanterna alarmei. Cât timp le-ar lua polițiștilor să ajungă aici dacă l-ar apăsa? Mike era acasă. Singura persoană din secție ar fi fost dispecerul. Cine știa unde se află acum singura mașină de patrulare din

seara asta?

Troy a mers mai aproape. Sarah a dat înapoi spre ușă, punga de gunoi atârnându-i de mână ca un scut alb. Putea să intre în casă înainte să o prindă el? Ce dorea el?

"Trebuie să duc fetele la culcare." Sarah s-a deplasat lateral. "Dacă vrei să vorbești cu Em, o poți suna în orice seară înainte de ora opt."

"Nu vreau să cer permisiunea să vorbesc cu propriul meu copil. Nu vreau nici să vorbesc cu ea la telefon. Vreau să le văd pe amândouă în fiecare zi. Vreau să te văd pe tine în fiecare zi. De ce ne-ai făcut asta, Sarah?"

"Știi de ce."

"Nu trebuia să ne desparți familia." Vocea lui avea acel ton gol, acuzator, care preceda furia.

"Nu a fost vina mea, Troy."

"Pe naiba nu a fost." S-a apropiat. În casă, lătratul câinelui a crescut la un ton strident, furios. "M-ai făcut să semnez hârtiile alea."

Sarah a dat înapoi.

"Te iubesc. Te vreau înapoi", a spus el. "Am făcut tot ce ți-ai dorit. Am renunțat la băutură. Am mers la AA. Am luat chiar și acel curs de gestionare a furiei. Ce mai vrei de la mine?"

Vântul rece a suflat prin tricoul puloverului lui Sarah, înfrigurând-o.

Pe palmele ei înghețate a izbucnit o transpirație umedă. "Intru acum."

"Asta nu e ceea ce vreau să aud." El a scos un oftat "De *ce mă obligi să fac asta?"*. "Dacă nu vii acasă, o să iau copiii de lângă tine." Vocea lui Troy s-a ascuțit. "IP-ul a fost doar începutul. Ai de ales. Întoarce-te acasă, acolo unde ți-e locul, și fii soția dracului de cuminte cu care m-am căsătorit, sau nu vei mai vedea niciodată copiii ăia. Custodia poate fi contestată iar și iar. Nu voi renunța niciodată."

Inima lui Sarah s-a izbit de sternul ei. A dat înapoi încă un pas. Spatele ei s-a lovit de ușă, iar mâna i s-a închis pe clanță. A scăpat punga de gunoi, s-a strecurat în casă, a închis și a încuiat ușa. Alarma s-a resetat cu un clic de la mâner. S-ar putea să-l fi convins pe Mike să nu renoveze casa, dar când el a insistat să instaleze un sistem de securitate, ea nu s-a opus.

Gâfâind, a intrat în casă și și-a căutat telefonul mobil. Spionându-l pe măsuța de cafea, l-a luat. Degetele ei tremurânde nu au vrut să coopereze cu numerele de pe touchpad.

La naiba!

S-a oprit, a coborât telefonul și a respirat adânc de trei ori. Era înăuntru. Ușile erau încuiate. Câinele nu mai lătra. Troy plecase probabil. Își spusese punctul de vedere și o speriase de moarte. Nu mai era nevoie ca el să rămână prin preajmă.

"Mami?" a strigat Em.

"Vin imediat." L-a sunat pe Mike, care i-a spus că vine imediat, apoi a intrat în camera fetelor, o explozie de volane roz și albe și animale de pluș. Sarah s-a așezat pe un scaun între paturile gemene și a citit *If You Give a Moose a Muffin*. Ochii lui Em au căzut și a adormit înainte ca Sarah să termine, dar ochii lui Alex erau larg deschiși când Sarah a stins lumina și a părăsit camera.

Sarah a zărit farurile chiar la timp pentru a-l lua pe Bandit și a opri o frenezie de lătrat. "Shh. E doar Mike."

L-a lăsat pe Mike să intre și i-a dat câinele. Întregul corp al lui Bandit se agita în timp ce Mike îi freca capul.

"Unchiule Mike." Alex a sărit din ușă.

Mike a lăsat câinele jos și l-a prins pe Alex. "Nu trebuia să fii în pat?"

Ea a zâmbit. "Uh-huh. Poți să-mi citești o poveste, te rog?" Alex s-a prefăcut că se bâlbâie și și-a aruncat ochii căprui spre el.

Râzând, el a îmbrățișat-o și a lăsat-o jos. "Poate dacă ești foarte tăcută și stai în camera ta cât timp vorbesc eu cu mămica ta."

"O voi face." Alex a dat din cap. "Nu sunt obosită. Voi fi trează." A fugit înapoi în dormitorul ei.

Sarah a condus-o în bucătărie. "Cafea?"

Mike a scuturat din cap. "Nu. Spune-mi ce s-a întâmplat."

Sarah a pornit televizorul de pe blat și și-a coborât vocea în timp ce îi povestea despre cele două întâlniri cu Troy.

"Ai nevoie de un ordin de restricție." Mike s-a încruntat. "Va trebui să vii

mâine la secție și să semnezi o plângere. Apoi va trebui să te prezinți luni în fața judecătorului."

"Care m-a refuzat data trecută."

"Data trecută Troy nu a făcut așa ceva, dar acum a întrecut măsura. Asta este hărțuire", a spus Mike. "Ți-ai sunat avocatul?" "L-am sunat când mă întorceam la han în după-amiaza asta ca să-i spun despre detectiv." Sarah și-a frecat tâmpla. "Cred că îl voi suna din nou mâine dimineață. Mâine ar trebui să lucrez."

"Credeam că sâmbăta ești liberă?"

"Nu săptămâna asta." Sarah făcuse schimb de zile cu sous chef-ul de weekend pentru o programare la tribunal în lunea precedentă.

"Poți veni oricând la secție, dar nu am niciun control asupra programului judecătorului."

Așa că și luni ar fi o problemă. Jacob nu ar fi mulțumit. Orice procedură la tribunal implica mai multe ore de așteptare. Trebuia să își păstreze slujba pentru a-și păstra copiii. Dar putea să-și piardă slujba pentru a-și proteja copiii.

"Mulțumesc, Mike. Nu știu ce m-aș face fără tine", a spus Sarah.

"Aș vrea să pot face mai mult." Mike s-a ridicat. "Ține alarma pornită. Sună-mă dacă te sperie ceva." Privirea lui s-a dus la câinele care stătea pe piciorul lui. "Sau pe el. Copiii știu?"

Sarah a scuturat din cap. "Nu am vrut să îi sperii. Marți trebuie să meargă din nou cu Troy."

Deși gândul o îngrozea, din punct de vedere legal, nu putea face nimic.

"Cine îi supraveghează mâine?"

"Doamna Holloway are pe cineva care vine mâine la ea acasă, așa că copiii merg acolo, dar îi va fi greu lui Alex să stea închisă încă o zi." Em avea nevoie de odihnă, dar Alex avea energia unei veverițe pe Red Bull.

"Înainte de luni, ar trebui să anunți grădinița despre ce se întâmplă. Va trebui să îi spui și doamnei Holloway."

Toată lumea din oraș va afla în curând detaliile murdare ale divorțului Mitchell.

"Știi că tu și fetele puteți veni oricând să stați cu noi."

"Știu. Mulțumesc. Vom vedea ce se întâmplă mâine." Se luptase din greu toată iarna pentru a-și stabili independența și nu voia să dea înapoi. Dar dacă credea că fetele sunt în pericol, putea fi împachetată în câteva minute.

Mike se îndreptă spre hol și șopti pentru Alex. Zgomotul surd al picioarelor goale pe covor a confirmat predicția lui Sarah cu privire la capacitatea fiicei ei mai mari de a rămâne trează. A auzit vocea gravă a lui Mike în sufragerie citindu-i lui Alex. Mintea ei a evocat o imagine cu Cristan citindu-i Luciei când era mică. Bărbații puteau fi tați minunați. Doar că Sarah nu-l alesese pe cel potrivit.

Zece minute mai târziu, Mike a trimis-o pe Alex la culcare. S-a aplecat să o sărute pe Sarah pe obraz. "Ethan e în patrulare în seara asta. Îl voi pune să treacă pe aici de câteva ori, în caz că Troy se hotărăște să se întoarcă."

"Ai de gând să vorbești cu Troy?"

"Da", a spus Mike. "Ai grijă de tine."

"Așteaptă." Sarah și-a scos telefonul. "Mi-a trimis niște mesaje. Ar trebui să le citești."

Mike i-a luat telefonul și a derulat mesajele. "Nu le șterge. De fapt, salvează-le ca capturi de ecran și imprimă-le. Fă o copie pentru avocatul tău și una pentru mine."

"Ok." Ea a dat din cap, apoi a închis în spatele lui. Și-a scanat casa. O simțea mai mică cu jaluzelele trase pentru a bloca privirile indiscrete. Un sentiment de claustrofobie a cuprins-o. Poate că îl părăsise pe Troy, dar el tot reușise să o facă să se simtă vulnerabilă.

Capitolul 20

Mike a virat într-un cartier suburban ordonat. Minivan-uri și SUV-uri aliniau strada în curbă. Zăpada acoperea peluzele. A trecut pe lângă casa lui Troy. Când Sarah locuia acolo, locul proiecta întotdeauna o imagine veselă,

familiară. Dar acum că ea se mutase, casa părea abandonată.

Instalația de pe verandă era întunecată. O lumină strălucea în fereastra sufrageriei, dar jaluzelele trase îi blocau lui Mike vederea înăuntru. Camioneta lui Troy stătea pe aleea întunecată. Chiar și în lumina slabă a lunii, Mike putea vedea pagubele din partea din față a camionului și loviturile corespunzătoare din ușa garajului, ca și cum camionul ar fi intrat în casă. De mai multe ori.

S-a zis cu cursurile de gestionare a furiei.

Mike se descurcase cu temperamentul lui Troy în trecut, dar camionul și ușa de garaj distruse îi făceau părul de pe gât să tresară. Să bați la ușă fără întăriri nu ar fi fost o mișcare inteligentă.

A ocolit o plasă de hochei stradală și și-a parcat vehiculul la bordură, la câteva case distanță. Și-a luat telefonul mobil și a sunat la dispecerat. "Unde este Ethan?"

Erau doar cinci ofițeri în mica echipă a lui Mike. Ethan Hale era în tura de noapte.

"La liceu, investigăm o plângere de vandalism. Aveți nevoie de ceva?", a întrebat dispecerul.

"Nu." Mike nu voia să-l aștepte pe Ethan. Cine știa ce pune la cale Troy? SMS-urile pe care i le trimisese lui Sarah îl deranjau pe Mike, iar apelurile telefonice păreau să fi fost și mai rele.

A încheiat convorbirea și s-a holbat la casă câteva secunde. Cicatricea groasă de pe coapsă îl durea și a masat-o prin blugi. L-a sunat pe Sean.

"Ocupat?"

"Tocmai am terminat de pus fetele în pat. Care-i treaba?" a întrebat Sean.

"Sunt la casa lui Troy Mitchell. A hărțuit-o pe Sarah. Am un sentiment ciudat. Vrei să vii să stai la bordură în caz că Troy face ceva stupid?"

"În caz că? Vorbim despre Troy Mitchell."

Mike a suspinat. "Mă poți ajuta sau nu?"

"Plec acum. Voi fi acolo în zece minute." Țesătura a foșnit pe linie. Cheile zăngăneau. "Așteaptă-mă."

"O voi face." Mike a așteptat.

Sean era un pic protector, deoarece Mike fusese înjunghiat și aproape

murise în octombrie. Zece minute mai târziu, Sean și-a parcat SUV-ul în spatele mașinii lui Mike. Amândoi au coborât și s-au întâlnit în stradă.

"Care este planul?" a întrebat Sean.

"Mă duc până la ușă. Tu stai aici și arăți amenințător."

Sean s-a încruntat. "Trebuia să-l fi ucis pe Troy cu mult timp în urmă."

"Așa ai spus." Mike era aproape sigur că Sean glumea. Dar, pentru orice eventualitate, a spus: "Așteaptă aici."

Sean s-a sprijinit de camion, cu brațele încrucișate pe piept, încruntarea îndreptată spre ușa din față a lui Troy.

Mike s-a oprit pe verandă și a ascultat. Putea auzi televizorul prin fereastra din față. Înclinându-și corpul într-o parte, a bătut la ușă. Nu a răspuns nimeni. A bătut din nou. "Troy, știu că ești acolo."

Pașii s-au apropiat, iar ușa s-a deschis. Troy a ieșit pe verandă, lăsând ușa deschisă. Deasupra umărului său, Mike putea vedea prin sufragerie și dincolo, în bucătărie. Bucățile sparte de vase și pahare acopereau podeaua. Perdeaua de deasupra chiuvetei atârna în zdrențe felurite și se părea că Troy luase un baros cu dulapurile.

"Ce vrei?" Troy și-a încrucișat brațele și s-a holbat. Ochii lui erau limpezi și răi. Poate că sobrietatea nu era cea mai bună opțiune a lui.

"Am auzit că ai vizitat-o pe Sarah în seara asta."

Troy a înclinat capul. "De unde ai auzit asta?"

"De la Sarah."

"Oh, de la Sarah." Tonul lui Troy a devenit condescendent.

"Troy, nu te poți duce acolo."

"Am fost aici toată noaptea."

"Sarah spune altceva."

Cuvintele lui Troy au fost tăioase și reci. "Atunci cred că e cuvântul ei împotriva cuvântului meu. Sincer, cred că cuvântul unei târfe înșelătoare nu ar trebui să cântărească prea mult."

Furia fierbea în pieptul lui Mike. "Nu mă implic în problemele tale conjugale."

"Având în vedere că te căsătorești cu sora ei, este cel mai amuzant lucru

pe care l-am auzit toată ziua." Troy a râs fără să zâmbească. S-a aplecat mai aproape. Buza i s-a încrețit și furia i-a îngustat ochii. "Fii atent, șefule. Femeile alea Parker sunt niște târfe mincinoase."

Mike și-a strâns molarii între ei. Ascultându-l pe Troy, dinții îi făceau mereu ore suplimentare. "Încerc doar să previn o problemă."

"Nu sunt probleme aici."

"Te-a văzut cineva aici în seara asta?"

Troy a făcut cu mâna spre casa din spatele lui. "Mai vezi pe cineva aici?" Privirea lui Mike s-a îndreptat spre bucătăria demolată. "Pot să intru?"

"Ai un mandat?"

"Nu."

"Atunci nu." Întorcând capul, Troy a urmărit privirea lui Mike spre bucătăria demolată. "Fac niște renovări." Buzele i s-au întredeschis într-un zâmbet înfiorător care l-ar fi făcut mândru pe Jack Nicholson. Oare Troy o luase razna?

Mike a ajuns la subiect. "Nu te poți duce la Sarah acasă și să o sperii. Este hărțuire."

Ochii lui Troy sclipeau. "E ușor de speriat."

"Deci ai fost acolo în seara asta?" a întrebat Mike.

"Eu nu am spus asta. Dar un bărbat ar trebui să poată să-și vadă copiii oricând dorește."

"Nu așa merg lucrurile, Troy, și tu știi asta", a spus Mike. "Ai un program de vizitare ordonat de instanță. Dacă vrei să-ți vezi mai mult copiii, trebuie ca judecătorul să dispună modificarea programului."

"Cred că va trebui să-mi pun avocatul să se ocupe de asta." Troy s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele pe piept, cu expresia stinsă.

"Unde sunt amicii tăi în seara asta?"

"Am renunțat la prietenii mei ca parte a angajamentului meu față de AA. Ei mi-au periclitat recuperarea și mi-au permis dependența." Troy părea că citește dintr-un scenariu.

Mike l-a evaluat. Crezuse că un Troy beat era destul de rău, violent și predispus la accese impulsive de furie. Dar în stare de ebrietate, Troy era ușor

de prevăzut. Treaz, părea mult mai periculos, capabil să gândească, să planifice... "Cum a fost cursul de control al furiei?"

"Mă antrenez să găsesc ieșiri constructive."

"Bine, atâta timp cât una dintre aceste ieșiri nu este Sarah."

"Tu deții casa în care locuiește Sarah, nu-i așa, *șefule*?" a întrebat Troy.

"Da."

"Și după ce vă veți căsători, Sarah va fi cumnata ta." Sprâncenele lui Troy s-au împletit. "Sigur pare că rolul tău este un conflict de interese."

„Asta nu e o scuză pentru a încălca legea.” Mike și-a înăbușit frustrarea. „Stai departe de Sarah, Troy. Știu că ai fost acolo în seara asta.”

"E păcat că nu poți dovedi."

"Am văzut mesajele pe care i le-ai trimis."

Corzile de la baza gâtului lui Troy s-au încordat. Știa că făcuse o greșeală. "Comunicarea privată dintre un bărbat și soția lui trebuie să rămână privată."

"Doar dacă unul dintre ei nu încalcă legea", a precizat Mike. "Ea nu mai este soția ta, iar casa aceea este proprietate privată. Proprietatea mea privată. Să pui un picior pe peluză e încălcare de domiciliu. Să nu mai faci asta."

Troy a intrat cu spatele în casă și a închis ușa. Zăvorul a alunecat spre casă cu un clic deliberat. Frecându-și coapsa, Mike s-a întors la SUV-ul său oficial.

"Ești bine?" a întrebat Sean, ochii lui urmărind mâna lui Mike.

"Bine." Dar de fiecare dată când se confrunta cu o amenințare, îl durea coapsa.

"Cum a reușit nenorocitul ăla să o convingă pe Sarah să se mărite cu el?"

"Sarah avea nevoie de un loc unde să meargă." Din păcate, schimbase un tată bețiv și abuziv cu un soț bețiv și abuziv. Mike i-a spus despre casa distrusă.

Sean s-a încruntat. "Se pare că Troy este pe o spirală descendentă. Soția lui l-a părăsit. Tatăl lui a ajuns la închisoare. Afacerea lui se zbate".

"Nu poate să bea sau să stea cu prietenii lui", a adăugat Mike. "Nu are nicio ieșire pentru frustrarea sa."

"Și nu se poate descurca", a terminat Sean. "Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?"

Mike a deschis portiera mașinii sale. "Singurul lucru pe care îl pot dovedi

este că i-a trimis câteva mesaje urâte. Din păcate, nu pot face prea multe până nu-l prind în flagrant."

"Camere video", a sugerat Sean.

"Mi-ai citit gândurile."

"Voi lua niște camere mâine. Pot să le instalez la sfârșitul zilei." Sean s-a urcat în camionetă. "Îl vom prinde pe ticălosul ăla mic."

"Sper că da, Sean. Am un sentiment rău. Troy se destramă."

***

În vârful unei scări de aluminiu de pe veranda casei sale, Cristan strângea ultimul șurub din suportul de montare. S-a uitat la unghiul noii camere de supraveghere și a făcut o ajustare. Camera avea un obiectiv cu unghi larg, cu un arc de vizibilitate de 75 de grade și putea capta imagini pe timp de noapte de la o distanță de până la 30 de metri. Nu mai avea vizitatori surpriză la cutia poștală sau pe alee. Ar fi fost capabil să vadă fiecare mașină care trecea pe lângă casa lui. A coborât și a cărat scara înapoi în garaj. Înăuntru, a setat alarma înainte de a se instala în biroul său.

A adăugat noul flux al camerei la software-ul său existent. Unghiul larg era perfect, oferindu-i o vedere clară a întregii curți din față.

Ar trebui să meargă la culcare. Lucia se retrăsese de câteva ore, dar el știa că încercarea de a dormi era inutilă. Odată cu apropierea aniversării masacrului, evenimente care, în mod normal, ar fi fost considerate întâmplătoare, îl puseră pe gânduri. Lucia avea secrete. El intrase într-un jaf la un magazin. Un detectiv particular îl urmărise. Fusese târât într-o dispută domestică. Și cineva îi dăduse Luciei un cadou care semăna foarte mult cu cel pe care îl prețuise și îl pierduse când era copil.

Prea multe coincidențe.

A început cu cel mai ușor incident de șters de pe listă. Firma de detectivi particulari ar fi fost angajată de fostul soț al lui Sarah. Rețeaua privată virtuală

a lui Cristan îi asigura anonimatul online prin ascunderea adresei IP a computerului său. Chiar dacă investigațiile sale ar fi detectate, nimeni nu l-ar putea localiza. Cercetările de bază privind A-Plus Private Investigations au dat rezultate interesante. Firma era specializată în cazuri de înșelăciune și infidelitate și părea a fi legitimă, deși reputația lor părea oarecum sordidă. Un investigator de la A-Plus fusese acuzat recent că s-a dat drept ofițer de poliție. Firma se confruntase anterior cu acuzații de violare de domiciliu și hărțuire. Majoritatea detectivilor particulari nu continuau să își urmărească subiecții odată ce prezența lor era descoperită. După toate probabilitățile, firma ar fi încetat supravegherea. Dacă nu, atunci Cristan avea să se ocupe de ei. Pentru moment, era suficient să știe că nu fusese urmărit de unul dintre oamenii lui Aline.

A trecut la jaf. Nu putea face prea multe fără dovezi medico-legale sau acces la bazele de date ale forțelor de ordine. Oricât de greu ar fi fost, trebuia să aibă încredere în Mike pentru a-și face treaba.

Îi rămăsese o singură cale de investigare. Trecutul său.

Cercetările sale au dat puține rezultate. Știa din rapoartele anterioare că Maria nu părăsea prea des podgoria sa din Mendoza. Locația ei ar trebui verificată de un localnic. Aline, însă, era evazivă. Seara aceasta nu a fost diferită. Mutarea în SUA îl distanțase pe Cristan de amenințarea Alinei, dar mutarea îl dezavantaja și în obținerea de informații. Dar banii l-au ajutat să reducă acest decalaj.

Cu ajutorul unui cont de e-mail anonim și nedetectabil, el a trimis un mesaj persoanei pe care a plătit-o pentru a efectua investigații trimestriale asupra lui Aline Barba și Maria Vargas. Plata pentru serviciile prestate ar fi fost efectuată prin intermediul unuia dintre conturile offshore ale Rojas Corporation. Cristan știa că persoana sa de contact a încălcat legile privind obținerea de informații și a considerat ironic faptul că persoana care i-a furnizat datele care îl făceau să se simtă în siguranță nu putea fi de încredere.

Nemulțumit, și-a închis calculatorul.

Nu avea niciun motiv concret să creadă că locația lui fusese compromisă.

Dar instinctul nu asculta de rațiune, iar fiecare celulă din corpul lui Cristan

îi spunea să-și ia fiica și să fugă.

Capitolul 21

Sarah se uită în jos la cauciucul dezumflat al dubiței. Troy sau accident? Nu avea timp pentru asta. A așezat-o pe Em pe pământul rece. La capătul lesei, Bandit a adulmecat drumul până la un tufiș și și-a ridicat piciorul.

"Îmi pare rău, copii. Mami trebuie să schimbe roata." Alex și-a aruncat rucsacul. "Pot să te ajut?"

"Cel mai bun mod de a ajuta este să îl ții pe Bandit departe de mașină, ca să nu fie rănit."

Alex s-a încurcat în lesă. "L-am prins."

Sarah știa cum să schimbe o roată, dar nu schimbase niciodată una pe acest vehicul. Roata de rezervă nu se afla sub covorașul de marfă și a petrecut zece minute citind manualul pentru a-și da seama cum să coboare anvelopa de sub caroseria mașinii.

Ar putea ei să facă acest lucru mai complicat?

Când roata de rezervă a ajuns la sol, a urmat instrucțiunile de utilizare a uneltei de recuperare și a scos anvelopa de sub dubiță. Odată ce a avut roata de rezervă în mână, schimbarea anvelopei a fost simplă, deși nu ușoară. Și-a înăbușit o înjurătură în timp ce se sprijinea cu toată greutatea pe fierul de roți pentru a slăbi piulițele. Trebuia neapărat să facă din când în când flotări în calendarul ei.

Cu greu, a ridicat roata turtită în compartimentul de marfă și a adăugat pe lista ei de lucruri de făcut *ducerea anvelopei la centrul de service auto*.

"Suntem gata." A folosit șervețele pentru bebeluși pentru a-și curăța mâinile și apoi a legat copiii în scaunele lor. Folosind funcția mâini libere de pe telefon, și-a sunat șeful și i-a explicat că va întârzia.

"O să încep eu lucrurile", a spus el.

"Mulțumesc." Sarah a încheiat convorbirea.

Pană de cauciuc era ultimul lucru de care avea nevoie în această dimineață. Herb era amabil și răbdător, dar restaurantul trebuia să funcționeze. Cât timp își mai putea permite să o angajeze?

A lăsat copiii și câinele acasă la doamna Holloway, a făcut cale întoarsă și s-a întors în oraș. La han, și-a depozitat haina și poșeta și s-a spălat bine pe mâini înainte de a intra în bucătărie cu o întârziere de treizeci de minute.

Herb s-a îndepărtat de blocul de tocat și și-a dezlegat șorțul. L-a aruncat într-un coș de rufe și și-a frecat mâinile ca și cum ar fi fost dureroase și înțepenite.

"Îmi pare atât de rău, Herb."

El a dat din cap. "E totul în regulă?"

"Doar o pană de cauciuc."

"Ai avut o săptămână grea." Ochii lui albaștri spuneau că știa mai multe despre situația ei decât recunoscuse ea. Dar apoi, toată lumea știa afacerile celorlalți în Westbury. O masă la restaurant era mai informativă decât știrile locale, iar Troy nu era deloc discret.

Sarah zâmbea, dar în spatele feței ei fericite, nervii se agitau. Cât timp putea să se mai prefacă? Troy îi dezmembra viața.

Se grăbea să ajungă din urmă cu pregătirile. La două și jumătate, a alergat la secția de poliție pentru a semna declarația, apoi a lăsat cauciucul la centrul auto. A rămas la serviciu cu treizeci de minute mai târziu pentru a-și aranja hârtiile și pentru a discuta cu Jacob despre meniul săptămânii următoare.

"Ne vedem luni", a spus Jacob în timp ce prăjea șalote și bacon.

"Nu." Detestând ceea ce trebuia să spună în continuare, Sarah și-a aruncat șorțul murdar în coșul de rufe cu mai multă forță decât avea nevoie. "Trebuie să schimb turele cu cineva luni."

Jacob s-a oprit. Lingura lui de lemn plutea deasupra cratiței. "Din nou?"

"Trebuie să merg la tribunal. Nu pot face nimic în privința asta". Neputința a paralizat-o pentru câteva secunde. Obținerea controlului asupra vieții ei se dovedea imposibilă. Tensiunea i-a constrâns plămânii, făcându-i următoarea respirație zgomotoasă. *Nu aici.* Și-a reprimat emoțiile și a expirat puternic.

El s-a încruntat. "Îți voi acoperi tura."

"Îmi pare rău", a spus Sarah. Frustrarea i-a încovoiat mâinile în pumni suficient de strânși pentru a simți mușcătura unghiilor în palme. La naiba cu Troy. Dacă intervenția lui continua, își pierdea slujba. Nu conta cât de mult muncea dacă nu era de încredere. Avea nevoie de acel ordin de restricție. Nu pentru a-l ține departe pe Troy. Nici o bucată de hârtie nu putea face asta. Dar ordinul ar permite poliției să-l aresteze pentru încălcări. Nu ar mai fi putut să stea în fața casei ei sau să-i lase mesaje urâte fără să sufere consecințe, iar camerele pe care le instalase Sean i-ar fi oferit dovezi dacă el ar mai fi apărut pe la ea.

Cu un fior, ea și-a amintit tonul ultimului său mesaj. Nu părea să fie prea preocupat de repercusiuni.

Resemnată, Sarah a condus până la centrul auto. Managerul i-a calculat cheltuielile în timp ce un mecanic i-a înlocuit roata de rezervă cu cea reparată.

"Ce a cauzat pană de cauciuc?", a întrebat ea în timp ce își trecea cardul de credit. "Un cui", a spus el. "Se întâmplă tot timpul."

Cauciucul ei ar fi putut ridica un cui în orice moment. Troy putea fi nevinovat. Deși îndoiala din adâncul stomacului lui Sarah nu o lăsa să creadă asta. Își jurase să curețe garajul în weekend, ca să-și poată parca dubița înăuntru.

Ea și fetele luau cina cu Mike și Rachel, așa că s-a dus acasă pentru un duș rapid și haine noi. Din moment ce casa doamnei Holloway se afla chiar la capătul drumului de fermă, nu avea rost să meargă până acolo de două ori. A intrat pe aleea ei. O dubiță albastră stătea la bordură, la limita proprietății sale. Era un vehicul de tip comercial, fără ferestre pe laterale. Aripile din spate și bara de protecție erau ruginite. Fusese acolo în această dimineață? Sarah a coborât din dubiță și a cercetat casele vecinilor ei. Lucra cineva la casa lui? Într-o sâmbătă? Vecina de alături a lui Sarah de pe acea parte avea un venit fix. Prietena lui Sarah, Kenzie Newell, locuia în casa din colț. Ea nu spusese nimic când Sarah vorbise cu ea cu o zi înainte.

Kenzie i-a făcut cu mâna din cutia poștală, apoi a început să traverseze strada. A aruncat o privire suspicioasă dubiței. "Știi cine deține dubița aia?"

Sarah a scuturat din cap. "Nu."

"Nici eu. A fost parcată acolo toată ziua." Kenzie și-a înfășurat cardiganul gros, până la genunchi, mai strâns în jurul corpului.

"A făcut-o? Dimineața asta a fost atât de confuză, încât nu am observat." Sarah s-a apropiat. "Poate că cineva de pe stradă are companie."

"Poate doamna Hill?" Kenzie a dat din cap spre casa de peste drum de Sarah, vecina de alături a lui Kenzie.

"Prietenii de sex masculin ai doamnei Hill conduc mașini mai frumoase." Sarah a râs. Vecina lor matură avea o reputație de ucigașă de bărbați. "S-ar putea să aibă ceva de făcut în casă, dar nu pare să fie acasă." Ceva în legătură cu dubița i-a pus nervii pe jar.

Ținându-și corespondența într-un pumn, Kenzie și-a îmbrățișat talia. Cearcănele întunecate îi subliniau ochii.

"Ești în regulă?" a întrebat Sarah.

"Delaney este bolnav. Sunt obosită și un pic nervoasă", a recunoscut Kenzie. "Mi-aș dori ca Tim să nu fie plecat."

"Ai fost singură de la jaf?" Vinovăția o cuprinse pe Sarah. Știa că soțul lui Kenzie călătorea. Ar fi trebuit să se intereseze de vecina ei.

"Da."

"Ești binevenită să stai cu noi în seara asta. Mă duc acasă la sora mea pentru cină, dar mă întorc în câteva ore."

"Mulțumesc, dar voi fi bine." Kenzie se întoarse spre dubiță. "Ce e aia de pe ușă?"

Pe portiera șoferului, în jurul mânerului ușii, era o substanță închisă la culoare, de culoare roșu-maroniu. Sarah a făcut un pas înapoi.

"Rugină?" Dar pe măsură ce răspundea, știa că se înșeală. Frica s-a adunat sub sternul ei, presându-i plămânii. Respirația ei a devenit strânsă. Lumini colorate dansau în viziunea ei.

"Nu." Culoarea s-a scurs de pe fața lui Kenzie. "E sânge."

"Nu se poate." Sarah s-a îndreptat spre partea din spate a dubiței. Mai mult roșu-maroniu a murdărit mânerul ușii din spate. Fără să atingă vehiculul, ea și-a protejat ochii și s-a uitat prin geamul din spate.

Nu! Își strânse pleoapele și le redeschise. *Oh, Doamne Dumnezeule*.

"Ce este?" Kenzie a pășit lângă Sarah.

"Nu te uita." Sarah a încercat să o blocheze. Kenzie nu avea nevoie să vadă ce era în dubiță.

Dar era prea târziu. Ochii lui Kenzie s-au întors în capul ei. S-a aruncat în față în timp ce rostea două cuvinte fără suflare. "Sunt morți."

Capitolul 22

Mike a parcat în fața casei sale din oraș, înclinându-și SUV-ul între mașina lui Ethan și duba medicului legist. Banda de la locul crimei delimita un dreptunghi la bordură, unde era parcată o dubiță albastră. Bara de protecție era ruginită, iar prima literă de pe plăcuța de înmatriculare era un D. Ușile din spate atârnau deschise. La câțiva metri în fața dubiței, Ethan scria pe un clipboard.

Mike a coborât din mașină și s-a îndreptat spre Ethan. "Unde e Sarah?"

Ethan a arătat spre o casă albă, la colț cu cea a lui Sarah. "S-au dus la casa lui Kenzie Newell. Copiii doamnei Newell erau acolo. Era destul de supărată."

"Ai verificat plăcuțele de înmatriculare ale dubiței?" a întrebat Mike.

"Da. Dubița este înregistrată pe numele lui Jerome Black", a spus Ethan. "Are douăzeci și cinci de ani. Adresa de pe certificatul de înmatriculare este un apartament din Scranton." Scranton era la douăzeci de minute distanță.

Mike s-a apropiat de dubiță. Un miros slab de descompunere se simțea din vehicul. "Cum naiba au putut două cadavre să stea într-o dubă toată ziua fără ca nimeni să observe?"

"Vecinii au crezut că a fost un antreprenor", a spus Ethan. "Nimeni nu s-a uitat înăuntru și, înainte să deschid spatele, nu puteai mirosi nimic."

"Bună, Mike", a strigat peste umăr medicul legist, Gregory Caldwell. În salopetă și mănuși, Greg era aplecat spre ușa din spate deschisă. "Trusa sa de scule" era așezată pe jos, lângă picioarele lui. Un asistent făcea fotografii ale

interiorului dubiței.

"Greg." Mike a încuviințat din cap. "Care este situația echipei județene de criminaliști?"

"Sunt pe drum", a spus Ethan. "L-am sunat și pe Pete. M-am gândit că am putea avea nevoie de ajutor."

Asistentul medicului legist a făcut un pas înapoi. Greg și-a pus cizme peste pantofi și a urcat cu grijă în dubă. Ghemuit, s-a îndreptat spre cadavre cu pași hotărâți. Cadavrele păreau să fi fost aruncate fără grijă. Greg s-a oprit chiar lângă șoldurile victimelor și s-a ghemuit. "Văd două plăgi împușcate în fiecare piept. Mike, lasă deoparte fobia ta față de toate lucrurile medicale și vino aici."

Mike a suspinat. Un singur atac de panică la Urgențe, cu ani în urmă, și n-ar mai fi trăit niciodată. Deși Greg avea dreptate. Mike nu avea nicio dorință să se apropie de cadavre sau de medicul legist, dar s-a întărit și a mers mai aproape. Bărbații erau întinși pe spate, cu brațele și picioarele strâmbe. În ciuda trăsăturilor faciale care începeau să înflorească, Mike a putut vedea că cadavrul din stânga avea leziuni faciale. Un miros dulceag și metalic se simțea din dubă, ca de carne de hamburger lăsată în frigider câteva zile prea mult.

Mike a scanat interiorul dubiței. Cadavrele zăceau pe un pat de recipiente goale de mâncare, accesorii pentru droguri, pături, perne și haine murdare. "Se pare că au petrecut mult timp în dubă. Poate că au locuit în ea." S-a aplecat în afara dubiței. "Ethan, sună-l pe proprietarul de la complexul de apartamente. Vezi dacă Jerome mai locuiește acolo."

"Bine, șefule." Ethan s-a dus la mașina lui.

Mike s-a întors la medicul legist. "Ai idee de cât timp sunt morți?"

"Nu încă. Abia am ajuns aici. Aici e *CSI*, nu *Medium*." Greg a apucat cel mai apropiat braț și l-a mișcat ușor, apoi s-a uitat la notițele de pe clipboard-ul său. "Rigor a venit și a plecat." Rigor mortis, rigidizarea port-mortem a mușchilor, trece de obicei în aproximativ treizeci și șase de ore la temperatura camerei. "Dacă dubița a fost afară, temperaturile scăzute din ultimele zile ar fi încetinit considerabil descompunerea."

"Aceasta pare să fie dubița care a plecat de la jaful de la magazin. Victima din stânga are unele leziuni faciale. Poți verifica dacă al doilea cadavru are

încheietura mâinii drepte ruptă?"

Greg a ridicat mâna celui de-al doilea cadavru și i-a examinat încheietura. "Voi avea nevoie de radiografii pentru a confirma, dar aș spune că da."

"Atunci, pentru moment, merg pe ipoteza că aceștia sunt hoții. Știm că erau în viață marți seara", a spus Mike. "Iar îmbrăcămintea lor pare să fie aceeași ca în înregistrarea video de supraveghere a magazinului. Dubița se potrivește cu descrierea martorului. Ar putea fi morți de atunci?"

"Patru zile?" Greg s-a gândit. "Este posibil. Sunt morți de cel puțin două zile, probabil de mai mult timp."

Greg a luat un bisturiu din trusa sa. Poziționându-se lângă trunchiul celei mai apropiate victime, a făcut o tăietură în cămașă. Verificând pielea de dedesubt, a făcut o mică incizie în partea superioară a abdomenului. Mike s-a uitat în altă parte, dar știa că medicul legist își introducea termometrul în cadavru pentru a lua temperatura corpului direct din ficat. Greg citi termometrul, apoi făcu o notă pe clipboard-ul său.

"Când veți face autopsiile?" a întrebat Mike.

"Presupun că luni nu este suficient de rapid pentru tine."

"Mai devreme ar fi mai bine. Chiar aș vrea să știu ce se întâmplă pe aici."

"OK. Dacă pot aduce mâine un asistent la autopsie, o voi face atunci. Nu promit nimic, totuși. Mâine e duminică. S-ar putea să trebuiască să mituiesc pe cineva."

"Apreciez asta." Mike s-a întors spre Ethan când acesta s-a întors din mașina de patrulare. "Ușile furgonetei erau încuiate?"

"Nu, și cheile erau în contact", a spus Ethan. "Nu răspunde nimeni la complexul de apartamente. Am lăsat un mesaj."

Mike a scanat strada. Privirea i s-a oprit pe casa lui. Păcat că Sean nu instalase încă camerele pe casa lui Sarah.

O dubă pentru locul crimei a ajuns la fața locului. Mike și Ethan s-au îndepărtat în timp ce doi tehnicieni în salopetă de marină își duceau trusele la dubă. Lăsându-l pe Greg și echipa de criminaliști să adune probe, Mike a plecat în căutarea lui Sarah. Cine îi ucisese pe cei doi hoți? Și de ce corpurile lor fuseseră lăsate în fața casei ei? Sarah găsise cadavrele. Sarah avea o relație cu

Cristan Rojas, care avusese o întâlnire violentă cu cei doi bărbați morți. Sau acest lucru îi era destinat lui Kenzie Newell? Cristan sau altcineva îi ucisese pe bărbați și îi lăsase ca un cadou bolnav pentru Kenzie?

După ce vorbea cu Sarah și Kenzie, Mike avea de gând să-i facă o vizită lui Cristan și să afle unde fusese cu o noapte înainte. Kenzie trebuia să fie motivul pentru care cadavrele fuseseră lăsate aici. Mike nu putea să înțeleagă o legătură între Sarah și morți.

Cu excepția lui Cristan, care părea să fie centrul acestei roți a crimei.

Locotenentul Pete Winters, secundul lui Mike, a sosit cu crucișătorul său.

"Îmi pare rău că ți-am anulat ziua liberă", a spus Mike.

Pete a coborât din mașină. Fața lui de buldog s-a încrețit. "Soția mea își găzduiește clubul de lectură în seara asta. Aș prefera să interoghez martorii sau să am grijă de cadavre. De unde vrei să încep?"

Mike a arătat spre mulțimea care se adunase pe o alee. "Începeți să luați declarații. Acesta este un cartier mic și băgăcios. Cineva a văzut ceva. Am fost aici la ora nouă noaptea trecută. Dubița nu era acolo, așa că trebuie să fi fost lăsată după aceea."

"Am înțeles." Pete s-a îndreptat spre privitori.

Lăsându-l pe Ethan cu dubița, Mike s-a întors să studieze strada. După-amiaza era rece, dar soarele îi încălzea creștetul capului. Mike îi recunoscu pe toți. Își petrecuse o parte din copilărie în acea casă, iar mama sa i-o lăsase când murise. Locuise acolo singur în ultimul deceniu. Îi cunoștea pe majoritatea rezidenților care locuiau în blocurile din jur, cu excepția lui Kenzie Newell. Ea și soțul ei nu locuiau de mult pe stradă înainte ca el să se mute cu Rachel și să-i cedeze casa lui Sarah.

Un sedan alb s-a apropiat cu prudență evidentă și a oprit în aleea casei mici și albastre de vizavi. Mike a pornit spre femeia care coborâse din mașină. Doamna Hill avea cea mai bună vedere asupra dubiței și a casei lui Sarah. Portbagajul sedanului s-a deschis brusc, iar doamna Hill și-a rotunjit mașina pentru a scoate o pungă de pânză pentru cumpărături.

Divorțată, în vârstă de șaizeci de ani, doamna Hill se retrăsese din vânzarea de bunuri imobiliare în urmă cu câțiva ani, dar încă se îmbrăca în

fiecare zi ca și cum s-ar fi dus la serviciu. Pantalonii negri subțiri de astăzi, bluza albă și trenciul de lână îi puneau în evidență o siluetă suplă care îi contrazicea vârsta.

"Bună ziua, doamnă Hill." Mike s-a oprit lângă mașina ei. "Pot să duc astea înăuntru pentru dumneavoastră?"

"Mulțumesc. Aș aprecia asta."

Mike a ridicat o sacoșă de pânză plină cu conserve de mâncare pentru pisici și un recipient de plastic de șase kilograme cu nisip.

Deschizându-și ușa, l-a condus în foaier. "Ce mai faci?" Privirea ei i-a măturat corpul de jos până sus. "Arăți minunat. Rachel Parker trebuie să-ți priască."

El s-a înroșit la aprecierea ei atentă. "Mulțumesc, doamnă."

Ea și-a înclinat capul. Sub o șuviță scurtă de păr blond, ochii ei căprui și limpezi au zăbovit spre strada de peste umărul lui, apoi s-au întors pentru a-i studia chipul. "Dar nu ești aici pentru o vizită socială, nu-i așa?"

"Nu, doamnă."

Privirea ei s-a îndreptat spre vehiculul medicului legist. "Hai să vorbim în bucătărie."

El a închis ușa în urma lui și a urmat-o într-o bucătărie luminoasă, decorată în nuanțe de gri.

"Poți să le lași lângă cămară." Și-a așezat sacoșa de cumpărături pe blatul de granit negru.

Mike a lăsat sacii jos.

"Ceai?" Ea a aprins arzătorul de sub un ceainic de pe aragaz.

"Nu, mulțumesc." Mike a luat loc la insula din bucătărie.

"Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?"

"Sunt două cadavre în dubă."

A făcut o pauză, cu mâna pe un dulap superior. "Ei bine, asta e neașteptat."

"A fost", a fost el de acord. "Ai observat duba aia de pe stradă?"

"Da." Ea a luat o ceașcă albă delicată dintr-un dulap și a aruncat un pliculeț de ceai în ea. "Am văzut-o când am plecat să fac comisioane după prânz. Am presupus că era un fel de reparator."

"Ai fost acasă noaptea trecută?"

Ochii ei scânteiau. "Am avut o întâlnire."

Trebuie să fi fost vreo întâlnire. Din anii în care locuise vizavi, el știa că ea avea o viață *socială* activă. Mike văzuse mulți bărbați ieșind din casa ei în primele ore ale dimineții. "La ce oră ai ieșit?"

Se juca cu un șir lung de perle negre din jurul gâtului. "Oh, nu am plecat. Howard a venit aici pentru cină în jurul orei șapte."

Mike fusese la casa lui Sarah la ora nouă. Dubița nu era acolo atunci. "Deci nu ați văzut niciun vehicul care nu avea ce căuta pe stradă după ora nouă?"

"Dragă, până la ora nouă, eram prea ocupați ca să ne mai uităm pe fereastră." Doamna Hill nu era cunoscută pentru discreția ei.

Mike a simțit cum i se înroșește fața. "O cunoști pe Sarah Mitchell?"

"Da. Are cele mai adorabile fetițe. Dacă fiul meu nu se maturizează curând, nu voi mai vedea nepoți înainte să mor. Îți vine să crezi că are aproape patruzeci de ani și nu are nici măcar o fată stabilă? Spune că îi este frică de angajamente. Ce prostie. E doar leneș."

Mike a îndrumat-o înapoi pe drumul cel bun. "Dar mai devreme, să zicem pe la ora opt? Ai văzut o camionetă care nu avea ce căuta pe stradă?"

Doamna Hill și-a ridicat sprâncenele și a rânjit la el ca și cum ar fi fost amuzată de disconfortul lui. Apoi s-a înduioșat. "O camionetă? Ca cea pe care o conduce nenorocitul de fost al lui Sarah?"

"Da, doamnă."

"Nu l-am văzut aseară, dar ticălosul ăla a fost peste tot în blocul ăsta în ultimele două săptămâni."

"Îți amintești vreun moment anume?"

Sprijinindu-și o mână pe șold, a fredonat. Bărbia i-a căzut, iar degetele ei au învârtit o perlă pentru câteva secunde. "Nu, îmi pare rău. Nu am fost atentă."

"Dacă te gândești la ceva, dă-mi un telefon." Mike i-a oferit o carte de vizită.

Ea a dat din mână. "Dragă, am deja numărul tău."

Casa lui Kenzie Newell a fost următoarea la rând. Știind că are copii mici, Mike a bătut la ușă în loc să sune la sonerie. Ea a deschis ușa, strângând în fața

corpului o pisicuță de pluș pentru copii. "Șef O'Connell."

"Bună, Kenzie. Putem vorbi?", a întrebat el.

Capul ei s-a clătinat într-un semn strâns din cap. "Intră."

L-a condus la o bucătărie mică și caldă. Sarah stătea la masa rotundă de stejar. În scaunul înalt de lângă ea, un copil cu fața spălăcită se juca cu un bol de Cheerios. Printr-o ușă, el a putut vedea o fetiță de aproximativ cinci ani care se holba la un desen animat la televizor.

"Va trebui să vorbesc cu tine separat", a spus Mike.

"Ok." Sarah s-a ridicat de la masă. "O să te aștept la mine acasă. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, Kenzie."

"Mulțumesc", a spus Kenzie.

Ușa din față se deschidea și se închidea. Bucătăria era mică, dar Kenzie stătea cât de departe putea de Mike, rămânând în aceeași cameră. "Aceia sunt bărbații de la jaf?" Vocea ei tremura. După cearcănele de sub ochii ei, el a crezut că nu dormise.

"Nu știu încă nimic sigur, dar este posibil", a spus Mike. "Când ai observat dubița?"

Kenzie s-a sprijinit de blat. Degetele ei au frecat urechea pisoiului. "Am observat-o în dimineața asta. Dar am fost ocupată toată ziua. Delaney avea febră. În cele din urmă am culcat-o pentru un pui de somn târziu și am ieșit după poștă. Aveam nevoie disperată de o gură de aer proaspăt. Nu știu de ce dubița m-a deranjat brusc atunci. Am crezut că sunt doar paranoică. Am fost un pic nervoasă de la jaf."

"Ai vorbit cu cineva despre ce s-a întâmplat în magazin?"

Scuturându-și capul, a strâns jucăria mai tare.

"Jaful a fost un eveniment traumatizant. Este perfect normal să ai unele efecte reziduale. Un consilier ar putea ajuta."

Copilașul și-a aruncat bolul de Cheerios pe podea. Corpul i s-a înțepenit și a strigat: "Pisicuța".

Kenzie i-a înmânat jucăria, a eliberat-o de pe scaun și a ridicat copilul la șoldul ei. "Nu știu dacă ne putem permite asta. Nu m-am întors la muncă după ce s-a născut Delaney. Grădinița pentru doi copii costa mai mult decât câștigam

eu."

Delaney și-a sprijinit capul pe umărul mamei sale. "Ești singură aici?"

"Soțul meu lucrează pentru mină. A fost în Australia să vadă niște echipamente." Ochii ei au căzut. "Ar trebui să ajungă acasă luni."

Mike a mai scos o carte de vizită. "Vreau să mă suni dacă nu poți obține ajutor prin asigurarea ta."

A luat cardul și l-a stivuit cu corespondența ei. "Bine."

Dar se îndoia că o va face, și și-a notat mental să o contacteze. Cel puțin, secretara lui ar fi știut de un grup de sprijin comunitar sau bisericesc care ar putea fi de ajutor.

Mike a trecut la subiectul numărul doi. "Îl cunoști pe soțul lui Sarah, Troy?"

"Da." Bebelușul s-a zvârcolit. Kenzie a săltat și s-a legănat pentru a o liniști.

"L-ai mai văzut pe aici în ultima vreme?"

Ea și-a periat un fir de păr de pe frunte. "L-am văzut aseară. Era parcat în fața casei mele."

Da!

Mike și-a scos carnețelul. "Îți amintești la ce oră l-ai văzut?"

"Camionul a parcat acolo pe la șapte și jumătate. Încercam să o duc pe Delaney la culcare, dar era agitată, așa că ne plimbam prin casă. Întotdeauna sunt puțin paranoică când Tim e plecat din oraș, dar săptămâna asta..."

Mike a notat informațiile. "Dacă am nevoie să semnezi o declarație că l-ai văzut aici aseară, o vei face?"

Ea a ezitat. "Mă sperie, iar Tim nu e acasă. Este important?"

"Este." A spus Mike.

Ea a privit în altă parte pentru câteva secunde. "Dacă mă sperie pe mine, trebuie să o îngrozească și pe Sarah. Am s-o fac."

"Mulțumesc."

"Asta e tot? Trebuie să încep cina."

"Da. Mulțumesc pentru ajutor." Mike a ieșit afară. Nu a aflat prea multe despre dubița albastră, dar cele două declarații despre Troy o vor ajuta pe Sarah

să obțină ordinul de restricție. S-a întors spre casa lui.

Te-am prins acum, Troy.

"Mike." Greg a coborât din dubiță și i-a făcut semn să se apropie.

"Ai găsit ceva?" Mike s-a apropiat, încruntarea neobișnuită dintre sprâncenele ME punându-l pe gânduri.

"Am două portofele." Greg a ținut două portofele de nylon în mâinile sale cu mănuși albastre. L-a deschis pe primul. "Jerome Black." Apoi al doilea. "Rodney Lint."

Identitatea morților nu a fost o descoperire surprinzătoare, dar plicul de sub cadavre a fost extrem de interesant.

"Mike, mai e un lucru." Greg i-a făcut semn să se îndrepte spre partea din spate a dubiței, unde doi îngrijitori de la morgă ridicau un cadavru cu sac negru pe o targă.

Mike a mers pe lângă targă. Greg a desfăcut sacul până la talia cadavrului. A separat marginile și a deschis cămașa bărbatului. Deasupra rănilor de glonț, cineva cioplise un *V* în pieptul bărbatului.

***

Deciziile. Aveau puterea de a schimba cursul vieții unui om. Cristan nu făcuse întotdeauna alegeri bune. Era una în special care îi rămăsese în minte, o noapte pe care încă și-o mai putea imagina la fel de clar ca un film în highdefinition. Noaptea în care a făcut alegerea de la care nu se mai putea întoarce.

Și-a petrecut primii ani lucrând cu caii, devenind mai puternic și antrenându-se pentru a deveni unul dintre luptătorii lui Franco. Atribuțiile sale au crescut treptat. A trecut de la statutul de observator la cel de soldat. Când a împlinit 21 de ani, Christopher era pe deplin integrat în armata privată a lui Franco.

AK-47 erau laptele și pâinea comerțului cu arme. Ușoare, fiabile și abun-

dente, Kalașnikov-urile reprezentau douăzeci la sută din armele de foc din întreaga lume. Franco vânduse câteva lăzi de AK-uri unei bande din Buenos Aires. Din păcate, banda suferise recent o schimbare de comandă. Noua conducere, lipsită de bani și plină de ego, ordonase ambuscada livrării, împușcând oamenii lui Franco și cerând renegocierea plății.

Ultimul lucru pe care Christopher a vrut să-l facă în acea noapte a fost să meargă în Buenos Aires pentru a racola un lord al drogurilor. Eva trebuia să se întoarcă la școală a doua zi. El nu înțelegea pe deplin ce se crease între ei în ultimii nouă ani. Companie, camaraderie. Pasiune. Orice ar fi fost, se înțelegeau, iar când ea a plecat, el s-a simțit gol. Ar fi vrut să-și petreacă ultima noapte împreună într-o plimbare la miezul nopții în pampas, nu urmărind traficanți de droguri printr-o mahala urbană întinsă.

Dar ce putea să spună? El și Eva își ținuseră relația ascunsă. După ce Eva va absolvi facultatea în câteva luni, plănuiau să-i dezvăluie tatălui ei secretul lor.

Aleea mirosea a paco, un subprodus toxic al cocainei pe care îl fumaseră doi băieți. Ambii adolescenți aveau să moară probabil în decurs de un an. Stând la intrare, a fost lovit puternic de vinovăție. Franco îl salvase de la o soartă similară. Cum putea Christopher să-i reproșeze binefăcătorului său ceea ce îi cerea?

Franco avea două obiective atunci când o afacere mergea prost: să-și recupereze marfa și să facă o declarație. Era un lider practic. Echipa sa de oameni bine înarmați și bine antrenați a trecut prin cartierul general al traficantului ca focul prin pampas. Sub îndrumarea lui Nicolas, Christopher și Eva au coborât pe alee și s-au strecurat pe scările din spate ale unei clădiri, unde au fost instruiți să aștepte semnalul pentru a intra. El și-a băgat mitraliera în șold și a ascultat semnalul. La familiarul fluierat ușor, Christopher s-a întins spre clanță, intenționând să intre în liniște. Dar Eva l-a ocolit și a dat buzna pe ușă.

Lemnul a lovit lemnul. În camera întunecată se auzeau sclipiri de puști în timp ce cineva deschidea focul.

Eva!

Christopher a plonjat peste ea, acoperindu-i corpul cu al său și imobilizând-o în spatele protecției inadecvate a unei jumătăți de perete. Gloanțele zburau deasupra capetelor lor. Bucăți de lemn și stuc au plouat pe spatele lui.

A ridicat capul și a scanat camera întunecată. Sclipirile luminoase dădeau de gol locația inamicului său. A împins umerii Evei în jos și a alunecat de pe corpul ei. "Stai jos", i-a strigat el în ureche peste focurile de armă.

Christopher s-a târât pe burtă până la marginea zidului. Și-a scos cuțitul din teaca de pe gambă, l-a echilibrat în vârful degetelor și a aruncat arma cu o mișcare a încheieturii mâinii. Vârful i s-a înfipt pistolarului în gât. Acesta scoase un sunet strangulat și căzu la podea.

Nicolas era în spatele lui, ajutând-o pe Eva să se ridice. Furia i-a îngustat ochii. "L-aș fi putut lua".

"Tu..." Nicolas a punctat în dreptul nasului ei, "-ai fi fost moartă dacă Christopher nu ar fi acționat."

Și-a încrucișat brațele și s-a îmbufnat, expresia ei insolentă părând mai degrabă de cincisprezece ani decât de douăzeci și doi. Ușurarea aproape că îi făcu genunchii lui Christopher să cedeze. Teama pentru propria lui viață nu îl afectase niciodată în același fel ca o amenințare la adresa Evei.

Oamenii au inundat camera. La indicațiile lui Nicolas, membrii bandei au fost legați și târâți pe scări până în camera principală cu podea de pământ, unde Franco aștepta. Unul câte unul, i-a cercetat pe bărbații care îndrăzniseră să-l sfideze. Cu ochi sălbatici, au îngenuncheat în fața lui. Nu a existat niciun interogatoriu. Nici o sesiune de întrebări și răspunsuri. Franco nu voia scuze. Voia să dea un exemplu. Voia răzbunare.

Dar și-a îndreptat atenția către Christopher.

"Nicolas mi-a spus ce s-a întâmplat. Eva este impulsivă. Trebuie să își tempereze furia." Franco a mângâiat ceafa lui Christopher. "Soarta a fost cea care te-a adus la familia mea. Îți mulțumesc, Christopher, pentru că mi-ai salvat fiica. Ești la fel de mult ca un fiu pentru mine ca și cum ai fi sânge din sângele meu." Îi făcu semn cu mâna liderului bandei, ca și cum i-ar fi oferit un cadou lui Christopher. "Acum, ca un adevărat Vargas, cere răsplata noastră."

Christopher mai ucisese înainte, dar întotdeauna în toiul unei lupte. Să apeși pe trăgaci într-o situație de "a face sau a muri" era cu totul altceva decât să tragi un glonț în fruntea unui om legat. Inima îi bătea în cutia toracică. Adrenalina de la schimbul de focuri de mai devreme dispărea, lăsând în urma ei o dâră de greață. Mintea i s-a desprins de corp când a ridicat arma și a tras. Sângele a stropit betonul.

O avalanșă de emoții contradictorii a trecut prin el ca un foc de tabără. Rușine. Efervescență. Groază. Ce făcuse el? Jenat că îi tremura mâna, a coborât arma.

"Ești demn." Franco a dat din cap, ochii strălucindu-i de mândrie. Chiar dacă conștiința și stomacul îi tresăreau la vederea cadavrului, inima lui Christopher se umfla la laudele lui Franco. Pentru prima dată, simțea că aparținea grupului. Se simțea ca în familie.

Capitolul 23

"Lasă-mă să te ajut cu asta". Cristan a intrat în camera albă și violet a fiicei sale. "Am crezut că lucrezi la lucrarea aia la engleză."

"Lucrez." Stând în echilibru precar pe scaunul ei rulant, Lucia ținea un ciocan într-o mână și un cui în cealaltă. "Dar vreau să agăț tabloul pe care mi l-a dat Sarah deasupra raftului meu cu cărți."

"În regulă." Cristan și-a luat fiica de cot în timp ce ea cobora. "Data viitoare folosește scara în trepte din garaj. Un scaun cu roți nu este cea mai bună alegere."

Ea a roșit. "Cred că nu."

El i-a luat ciocanul din mână. "Unde îl vrei?"

"Acolo." Ea a arătat cu degetul.

Cristan a bătut cuiul în perete. A întins mâna pentru tablou, iar Lucia i l-a înmânat. A pipăit cârligul de metal din partea de sus a ramei și l-a poziționat

deasupra cuiului.

Lucia și-a înclinat capul și și-a încrucișat brațele pe talie în timp ce studia imaginea. "Nu e drept."

Aplecându-se pe spate, el a ridicat partea dreaptă cu o fracțiune de centimetru. "Mai bine?"

"Perfect." Lucia a zâmbit, cu ochii pe fotografie. "A fost foarte drăguț din partea lui Sarah să facă asta pentru mine."

"Da, a fost."

"E chiar grozavă." Vocea Luciei a devenit melancolică. "Aș fi vrut să am și eu o mamă ca ea."

"Ar fi într-adevăr foarte norocos." Cristan nu o urmărea într-o altă discuție despre el și Sarah. Era prea devreme, pentru amândoi.

Cristan a examinat imaginea. Privirea îi fu dusă de la imaginea principală la mulțimea sprijinită pe jumătatea de zid care înconjura arena. În spatele unui bărbat mare și chel, stătea o femeie cu părul negru. Mușchii lui Cristan s-au relaxat în timp ce se uita la ea. Ea era întoarsă din fața camerei, cu fața în profil. I-a observat postura, felul în care își ținea capul, unghiul maxilarului.

Eva.

A scuturat din cap. Imposibil. Soția lui era moartă. Toate discuțiile Luciei despre întâlnirile lui trebuie să fi declanșat amintiri. Și-a strâns pleoapele pentru scurt timp, apoi s-a uitat înapoi la fotografie. Camera focalizase pe Lucia și Snowman. Fundalul era încețoșat.

A coborât la biroul său, a luat o lupă din sertarul biroului și s-a întors.

"Ce s-a întâmplat?" a întrebat Lucia.

Cristan a ținut lupa deasupra feței femeii. Imaginea era mai mare, dar încă neclară. "Nimic." Dar nu-și putea scutura bila de gheață din stomac.

A coborât scările până la primul etaj, s-a dus la biroul său și a închis ușa.

Se așeză în fotoliul său din piele și își sprijini coatele de biroul din mahon. Cine era femeia aceea din fotografie? Nu putea fi Eva.

Voia să plece, să-și înghesuie bagajele în Range Rover și să conducă până în zori. O distanță de câteva sute de mile între Lucia și Westbury l-ar fi făcut să se simtă mai în siguranță. Îi promisese Luciei că pot rămâne aici. Dar dacă

ea era în pericol, el nu avea de ales decât să-i frângă inima.

Cristan se plimba. Frustrarea îi ardea în stomac. Ar fi trebuit să fie sincer cu fiica lui. Scopul lui era să o protejeze de adevăr și să îi ofere cu adevărat un nou început. Dar începea să vadă că "noul" început nu era deloc așa. Viețile lor erau încă controlate de ceea ce se întâmplase în Argentina.

Soneria a sunat, iar Cristan a tresărit. S-a uitat la ceas. Ora șapte. Crezuse că e mai târziu. Nu că ar fi contat. Nimeni nu venea la ei acasă. Nu aveau vecini apropiați și nu fuseseră niciodată deranjați de solicitanți. A ieșit din biroul său.

Lucia stătea la piciorul scărilor. "Cine e la ușă?"

"Nu ai invitat un prieten?"

Ea a scuturat din cap.

Cristan se uită prin gaura mică din ușă la șeful poliției care stătea în pragul ușii. "E șeful O'Connell. Probabil că e doar un control al hârtiilor."

S-a dus la dulap și a oprit sistemul de alarmă, apoi a deschis ușa. "Mike."

"Cristan." Șeful poliției a pășit în casă. Ținea în mână un plic cu fermoar galben. "Bună, Lucia."

"Bună", a spus ea.

Simțind vești proaste de la șeful poliției, Cristan s-a întors spre fiica sa și a întrebat-o: "Nu ai o lucrare de terminat?"

Ea și-a dat ochii peste cap. "Cred că da. Bye." Ea a alergat pe scări.

Cristan a așteptat ca Lucia să dispară pe holul de la etaj. "Presupun că nu este o vizită de curtoazie?", l-a întrebat el pe Mike.

"Nu."

Cristan l-a condus înapoi în biroul său. A închis ușa. Fața polițistului era și mai serioasă decât de obicei.

"Ce s-a întâmplat?"

Mike nu a irosit cuvintele. "I-am găsit pe hoți."

Tensiunea din pieptul lui Cristan a scăzut. Nu erau vești rele. "I-ați arestat?"

"Sunt morți."

"Morți?" Imaginându-și un schimb de focuri între hoți și poliție, Cristan s-a dus la birou și s-a așezat. "Au opus rezistență la arestare?"

Mike a luat un scaun în fața lui. "Nu. Cadavrele lor au fost găsite în partea din spate a dubiței lor. Erau morți de câteva zile."

"Altcineva i-a ucis pe hoți?" a întrebat Cristan, perplex. Dacă poliția nu iar fi ucis pe acei oameni. . . "Cine?"

"Aș vrea să știu."

"Poate că s-au certat cu alți infractori", a sugerat Cristan. "Evident, nu erau cetățeni care respectă legea. Îmi imaginez că s-au asociat cu alții de felul lor."

"Asta e o posibilitate." Mike a înclinat capul. Suspiciunea i-a îngustat ochii. "Dubița era parcată lângă casa lui Sarah. Kenzie Newell locuiește, de asemenea, pe acea stradă."

Cristan nu știa cum să răspundă. Dintre toate veștile pe care le-ar fi putut aduce șeful poliției, aceasta era cea mai puțin așteptată. "Nu știu ce să spun."

"N-o să ghicești niciodată ce am găsit în dubă."

Cristan aștepta, prefăcându-se calm. Nu putea nici măcar să speculeze. Mike a aruncat plicul galben pe birou. Cristan a deschis încuietoarea și a strecurat un teanc de hârtii pe șervețel. A răsfoit cel puțin douăzeci de fotografii cu el. Era o poză cu el și Lucia în mașina din fața școlii și o alta cu el ieșind din Quickie-Mart. S-a oprit asupra unei imagini cu el ducând-o pe Emma in casa lui Sarah. Fotografia fusese făcută noaptea. După granulația și nuanța verzuie a imaginii, își dădea seama că fotograful folosise un fel de modul de vedere pe timp de noapte și un teleobiectiv. Acțiunea surprinsă era inocentă, dar limbajul corpului său era de bărbat protector, nu de prieten platonic. În mod clar, el nu-și ascundea sentimentele pentru ea atât de bine pe cât credea. Întotdeauna părea așa în preajma ei? Poate că acesta era motivul pentru care fostul ei soț reacționase cu gelozie.

Cristan s-a așezat pe spate, cu mintea zbuciumată. "Aceasta pare să fi fost făcută joi seara. Le-am condus pe Sarah și Emma acasă de la camera de urgență. Asta nu e un secret. De ce i-ar păsa cuiva de asta?" Și cine fusese afară să facă poze? Cineva îl urmărea, iar Cristan nu observase. Doar asta era suficient ca *să-l sperie,* cum ar fi spus Lucia. Își pierduse concentrarea când venise la Westbury. Ar fi trebuit să continue să se mute din oraș în oraș. Mulțimile îi protejau anonimatul. Găsirea unei case minunate pentru fiica lui

fusese o greșeală. Făcuse prea multe alegeri greșite devreme în viață, iar prețul fărădelegilor sale fusese o viață întreagă de fugă. Pentru el, nu exista nicio scăpare din violența trecutului său.

Cristan a trecut la ultima fotografie. Inima îi bătea cu repeziciune în timp ce privea o fotografie de acum cel puțin doisprezece ani: el și Eva în restaurantul ei preferat din Buenos Aires. A pus-o în grămadă fără să comenteze. Nu era nevoie să atragă atenția asupra imaginii vechi, dar gândurile i se învârteau. Fotografia, făcută de ziua de naștere a Evei, ocupase o ramă pe peretele apartamentului lor din Buenos Aires. Cine ar fi putut să o facă?

Maria. Fiind singurul membru rămas al familiei, Maria ar fi primit bunurile lor personale. El presupunea că tabloul ar fi putut fi furat de Aline, dar Maria ar fi avut acces ușor.

"Sunt la fel de confuz ca și tine", a spus Mike. "Dar se pare că există o relație între tine și hoții ăia."

"Dar ce ar putea fi?" a răspuns Cristan cu sinceritate. "Nu i-am mai văzut pe niciunul dintre ei până marți."

Femeia din poza din camera Luciei i se învârtea în cap. Trebuia să aibă legătură. Prea multe coincidențe. Prea multe necunoscute. Lucia ar fi devastată, dar trebuiau să plece. La noapte. Nu putea aștepta să afle ce se întâmpla. Trebuia să preîntâmpine orice posibil atac.

Maria a fost aici.

A revenit la imaginea cu el și Sarah. Gândul că nu o va mai vedea niciodată îi lăsa o durere goală în piept. "Singura persoană care a avut o problemă cu mine în acea noapte a fost fostul soț al lui Sarah."

"Nu ai secrete adânci și întunecate în trecut?" Mike și-a sprijinit coatele pe genunchi. Mâinile lui împreunate îi cădeau între genunchi.

Zâmbetul lui Cristan părea că-i va sfărâma mușchii înghețați ai feței.

"Trăiesc o viață liniștită și plictisitoare, Mike."

Șeful nu a clipit. "Cu excepția acestei săptămâni."

"Cu excepția acestei săptămâni", recunoscu Cristan. Dar avea de gând să lase săptămâna trecută - și toate pericolele aferente - în urmă. Mâine, aveau să fie departe de Westbury.

"L-ai verificat pe fostul soț al lui Sarah?" a întrebat Cristan. Nu exista o modalitate mai bună de a scăpa de un polițist decât să îi arunci în față un alt suspect. "Este singura persoană la care mă pot gândi care a fost interesată de mine. Pare irațional și gelos. Am fost doar un prieten bun și am ajutat-o pe Sarah în acea noapte."

Sprânceana lui Mike s-a mișcat. "Frumos din partea ta." Evident, polițistul nu-l credea.

"Troy?" a întrebat Cristan.

"Troy este următorul pe lista mea." Mike s-a ridicat, s-a aplecat peste birou și a măturat fotografiile în plic. "S-ar putea să am nevoie de tine pentru a-i identifica pe hoți."

"Am văzut doar fața unuia dintre ei, iar nasul îi sângera puternic în acel moment. Trăsăturile lui erau distorsionate".

"Orice ne poți spune ne va ajuta", a spus Mike.

Cristan l-a condus afară din biroul său și spre foaier. "Bineînțeles. Voi face tot ce ai nevoie. Sună-mă."

"Nu îți face griji. O voi face." Mike a ieșit pe ușa din față. "Noapte bună." Cristan i-a închis ușa șefului poliției și a urcat scările.

În ciuda temerii pe care i-o inspira conversația ce urma să aibă loc, urgența îi grăbea pașii. A bătut la ușa Luciei.

"Intră."

El a deschis ușa. Ea era întinsă pe pat, cu laptopul deschis la un document text în fața ei. Ochii i s-au fixat pe chipul lui și s-a ridicat brusc în picioare.

"Ce s-a întâmplat?"

Cristan a ezitat. "Cei doi bărbați care au jefuit magazinul au fost găsiți."

"Asta e bine, nu?", a întrebat ea.

El s-a așezat pe colțul patului și i-a luat mâinile în ale lui. "Ei sunt morți. Cineva i-a ucis și i-a lăsat lângă casa lui Sarah."

Confuzia și-a înclinat capul. "De ce? De ce? Asta nu are niciun sens."

"Nimeni nu știe încă."

"Dar șeful O'Connell va afla, nu?" a întrebat ea. "Asta e treaba lui."

"Este." Cristan a căutat cuvintele care să îndulcească lovitura și nu le-a găsit. "Dar trebuie să plecăm."

"Nu." Lucia și-a smuls mâinile din mâinile lui și s-a îndepărtat de el. "Ai promis."

"Îmi pare rău. Îmi doresc cu adevărat să nu se fi întâmplat asta." Durerea din ochii ei i-a străpuns inima.

"Nu înțeleg." O lacrimă i-a scăpat din ochi. Ea a șters-o cu o mână furioasă. "Oamenii ăia au jefuit magazinul. Ce legătură are asta cu noi?"

"Este o coincidență prea mare faptul că trupurile lor au fost lăsate în fața casei lui Sarah."

"Casa lui Sarah. Nu a noastră."

"Erau poze cu mine în dubă", a spus Cristan, dorindu-și să nu fie nevoit să-i dea detalii, dar știind că nu se putea aștepta ca ea să se supună orbește. Ea merita răspunsuri dacă el avea de gând să-i smulgă viața din rădăcini.

Tremurând, Lucia s-a împiedicat de pat. S-a sprijinit de perete și și-a înfășurat brațele în jurul taliei. Fața ei a pălit. "Nu plec."

"Trebuie s-o facem. Nu mai suntem în siguranță aici."

Două pete de culoare i-au luminat obrajii. "În siguranță față de ce? Ce nu-mi spui?"

Nu mai putea să o mintă. Ea nu era un copil. Trebuia să știe. Când va veni timpul ca ea să fie pe cont propriu, va trebui să fie în gardă. Pentru ca ea să fie pregătită să trăiască fără el într-o zi, trebuia să cunoască natura amenințării cu care se confrunta.

"Mama ta nu a fost ucisă într-un accident de mașină."

Gura Luciei s-a deschis, apoi s-a închis înainte să scoată un cuvânt.

Cristan a continuat: "A fost ucisă."

Lacrimile au curs pe obrajii Luciei, dar ea le-a ignorat. Privirea ei era complet concentrată pe Cristan. "Ai mințit."

"Nu am vrut să crești cu frică."

"M-ai mințit toată viața mea." Cuvintele ei s-au încheiat cu un hohot pe care a încercat să-l înghită.

"Am făcut ceea ce am crezut că e mai bine. Erai foarte tânără. Nu puteam

să-mi asum riscul ca tu să spui ceva."

"În caz că nu ai observat, nu am mai fost foarte tânără de mult timp." Palmele i s-au aplatizat pe placa de gips-carton din spatele ei, ca și cum ar fi vrut să treacă prin perete. "Când aveai de gând să-mi spui adevărul?"

Nu mai avea scuze. "Ar fi trebuit să-ți spun până acum."

"Cine mi-a ucis mama?"

"Un dușman al familiei ei." El a făcut un pas spre ea. Ea a alunecat de-a lungul peretelui, îndepărtându-se de el. "Și?"

Cum ar putea să-i spună că persoana care încearcă să-l omoare ar putea fi mătușa ei? Dacă era așa, nu-și putea imagina că Maria ar fi vrut să-și ucidă nepoata, dar ar fi putut ea să vrea să o ia pe Lucia? De ce, după atâția ani? Aniversarea masacrului era peste trei zile. Poate că acesta a fost declanșatorul.

Și-a formulat cuvintele cu grijă. "Mă tem că oamenii care au ucis-o pe mama ta vor veni după tine." Acesta era adevărul. Își petrecuse ultimii doisprezece ani îngrozit că Aline îi va găsi.

"De asta am alergat toată viața mea? Asta e ceea ce am făcut, nu? Toate aceste mișcări nu au avut nimic de-a face cu slujba ta."

"Da."

"Nu-mi pasă. Eu nu plec. Am prieteni aici. Am o viață. La ce bun să fiu în viață dacă sunt nefericită?"

"Îți poți face prieteni noi."

"Nu." Și-a șters fața cu ambele mâini. "Nu voi face asta."

"Nu-ți dau de ales." Cristan și-a ascuțit tonul, urând fiecare cuvânt. "Ai două ore să împachetezi ce vrei să iei. Totul trebuie să încapă în spatele Range Rover-ului."

"Nu."

"Îmi pare rău, Lucia. Aș fi vrut să nu fie așa. Dar te iubesc mai mult decât viața însăși. Nu pot permite ca vreun pericol să se apropie de tine când eu am puterea să te țin în siguranță." Cristan s-a dus spre ușă, cu trupul greu și inima neagră. "Două ore."

"Am să te urăsc."

"Știu, dar cel puțin vei fi în viață." A mers pe hol și a intrat în camera lui.

Și-a frecat centrul pieptului. Frângerea inimii fiicei sale îi frângea inima lui. Dar ce putea să facă? Nu putea face nimic. Prețul pe care Lucia îl va plăti pentru păcatele lui nu va avea sfârșit.

A împachetat ce avea nevoie în zece minute, apoi s-a dus la subsol să verifice din nou bagajele și să încarce totul în SUV. El nu condusese niciodată Range Rover-ul. Nici măcar nu era un vehicul înregistrat. Avea trei numere de înmatriculare diferite care puteau fi schimbate pe măsură ce se muta prin țară. În timp ce încărca SUV-ul, mintea lui a alunecat spre singurul subiect pe care îl reprimase toată seara: Sarah.

Dacă acei oameni fuseseră plasați intenționat lângă casa lui Sarah de către cineva din trecutul lui Cristan, ca un mesaj pentru el, atunci o adusese în coșmarul lui. A băgat mâna în fundul rucsacului și a scos o cutie mică, încuiată. Numerele se învârteau ușor în timp ce el stabilea combinația. Deschizând cutia, a scos pașapoartele și permisele de conducere. Cine ar trebui să fie următorul? Fiecare dintre planurile sale de evadare era completat cu conturi bancare și cărți de credit. Au fost luate măsuri pentru dizolvarea Rojas Corp și transferarea activelor într-un cont offshore.

Dar el a condus un criminal la ușa lui Sarah.

Se holba la pașapoartele din mână. Nu putea să o facă. Nu putea să plece și să-i abandoneze pe Sarah și pe copiii ei. Ei erau ținte acum, iar asta era vina lui.

Dar ce avea de gând să facă? Fiica lui trebuia să fie pe primul loc. Poate că o putea ajuta pe Sarah după ce o ascundea pe Lucia în siguranță. Cel puțin, îl va avertiza pe Mike.

Îndreptându-se spre scări, a plecat în căutarea fiicei sale. Avea mult mai multe să-i spună. Era timpul să fie complet - sau cel puțin în mare parte - sincer cu ea. Erau unele lucruri despre ziua în care mama ei fusese ucisă pe care Cristan nu ar fi vrut niciodată să le știe.

"Lucia?", a strigat el în timp ce se apropia de camera ei.

Nu răspunde nimeni. Ușa era aproape închisă. El a împins lemnul. Camera ei era goală. Tabloul pe care i-l dăduse Sarah era pe pat, cu spatele ramei desfăcut, cu articolul scos. A verificat dulapul. Nici un rucsac. A alergat prin

etaj strigându-i numele. Nu putea să fi plecat. Nu putea fi acolo, singură. Mintea lui Cristan a fugit la femeia din fotografia din ziar, cea care îi amintea de Eva, și la cei doi bărbați morți cu poze cu Cristan în dubă. Ceva periculos era acolo, așteptând, plănuind. Simțea în aer intenția răuvoitoare. Gândul la fetița lui, singură și vulnerabilă în timp ce o amenințare necunoscută o pândea, a făcut ca panica să îl străbată în spirală ca un burghiu.

"Lucia!" A coborât scările în fugă și a măturat prin camerele de la primul etaj. Pe hol, rama de perete care conținea fotografia Evei și a Luciei era goală. O ultimă verificare a subsolului i-a confirmat cea mai mare teamă.

Lucia dispăruse.

Capitolul 24

Barca mică se legăna în curent. La umbra unui copac, și-a îndreptat binoclul de vedere pe timp de noapte spre spatele casei lui Christopher. El alesese bine. Casa era așezată pe un deal. Terenul deschis pe toate cele patru laturi nu dădea unui posibil intrus unde să se ascundă. De asemenea, o mașină nu avea cum să zăbovească pe drum fără să fie văzută. Locotenentul ei stătea pe drum. Tot ce putea face era să urmărească capătul aleii lui Christopher.

Și singurul punct de observație din spatele casei era râul. A împrumutat o barcă mică și a vâslit în aval până la un copac uriaș. Rădăcinile expuse se agățau de mal ca niște gheare. Își legase barca de o rădăcină în umbră. De aici era invizibilă.

Și-a verificat telefonul. Nu avea niciun mesaj. Christopher nu plecase cu mașina. O lumină din subsol s-a aprins. Ce făcea el? Când va fugi?

În acest moment, el trebuia să știe că cineva din trecutul său îl urmărea. Sculptarea *V-ului* în cadavre era un mesaj pe care spera că îl primise. Dacă nu, pozele din dubă ar fi vorbit destul de tare. Acum se pregătea să fugă, iar primul ei pas era să-l scoată din fortăreața pe care o construise. O lumină de la ultimul

etaj se stinse. Erau încă în casă.

Dacă îl cunoștea pe Christopher, nu i-ar fi luat mult timp să își pregătească echipamentul. Ar fi pregătit.

Ușa din spate s-a deschis și o siluetă a ieșit în întuneric. Ea a urmărit mișcarea pe pajiște. Corpul era prea mic pentru a fi Christopher. Luciana!

Copilul a alergat pe câmp direct spre ea.

Uimită, a coborât binoclul. Acesta era un eveniment neașteptat, dar binevenit. Dacă o lua pe Luciana, îl putea face pe Christopher să facă orice. Copilul era slăbiciunea lui.

Sunetul pașilor siguri și al respirației regulate se apropia. Ea s-a liniștit. Apa bătea pe pereții bărcii ei. Nu avea cum să ajungă la mal la timp pentru a intercepta fata. Mai bine aștepta și o urma în pădure, unde nu exista nicio șansă ca Christopher să audă întâlnirea.

Și-a ținut respirația când fata a trecut la mai puțin de zece metri de ea, a alergat pe marginea apei și a dispărut în pădure. După ce pașii au dispărut, ea a tras barca la marginea malului și a coborât. Piciorul i-a alunecat în noroiul pe jumătate înghețat, iar apa înghețată i-a invadat cizma. Ignorând-o, s-a urcat pe rădăcina uriașă.

Privirea ei s-a îndreptat spre casă. Și-a ridicat binoclul. Nu era nici urmă de Christopher. Știa el că Luciana plecase? Ar fi urmat-o? Pentru orice eventualitate, și-a verificat armele. Armă de mână, încărcător de rezervă, cuțit. Avea o lanternă, dar prefera să nu o folosească. Stând în întuneric ore întregi, ochii i se adaptaseră.

Se îndreptă spre pădure pe poteca pe care o folosise Luciana. Nu era nici urmă de fată, dar copilul străbătuse pajiștea rapid. Era evident în stare bună. N-ar fi fost ușor să o prindă.

Mai ales pentru unul în stare mai puțin bună.

Frigul îi mușca plămânii. Odată ce întunericul s-a închis în jurul ei, a încetinit pasul, a accesat GPS-ul de pe telefon și a vizualizat o hartă a zonei. Pe partea cealaltă a acestui petic de pădure se afla o autostradă locală. Dacă Luciana urma râul, acolo ar fi ajuns. A estimat distanța și timpul de care ar fi avut nevoie pentru a traversa traseul pe întuneric, apoi i-a trimis șoferului ei un

mesaj.

Când Luciana ar fi ieșit din pădure, el ar fi așteptat-o.

***

După ce vehiculele de urgență au plecat de pe strada ei, Sarah a rămas singură în bucătărie. Deoarece ora lor de culcare venise și trecuse, doamna Holloway se oferise să-i țină pe Alex, Em și Bandit peste noapte. Casa era prea liniștită, iar nervii lui Sarah bâzâiau. De fiecare dată când închidea ochii, vedea cadavrele din dubă. Mike avea dreptate. Nu trebuia să rămână singură aici în noaptea asta. Își va face o geantă și se va duce acasă la Mike și Rachel.

A format numărul surorii sale.

"Alo?" răspunse Rachel, cu o voce neobișnuit de slabă.

"Este totul în regulă?" a întrebat Sarah.

Rachel a gemut. "Cred că am mâncat ceva rău."

"Vrei să vin la tine?"

"Nu", a răspuns Rachel. "Ai face bine să păstrezi distanța în cazul în care este un virus în loc de o toxiinfecție alimentară. Nu mi-ar plăcea să le dau asta fetelor. Am de gând să mă bag în pat și să rămân acolo."

"Bine. Dar sună-mă dacă ai nevoie de ceva." Sarah a închis convorbirea. Poate că ar putea dormi pe canapeaua doamnei Holloway.

Telefonul i-a bâzâit în mână. S-a încordat, așteptându-se ca apelantul să fie Troy.

Cristan.

Ea a răspuns. "Alo."

"Sarah, Lucia a plecat."

"Cum adică, a plecat?"

Vocea lui era joasă, furioasă și disperată. "Am avut o ceartă. A fugit."

"Bine. Calmează-te. De cât timp a plecat?"

"Poate două ore. Poate un pic mai puțin."

"Atunci nu putea ajunge prea departe." Sarah și-l putea imagina plimbându-se. "Sună-l pe Mike. Voi veni să te ajut să o cauți."

Spre surprinderea ei, el nu a contrazis-o. A ieșit din casă, a încuiat după ea și s-a îndreptat spre casa lui Cristan. Știa unde locuiește el. O lăsase pe Lucia o dată, dar nu fusese niciodată în casa lui.

Casa mare de piatră era așezată pe un deal, la capătul unei alei lungi. Sarah a parcat și s-a dus până la ușa din față. Cristan a răspuns înainte ca ea să bată. Probabil că o aștepta.

"L-ai sunat pe Mike?", a întrebat ea.

"Da. A anunțat poliția statală și departamentul șerifului din județ. De asemenea, a chemat niște pompieri să ajute la căutarea ei."

"Bine." Sarah păși în foaier. Cu exteriorul de piatră grea, ea se aștepta la o casă închisă, plină de antichități, dar mobilierul lui Cristan era elegant și minimalist. Se deranjase doar cu strictul necesar.

Singura încercare de a face spațiul mai personal a fost un rând de fotografii în hol. A făcut o pauză. Una dintre rame atârna goală și strâmbă. În afară de tablourile înrămate, pereții erau aproape goi. A aruncat o privire prin ușă în camera de zi. Mobila nu era împodobită cu bibelouri. Locuiau aici, dar decorul sărăcăcios sugera o reticență în a face din acest loc o casă.

Se plimba pe scândurile de stejar, cu o mână lipită de ceafă. "Presupun că ai căutat afară."

"Da." A pivotat și a făcut trei pași pe hol. "Am condus și eu câțiva kilometri în fiecare direcție."

"Cum a ieșit?" a întrebat Sarah.

"Nu sunt sigur. Sistemul de securitate era oprit. Probabil că a oprit alarma și a ieșit pe ușă." Și-a trecut o mână prin părul negru și des.

"Tu unde erai?" a întrebat Sarah.

"În subsol."

"Ai încercat să-i localizezi telefonul?"

A scos un telefon mobil din buzunar. "L-a lăsat în camera ei."

Copil inteligent.

"Am sunat-o pe prietena ei cea mai bună. Ea este în New York City cu

mama ei și nu a auzit de Lucia."

Sarah s-a apropiat. Durerea și teama lui erau palpabile. A întins mâna și i-a atins brațul. "O vom găsi."

S-a oprit, tendoanele de pe fiecare parte a gâtului fiind la fel de strânse ca niște linii electrice. "Mulțumesc. Dar era foarte supărată pe mine."

"Vrei să-mi spui despre ce v-ați certat?"

"Nu chiar acum, dar are toate motivele să fie furioasă." Nefericirea i-a gravat fața. "Nu am fost cel mai bun tată."

Sarah i-a strâns antebrațul. "Să fii părinte este greu. Nimeni nu este perfect. Tot ce putem face este să dăm tot ce avem mai bun. Ai încredere în mine. Știu totul despre a face greșeli."

El a dat din cap. "Trebuie să ies și să o caut."

"Ce a spus Mike?"

"Vrea să stau aici în caz că se întoarce acasă, dar nu pot sta liniștit cât timp ea este acolo." Mâna lui s-a îndreptat spre ușă. Întinderea gestului său sugera că mișcarea reprezenta temeri mai mari decât putea el exprima. "Singură."

Sarah și-a întărit strânsoarea pe brațul lui. Mușchii de sub palma ei erau rigizi. "Mike o va găsi. Trebuie să ai încredere în el."

Un oftat dureros i-a părăsit pieptul, iar fața i s-a strâmbat de mizerie. "Nu știu dacă sunt în stare."

Ea și-a înfășurat brațele în jurul taliei lui, mușchii spatelui lui fiind tari și încordați sub degetele ei. "Nu-mi place să întreb asta, dar ce crezi că ar face Lucia dacă te-ar vedea? Ar veni la tine sau s-ar ascunde?"

"Nu știu." Greutatea bărbiei lui s-a așezat pe creștetul capului ei.

"Poți să-mi spui despre ce v-ați certat?" Inima lui Sarah durea pentru el.

"Nu." Corpul lui s-a mișcat. Mâinile lui i-au prins brațele și a îndepărtat-o. Ochii lui întunecați s-au închis din nou. "Am mințit-o și nu știu dacă mă va ierta vreodată."

"Ea te iubește."

"Dragostea nu este întotdeauna suficientă. În seara asta, Lucia se simte ca și cum aș fi trădat-o, și nu o pot învinovăți. Merit toată ostilitatea ei." El și-a lăsat mâinile de pe brațele ei și a făcut un pas în spate. "Sunt multe lucruri pe

care nu le știi despre mine, Sarah. Dacă ți-aș spune adevărul, nici tu nu ți-ai dori să fii în preajma mea."

"De ce nu-mi spui pur și simplu și mă lași să decid singură?" Sarah fu cuprinsă de teamă. El nu dăduse niciodată prea multe informații despre trecutul său și ea simțise întotdeauna că ascunde ceva important. Dar niciodată nu-i fusese teamă de el. Nici măcar o dată nu se temuse că o va răni. În orice caz, se simțea mai în siguranță în prezența lui, instinctele ei erau sigure că el o va proteja de pericole. Dar furtuna care se rostogolea prin ochii lui întunecați o punea pe jar. Orice ar fi ascuns el, era mare.

"Acum nu este momentul. Trebuie să o găsesc pe Lucia." A clătinat din cap. "Este în mare pericol."

Capitolul 25

Tristețea avea gust de sare. Lucia a adulmecat. Ochii îi lăcrimau în timp ce vântul înghețat cobora pe potecă. Și-a tras pălăria peste urechi. Când călărise afară în după-amiaza aceea, fusese bine, dar noaptea se simțea mult mai frig. Și întuneric. Foarte întuneric. Un strat subțire de nori ascundea luna.

S-a împiedicat, a căzut în genunchi și a aterizat pe ceva dur. Lovitura i-a cântat prin oasele reci ca diapazonul pe care profesorul ei de muzică îl folosea la ore. Lacrimile i-au alunecat din ochi, umezeala curgându-i pe față în urme înghețate. Și-a șters obrazul cu o mână înmănușată. Un plâns i-a tremurat în piept. L-a respins.

Stând pe jos și plângând nu ar rezolva nimic.

Își verifică ceasul. Știind că tatăl ei poate urmări GPS-ul din telefonul ei, îl lăsase acasă, ascuns într-un sertar, pe silent. În cele din urmă, își va da seama că nu-și luase mobilul cu ea, dar fiecare minut pe care îl putea câștiga era mai mult spațiu între ea și el.

El o trădase.

Nu voia să-l mai vadă niciodată, dar era singura persoană pe care o avea pe lume, iar gândul că nu-l va mai revedea niciodată îi făcea lacrimile să-i curgă pe obraji. Își strângea durerea adânc în ea. Dacă o lăsa să iasă acum, ar fi paralizată. S-ar fi strâns într-o minge și ar fi murit acolo, pe potecă.

Poate că ar fi mai bine așa. Acum nu simțea că are un motiv să trăiască.

Ridicându-se în picioare, a căutat în rucsac lanterna. A aprins-o. Raza îngustă de lumină din fața ei a făcut cumva pădurea să pară și mai întunecată. Îi fusese teamă să o folosească atunci când fusese aproape de casă. Dar acum era destul de departe de casă și nu auzise niciun sunet care să indice că el o urmărea. El era în pivniță încărcând mașina când ea se strecurase pe ușă. Spera că nu-și va da seama că a dispărut înainte ca ea să mai pună ceva distanță între ei. Când a ieșit din casă, a știut mai bine să nu meargă pe lângă drum. Era doar o chestiune de timp până când tatăl ei ar fi venit după ea. În schimb, a fugit pe pajiște și a urmat râul spre pădure. Pământul era tare și rece și se asigurase că cizmele ei de drumeție nu lasă urme. A parcurs terenul deschis cât de repede a putut și a căutat întunericul pădurii. Respiră mai ușor când intră în pădurea de copaci.

În dreapta ei, sunetul râului îi dădea direcția. Ea și tata merseseră des pe acest traseu toamna trecută, dar nu mai ieșiseră de când venise iarna. Tatei nu-i plăcea frigul.

Tremurând, a înaintat cu greu. În cizme, degetele de la picioare o usturau de frig, iar genunchiul o durea acolo unde aterizase pe rădăcina copacului. Și l-a imaginat pe tatăl ei. Ar fi fost îngrozit când ar fi observat că ea lipsește. O parte din ea voia ca el să sufere, dar se simțea și vinovată, ceea ce era o prostie. *Alo? O minţise.*

Mama ei fusese ucisă și el nu se deranjase să îi spună. Durerea îi făcea ravagii în piept, la fel de proaspătă ca și cum abia ar fi aflat de moartea mamei sale. Cum a putut tata să îi facă asta? Întreaga ei viață fusese o minciună. Furia i-a alimentat pașii și a împins-o înainte.

A continuat prin pădurea întunecată pentru mult timp, până când picioarele i s-au simțit ca niște blocuri de gheață și poteca s-a terminat într-un drum. Lucia a virat la dreapta și a mers de-a lungul acostamentului. Era vizibilă pe drumul

deschis, iar un sentiment de vulnerabilitate a cuprins-o.

Cuvintele tatălui ei îi răsunau în minte. *Mă tem că oamenii care au ucis-o pe mama ta vor veni după tine.* Nu este genul de informație pe care să o ascunzi de o persoană, se gândi ea.

Pădurea curgea de-a lungul drumului, dar nu exista nicio potecă. A traversat podul, oprindu-se în centru pentru a privi apa întunecată care se scurgea pe dedesubt. Și-a îndreptat lanterna spre râu și a văzut cum o creangă a fost prinsă de curent și dusă sub pod. Trecutul ei se simțea ca acea creangă, smulsă de sub picioarele ei mai repede decât putea ea să proceseze. Nu știa cum să reacționeze. Nici măcar nu știa unde se duce, în afară de hambar. Oriunde s-ar fi dus, trebuia să-și ia rămas bun de la Snowman mai întâi.

Își dorea să îl poată lua cu ea. Dacă ar fi locuit în vest, ar fi fost posibil ca ea să plece și să se ascundă în sălbăticie. Dar nord-estul Pennsylvaniei era prea aglomerat. Nu avea cum să dispară în pădure. Trebuia să meargă într-un oraș, unde ar fi fost mai ușor să se amestece. Avea batoanele proteice pe care le luase din rucsac, dar doar două sticle de apă. Mai multe îi făceau rucsacul prea greu de cărat. Luase și trei sute de dolari, dar nu știa cât de departe o vor duce. Probabil că nu foarte departe. Unde era cea mai apropiată stație de autobuz? Dacă mai avea telefonul, putea s-o sune pe Jenna și să vadă dacă o poate ajuta. Jenna și mama ei erau la New York în weekend, dar ea se întorcea mâine. Poate că s-ar putea ascunde în pivnița lor pentru câteva zile, până își face un plan.

A părăsit podul și a continuat să meargă pe marginea drumului. Drumul de opt mile până la hambar i se părea mult mai scurt când mergeau cu mașina, dar trebuia să se apropie. Și-a verificat ceasul. Mergea de aproape trei ore. Poate că ocolul ei prin copaci adăugase ceva distanță călătoriei ei.

Un motor a sunat în spatele ei. Ea s-a întors. Farurile se apropiau.

O găsise? Nu încă. Nu putea suporta să-l vadă. Lucia a fugit spre pădure. Ascunsă după un copac, și-a dat seama că își lăsase lanterna aprinsă. *Cum a putut fi atât de proastă?* Sperând că șoferul mașinii nu văzuse lumina, a stins-o. Întunericul a căzut în jurul ei. Ceva s-a mișcat în creanga de deasupra capului ei.

Vehiculul a încetinit și s-a oprit pe marginea drumului. Șoferul trebuie să

o fi văzut. Lucia a aruncat o privire în jurul trunchiului de copac. O siluetă a coborât din vehicul. Inima i-a bătut în cutia toracică. Frica i-a alunecat pe piele ca apa rece când și-a dat seama că farurile erau prea înalte pentru ca vehiculul să fie o mașină - iar șoferul nu era tatăl ei.

***

Cristan își plimba pașii prin bucătărie. Încrederea în altcineva pentru a-și găsi fiica făcea o gaură de frustrare în el. Cum putea fi aici, în siguranță în bucătăria lui, când fetița lui era afară în întuneric, înfruntând pericole necunoscute?

"Bea asta." Sarah a împins o ceașcă de cafea peste insulă, spre el.

"Îi mai dau lui Mike treizeci de minute. Dacă nu a găsit-o până la zece și jumătate, mă duc după ea." Așteptarea îl omora.

"De cât timp a plecat?" a întrebat Sarah.

S-a uitat la ceas. "Trei ore." Cele mai lungi trei ore din viața lui.

"Cât de departe ar putea ajunge în trei ore?"

"E întuneric și frig, dar și-a luat provizii cu ea." Îi făcuse lucrurile mai ușoare ținându-i geanta de plecare în dulapul din dormitorul lui. Întotdeauna a vrut ca ei să poată ieși rapid din casă în caz de urgență. În dormitorul lui exista o scară de incendiu pentru ieșirea de la etajul al doilea, pe care, din fericire, ea nu încercase să o folosească singură. Dar ea întorsese paranoia lui împotriva lui. Rucsacul ei era încărcat cu o lanternă, batoane energizante și haine. Dar cât de departe putea ajunge o fată de treisprezece ani singură? "Când vremea este mai bună, facem drumeții în mod regulat. Cu un rucsac plin, Lucia poate parcurge cinci kilometri de teren plat într-o oră. Ținând cont de întuneric, cred că ar putea parcurge șase mile."

Sarah i-a luat mâna. "Deci nu a ajuns prea departe."

"Șase mile este departe. E frig și întuneric. . ."

"Știu." Ea i-a strâns mâna, iar mângâierea pe care i-a oferit-o l-a tentat.

"Nu voi pretinde că știu ce simți tu, dar de fiecare dată când fetele mele sunt cu Troy, am acest ghem de frică sub inimă. Uneori simt că nu pot respira."

Exact așa se simțea, ca și cum o respirație adâncă i-ar fi crăpat coastele.

Și-a înfășurat ambele mâini strâns în jurul lui. "Mike este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc, iar acest oraș știe cum să se adune. O vor găsi. Știu că vrei să fii acolo, dar dacă e atât de supărată pe cât crezi, probabil că va fugi de tine."

"Era foarte furioasă." Vina s-a așezat pe umerii lui Cristan. Își dorea să se poată întoarce cu doisprezece ani în timp și să nu-și mintă fiica. Dar în acel moment, sinceritatea nu fusese practică și știa că dacă ar fi trebuit să o ia de la capăt, probabil că ar fi făcut aceleași alegeri. Îi ascunsese adevărul Luciei din mai multe motive. Da, a vrut ca ea să se simtă normală, dar s-a temut, de asemenea, că un copil mic nu ar fi fost capabil să păstreze un secret atât de mare. În niciun caz nu i-ar fi putut permite să meargă la școală și nu-și putea imagina stresul pe care i l-ar fi provocat cunoașterea situației lor reale. Pe măsură ce ea creștea, să-i spună adevărul i se părea din ce în ce mai imposibil.

"Ea este o adolescentă. Ei sunt volatili. Va trece peste asta."

"Mă îndoiesc de asta." Trebuia pur și simplu să o găsească. "Nu mai pot sta aici. Trebuie să o caut. Vrei să vii cu mine?"

"Desigur."

"Mulțumesc." S-a strecurat în haină și a scos cheile din buzunarul gecii. Telefonul lui a sunat. "E Mike."

Cristan a răspuns.

"Am prins-o." Mike nu a risipit cuvintele.

Ușurarea aproape că l-a paralizat pe Cristan. A acoperit difuzorul și a rostit: "A găsit-o".

"Slavă Domnului." Sarah a expirat.

Cristan l-a ascultat pe Mike timp de câteva secunde. "Vin imediat."

A încheiat convorbirea și s-a întors spre Sarah. "A zărit-o mergând pe marginea drumului. Se îndrepta spre fermă. Mă duc acolo acum." El a ezitat.

"Nu-mi place să mă impun, dar ai vrea să vii cu mine? Lucia te place, iar în acest moment, Mike spune că nu vrea să vorbească cu mine. Cred că i-ar

prinde bine o femeie cu care să vorbească."

"Bineînțeles că voi veni." Sarah și-a îmbrăcat haina. "Lucia ar putea fi supărată pe tine, dar te iubește."

"Nu sunt sigur că mă poate ierta atât de repede." În timp ce o conducea pe Sarah afară în întuneric, se întreba dacă fiica lui îl va putea ierta vreodată.

***

Sarah l-a urmat pe Cristan până la casa lui Rachel. El a întors la intrarea în fermă și a parcat în parcarea cu pietriș. Sarah și-a tras minivan-ul lângă Mercedesul lui. Când Cristan a coborât din mașină, Mike a ieșit din hambar. Și-a aruncat degetul peste umăr. "E cu Snowman." A pus o mână pe pieptul lui Cristan, oprindu-l. "Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa-o pe Sarah să vorbească cu ea mai întâi."

O nouă angoasă a trecut pe fața lui Cristan. Cu un semn resemnat din cap, a plecat spre casă împreună cu Mike.

Sarah a intrat în hambar. Culoarul de pământ era tare și rece sub pantofii ei, iar ea și-a închis geaca până la bărbie împotriva nopții friguroase. Caii sforăiau și picioarele se târâiau în paie. S-a oprit la o jumătate de ușă cu o placă de alamă pe care scria *Snowman*.

Calul alb stătea în mijlocul grajdului său. Lângă el, Lucia îi îmbrățișa gâtul. Capul calului era aplecat în jurul corpului copilei, ca și cum i-ar fi îmbrățișat spatele.

"Nu vreau să vorbesc cu tine", a spus Lucia fără să se miște.

Sarah și-a sprijinit antebrațele pe ușă. "Lucia?"

Fata și-a ridicat capul și s-a întors. Lacrimile îi brăzdau fața pătată. Văzând-o pe Sarah, ea și-a șters fața pe mânecă. În spatele roșeței, pielea ei era palidă. "Îmi pare rău. Am crezut că tu ești tatăl meu."

"Ți-e frig?"

Lucia a scuturat din cap. "Sunt bine."

"Știu că ești supărată pe tatăl tău, dar l-ai speriat în seara asta."

Fața Luciei s-a înăsprit. "M-a mințit. Despre tot." Snowman s-a mișcat, lovindu-i umărul cu nasul. Lucia i-a înfășurat un braț sub gât.

"Vrei să vorbim despre asta?"

Lucia și-a sprijinit tâmpla de capul calului. "Nu." Fața ei era la fel de plină de suferință ca a lui Cristan.

"Nu știu ce a făcut, dar știu că te iubește."

"N-ar fi trebuit să mă mintă." Lucia a mângâiat nasul calului cu o mână înmănușată.

"Asta a spus el."

Lucia se îndreptă. "Serios?"

"Cred că regretă că nu a fost mai sincer cu tine. Oamenii fac greșeli." Sarah făcuse destule din ale ei. "Nimeni nu este perfect. Dar știu mai bine decât oricine că regretele nu fac să dispară deciziile proaste."

"Nu. Nu fac." Lucia a suspinat, tristețea tremurându-i în respirație. "Nu știu dacă îl pot ierta."

Dragostea copilului pentru tatăl său a făcut ca trădarea acestuia să fie și mai dureroasă.

Sarah a suspinat, propriile regrete copleșind-o. "Mă întreb dacă fetele mele vor simți la fel ca tine când vor fi mai mari. Căsătoria cu Troy a fost cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată, dar nu o pot repara. Singura mea opțiune este să merg mai departe și să minimizez daunele."

"Nu le minți."

Sarah și-a băgat mâinile reci în buzunare. "Am omis multe. Pentru unele lucruri sunt prea mici să le poată auzi. Nu ar înțelege, iar informația probabil că le-ar speria. Asta e cea mai bună decizie pe care o pot lua astăzi, dar într-o zi s-ar putea să-mi regret alegerea."

Lucia a întâlnit privirea lui Sarah. Furia și sfidarea străluceau în ochii fetei.

"Întotdeauna mi-a spus că mama mea a murit într-un accident de mașină."

Aprehensiunea se agita în burta lui Sarah. "Nu este adevărat?"

"A fost ucisă." Lacrimi proaspete au scăpat din ochii Luciei. "Asta nu e ceva ce poți ascunde de o persoană."

Șocată, Sarah a deschis ușa cabinei și a intrat. "Îmi pare atât de rău."

Lucia a pufnit. Un plâns i-a tremurat pe buze. "Vrea să se mute din nou. Mi-a dat două ore să împachetez."

"Nu înțeleg."

Lucia a plâns. "Nu vreau să-mi părăsesc prietenii. Nu vreau să-l las în urmă pe Snowman. E prima dată când sunt cu adevărat fericită."

Pieptul lui Sarah durea de empatie pentru copilul tulburat. A înaintat și a strâns-o în brațe.

Lucia s-a sprijinit de Sarah. Cuvintele se rostogoleau din gura copilei, ca și cum nu le mai putea reține. "Obișnuiam să ne mutăm în fiecare an. În unele locuri nici măcar nu stăteam atât de mult. De data asta a spus că va fi diferit. A promis."

"Ce s-a întâmplat în seara asta?" Sarah i-a frecat spatele. Corpul copilei tremura în timp ce plângea mai tare. Săraca Lucia. Și bietul Cristan. Soția lui fusese ucisă, dar de ce ar fi ținut secretă cauza morții ei? Nu avea sens.

"Șeful O'Connell a venit acasă. Tata m-a trimis sus. După ce a plecat șeful, tata a venit în camera mea și mi-a spus să împachetez." Lucia a pufnit. "Totul a fost o minciună. Nu vreau să o iau de la capăt." Lucia s-a tras înapoi și și-a trecut o mănușă sub fiecare ochi. "Nici eu nu vreau să vă părăsesc pe tine și pe fete."

"Ce pot să fac?" a întrebat Sarah. Mike se dusese probabil să vorbească cu Cristan despre găsirea hoților morți. De ce ar fi declanșat asta o decizie de a fugi din Westbury? Ce ascundea Cristan despre trecutul său?

"Convinge-l să nu plece. Te rog, Sarah", a implorat Lucia.

"Voi încerca, dar nu știu de ce crede el că trebuie să pleci."

"Îi este teamă că persoana care mi-a ucis mama ar putea veni după mine."

Capitolul 26

Cristan îl urmă pe Mike în bucătărie, cu inima bătându-i în piept ca o tobă goală. Lucia era în siguranță, mulțumită șefului poliției. Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă Mike n-ar fi găsit-o, dacă ea n-ar fi avut suficientă încredere în el încât să urce în mașina lui?

Dacă Lucia nu voia să vorbească cu el, el spera și se temea că va vorbi cu Sarah. În acest moment, nu-i păsa decât de siguranța fiicei sale. Repararea relației lor, dacă acest lucru era posibil, ar fi trebuit să aștepte. Dar păstrarea secretelor în acest moment părea o posibilitate foarte mică.

A pășit în bucătăria caldă. Mike a turnat două cești de cafea și i-a întins lui Cristan una.

"Mulțumesc că mi-ați găsit fiica."

Mike a dat din cap. "Era rece și obosită și se bucura de o plimbare."

Dacă Lucia nu l-ar fi cunoscut bine pe marele polițist, s-ar fi ascuns? Ar mai fi ieșit în întuneric, singură?

"Unde era?"

"Cam la trei kilometri de aici", a spus Mike.

"Venea aici?" La naiba. Cristan ar fi trebuit să se gândească la această posibilitate. Cele mai importante lucruri din viața Luciei erau Sarah, fetele ei și Snowman.

"Adolescenții se îndreaptă de obicei spre stația de autobuz sau spre casa unui prieten, dar ai spus că Jenna și mama ei sunt plecate în weekend. Fără o plimbare, stația de autobuz este prea departe, așa că hambarul a fost următoarea opțiune probabilă. Dacă e ceva ce am învățat de când am cunoscut-o pe Rachel, e că fetele își iubesc caii mai mult decât orice."

Cristan a lăsat cafeaua pe insulă și s-a așezat ușor pe un scaun. Era ușurat că copilul său era în siguranță, iar oboseala îl lovise puternic.

"Acum vrei să-mi spui ce naiba se întâmplă?" a întrebat Mike.

"Am avut o ceartă."

"Era destul de supărată."

"Adolescenții sunt volatili." Cristan a folosit cuvintele lui Sarah.

"Lucia a părut întotdeauna un copil destul de stabil." Mike nu credea povestea. "Uite, nu știu care este treaba ta, dar nu te pot ajuta dacă nu ești sincer cu mine."

Cristan și-a strâns dinții. Să-i spună lui Mike, sau oricui altcuiva, despre trecutul său era împotriva premisei de bază a vieții sale. "Asta nu e posibil."

"De ce nu?"

Cristan s-a învârtit. "Nu sunt cine crezi tu că sunt."

Mike a suspinat. "Mi-am dat seama de asta cu luni în urmă."

"Și nu ai făcut nimic în privința asta?" Acum Cristan era confuz.

"Uite, locuiești aici de doi ani și nu ai făcut nimic rău. M-ai ajutat când Rachel era în pericol. I-ai luat apărarea lui Sarah. Ai salvat patru oameni în magazinul ăla. Acestea fiind spuse, nu pot face promisiuni. Lucrez într-un vid, Cristan. Nu te pot proteja pe tine sau pe ceilalți locuitori ai acestui oraș decât dacă știu cu ce mă confrunt."

"Lucia ar fi mai în siguranță dacă am pleca. O putem lua de la capăt într-un oraș nou. I-am spus asta în seara asta și a reacționat urât." Cristan aproape că s-a înecat cu adevărul. "Îi place aici."

Mike și-a așezat ceașca pe tejghea. "De ce nu este în siguranță aici?"

"Pentru că bănuiesc că oamenii care au ucis-o pe mama ei au venit să o caute."

"O să trecem la cine și de ce într-un minut." Mike a digerat informația încruntându-se. "Dar chiar crezi că mutarea ei într-un alt loc o va ține în siguranță? Oricine ar fi cel de care fugi, te-a găsit aici. De ce crezi că nu te vor găsi din nou?"

"Știu cum să dispar."

"Sunt sigur că da, dar cred că ar fi mai bine să privești asta dintr-o altă perspectivă." Mike și-a sprijinit palmele pe tejghea. "Dacă Lucia fuge într-un oraș nou, cine o va lua de pe marginea drumului? Cine se va asigura că este în siguranță? Și, Doamne ferește, dacă ți se întâmplă ceva, nu te-ai simți mai bine știind că există oameni care vor interveni și vor avea grijă de ea?"

Cristan a deschis gura să argumenteze, dar Mike a ridicat o mână. "Ce se întâmplă cu Lucia dacă acești oameni te ucid? Ai vreo prevedere pentru asta?"

"Recunosc că există o lacună în planul meu de evadare."

"Ea știa despre toate astea?" a întrebat Mike.

"Nu până astă-seară." Cristan a clătinat din cap. "Am vrut ca ea să aibă o copilărie cât mai normală posibil." Dar acum își dădea seama că o pusese în pericol. "A fost o greșeală. Trebuia să-i fi spus." Ar fi trebuit să facă multe lucruri diferit.

Mike a dat din cap. "Iată încă un lucru de luat în considerare. Lucia nu va împlini optsprezece ani decât peste cinci ani. Ce se întâmplă dacă ești ucis mâine? Ea e un copil. Ar ajunge în plasament. Nu-mi place să spun asta, dar sistemul de plasament nu e întotdeauna un loc sigur. Și dacă oamenii ăștia îi dau de urmă, ar fi pe cont propriu. Vreau să te gândești bine la asta. A mers aproape opt kilometri în frig în seara asta. Când ai fost la secția de poliție noaptea trecută, a stat cu Sarah. A ieșit din pădure în seara asta și s-a urcat în mașina mea. Dacă o iei de la capăt în alt oraș, cât timp va trece până când va avea pe cineva în care să aibă încredere?"

Tulburarea din pieptul lui Cristan ardea. Mike avea dreptate. Dacă nu ar fi găsit-o pe marginea drumului . . . Dacă Lucia nu s-ar fi îndreptat spre ferma lui. . . Dacă nu ar fi simțit că are un loc sigur unde să meargă, atunci cine știe ce s-ar fi întâmplat cu ea?

"Ce te-a determinat să pleci din Westbury în seara asta?"

Cristan a inspirat și a expirat o singură și lungă respirație. Odată ce ar fi început să vorbească, nu ar mai fi avut cum să retragă informațiile. Mike ar fi aflat tot ce Cristan ascunsese timp de doisprezece ani. Dar ce altceva avea de gând să facă? Polițistul avea dreptate. Lucia avea nevoie de alți oameni în viața ei în afară de el. Avea nevoie de o plasă de siguranță mai degrabă decât de un plan de evadare.

Cristan a zărit rucsacul Luciei pe podea, lângă insula din bucătărie. L-a deschis și a căutat prin conținut cele două imagini pe care Lucia le luase din casă: fotografia cu ea și mama ei și fotografia din ziar. Cristan a găsit fotografiile într-un plic de manila și le-a scos.

A aliniat imaginile una lângă alta. "Când ai venit să-mi spui despre cadavre, agățasem poza asta în camera Luciei." A arătat spre fotografia cu

Lucia și Snowman și a arătat spre femeia brunetă din mulțime. "Femeia asta seamănă cu soția mea." A atins poza cu Eva și bebelușul Lucia.

Mike se încruntă la imagini. "Sunt neclare, iar cu pălăria și eșarfa, nu se vede prea mult din fața ei."

Cristan și-a întors palmele în sus. "S-ar putea să mă înșel, dar imaginea mi-a tăiat respirația. Ai o lupă?"

Mike a scotocit prin sertarul de sus și a scos o lupă portabilă. A ținut-o deasupra fotografiei din ziar. "Ar putea fi aceeași femeie, dar nu aș paria pe asta, și credeam că soția ta a murit?"

"Așa este, dar a avut o soră mai mică, Maria. Asemănarea era puternică între ele."

"Bine. Să spunem că aceasta este sora soției tale, mătușa Luciei. De ce i-a ucis pe acei bărbați?"

Cristan se plimba prin bucătărie. Își freca o mână pe creștetul capului. "Nu sunt sigur. Părerea mea cea mai bună este că o vrea pe Lucia. Așteaptă." Jaful a sărit în gândurile lui Cristan. "În timpul jafului, unul dintre bărbați i-a spus celuilalt să uite de Kenzie. A spus: 'De el avem nevoie'. La momentul respectiv, am crezut că se referea la directorul magazinului și că aveau nevoie de el pentru a deschide seiful. Dar acum mă întreb dacă *eu am* fost ținta".

"De ce te-ar vrea pe tine?"

"Mă întreb dacă Maria i-a angajat să mă facă victimă colaterală în acel jaf."

"Crezi că jaful a fost înscenat?" a întrebat Mike.

"Nu știu. Dar are sens. Maria îi angajează pe oamenii ăia să mă omoare, dar vrea să pară un accident tragic. Când eu nu mai sunt, fie o fură pe Lucia dintr-un centru de plasament, fie se năpustește asupra ei și spune că este o rudă de mult pierdută. Un test ADN i-ar valida afirmația. Nu ar mai avea de-a face cu mine".

"Apoi, când bărbații nu au reușit, ea îi ucide pentru că o pot identifica." Mike își frecă piciorul. "Dar de ce nu îi aruncă pur și simplu unde nu îi va găsi nimeni? Nu pare să aibă prea mult sens să atragă atenția asupra crimelor."

Cristan și-a trântit palma pe tejgheaua de piatră. A înjurat când răspunsul

i s-a clarificat în minte. "Spera să fug."

"Vrei să explici asta?"

"Ea nu a putut găsi o cale de a ocoli sistemul meu de securitate."

"Ai un sistem de alarmă. Presupun că ai niște arme." Mike a ridicat o mână. "Despre care nu vreau să știu. Ți-ai construit o fortăreață, iar ea a vrut să te scoată din ea."

"Și aproape că am făcut exact ce a plănuit ea." Cristan și-a reluat pașii. Și-a atins ceafa, unde pulsa o durere.

"Aș vrea să știu de ce fugi de această femeie. Vrei să-mi spui întreaga poveste de la început?"

Ușa bucătăriei s-a deschis și Sarah a intrat. Obrajii ei erau înroșiți de frig. "Vreau să fac niște ciocolată caldă pentru Lucia."

"Presupun că nu este pregătită să vorbească cu mine?" a întrebat Cristan.

Sarah a scuturat din cap. "Mai dă-mi puțin timp."

"Când te întorci la hambar, vrei să vezi ce face Lady?" a întrebat Mike. "Rachel crede că nu va mai dura mult. Cu o întârziere de câteva săptămâni, vrea ca veterinarul să fie la îndemână în cazul în care iapa are probleme cu un mânz mare."

"Ok." Sarah și-a dat jos pălăria, mănușile și haina și le-a așezat pe un taburet. A deschis un dulap și a scos o cană termică. Aprinzând arzătorul de sub ceainic, ea a adăugat un plic de ciocolată caldă în cană. Apoi s-a oprit și i-a studiat pe bărbați timp de câteva secunde. "Întrerup ceva?"

Cristan a scuturat din cap. "Nu. Și tu ar trebui să auzi asta. Nu sunt cine crezi tu că sunt, Sarah."

S-a întors și s-a agățat de marginea tejghelei, parcă pregătindu-se pentru vești proaste.

"Numele meu este Christopher Navarro. Acum 12 ani locuiam în Buenos Aires împreună cu soția mea și fiica mea minoră. Tatăl soției mele era traficant de arme. Principalii clienți ai lui Franco Vargas erau bandele din Brazilia și Argentina."

"Ăla e Vargas cu *V*?" a întrebat Mike, cu fața încruntată.

"Da." Cristan a tras aer în piept. Sarah nu se mișcase și fața ei era inexpre-

sivă.

El a continuat: "Franco deținea mai multe proprietăți, dar prefera ranch-ul de lângă Buenos Aires, unde creștea ponei de polo. După ce s-a născut Lucia, mi-am luat un concediu din afaceri. Nu pot explica ce s-a întâmplat cu mine când s-a născut fiica mea. Din primul moment în care am ținut-o în brațe, eram un om schimbat. Nu mai voiam să fac parte din lumea violentă în care trăisem toată viața și, cu siguranță, nu voiam acea viață pentru copilul meu. Am încercat să o conving pe Eva să fugă. Am cumpărat identități noi pentru noi trei, dar ei îi era teamă, atât de furia tatălui ei, cât și de unul dintre dușmanii de lungă durată ai lui Franco, Aline Barba. A avut loc o întâlnire la fermă. Eva plecase înainte. Lucia și cu mine am întârziat. Ne-am certat din cauza asta." Ultima dată când își văzuse soția, se certaseră. "Am ajuns la timp să vedem începutul atacului. A fost o explozie și focuri de armă. Am luat-o pe Lucia și m-am ascuns. Am fugit în timp ce soția mea și familia ei erau măcelărite. Până la ultimul dintre ei. Nu sunt mândru de ceea ce am făcut, dar, în acel moment, am fost preocupat doar de siguranța copilului meu."

Fața lui Sarah devenise albă.

"În timpul masacrului i-am auzit pe bărbați vorbind portugheză. Am presupus că atacul a fost orchestrat de rivala de afaceri braziliană a lui Franco. Aline Barba avea o vendetă personală împotriva familiei Vargas. Organizația ei și cea a socrului meu intraseră în conflict în legătură cu o vânzare către o bandă din Bolivia, cu ani în urmă. Fiul lui Aline a fost ucis în altercația care a urmat".

"Crezi că Aline Barba se află în spatele tuturor acestor lucruri?"

"Nu știu. Aline jurase răzbunare împotriva întregului clan Vargas. Eva a fost cea care l-a ucis pe fiul Alinei, așa că aș crede că răzbunarea ei a fost completă după masacru." Cristan s-a oprit din mers. "Singurele două persoane care ar avea vreun interes pentru mine și Lucia sunt Aline Barba și Maria Vargas."

Privirea lui Mike a căzut asupra tabloului. "Ești sigur că soția ta e moartă." Aruncându-i o privire rapidă lui Sarah, el și-a limpezit gâtul. "Ai văzut-o?"

Cristan nu a clipit. Vederea chipului și a trupului distrus al Evei îi era clară în minte, ca și în ziua aceea, cu doisprezece ani înainte. "Da." A ridicat paharul și a înghițit cafeaua rece. Lichidul i-a lovit stomacul ca un acid pur. "Există un certificat de deces. Au fost făcute teste ADN."

"Unde era sora soției dvs. în timpul exploziei?" a întrebat Mike.

"La școală în California. În plus față de fermă și penthouse, Franco deținea o podgorie lângă Mendoza. Acolo stătea de obicei Maria când se întorcea în Argentina în timpul vacanțelor școlare. Se presupune că studia afaceri și făcea un stagiu la o fabrică de vinuri din California, dar Eva se plângea adesea că Maria se distra prea mult. Soția mea era o femeie foarte serioasă. Nu credea în activități recreative, în afară de ocazionalele meciuri de polo".

Ceainicul a fluierat. Sarah a tresărit. S-a dus la aragaz și a turnat apă fierbinte în cană. Aburul s-a ridicat, întunecându-i fața. "Cât de multe din astea știe Lucia?"

"Nu prea multe", a spus Cristan. "Mi-a fost teamă că cunoștințele ar fi o povară pentru un copil, dar se pare că ar fi trebuit să fiu mai sincer."

"Cu toții facem greșeli." Sarah a amestecat cacaua, ochii ei studiindu-l pe al lui.

Ar putea *ea* să-l ierte pentru înșelăciunea lui? Pentru că el își dădea seama că pentru el conta foarte mult ca ea să poată.

"Nu sunt sigură că, în aceste circumstanțe, aș fi făcut ceva diferit. Le-am ascuns fetelor mele multe dintre lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut Troy pentru că nu trebuiau să știe." Sarah a adăugat lapte la cacao și a înșurubat capacul termosului. "Ar fi bine să mă întorc la Lucia."

"Mulțumesc", a spus Cristan. Nu era sigur ce aprecia mai mult, bunătatea lui Sarah față de fiica lui sau empatia ei față de el. Dar ar mai fi fost la fel de înțelegătoare dacă ar fi știut despre bărbații pe care îi omorâse? Asta era o conversație pe care ar fi avut-o în particular. Îl plăcea pe Mike, dar un polițist nu era publicul pe care și-l dorea pentru o confesiune.

Și-a îmbrăcat haina, și-a pus mănușile și s-a întors afară.

După ce ea a plecat, Mike a spus: "Mai sunt câteva lucruri pe care nu ți le-am spus despre cadavre."

Cristan a așteptat.

"Am ascuns această informație presei, dar fiecare om avea litera *V* sculptată în piept."

Un fior a alunecat prin sângele lui Cristan. "*V de la* Vargas."

"Se pare că da", a fost de acord Mike. "Ai mai văzut asta până acum?"

"Nu." Cristan se străduia să înțeleagă totul. "Asta înseamnă că oamenii au fost uciși de un Vargas sau că ucigașul mi-a trimis pur și simplu un mesaj?"

Mike a ridicat din umeri. "Cine știe că ești încă în viață?"

Cristan a ridicat din umeri. "Toată lumea. Am fost o persoană de interes la momentul respectiv. După ce poliția a stabilit identitatea tuturor victimelor, au știut că am dispărut. Din fericire, am scos-o pe Lucia din țară înainte să se întâmple asta."

"Au crezut că ești implicat?"

"Am fost suspect pentru o perioadă de timp, dar nu s-au depus niciodată acuzații. Franco avea mulți dușmani. În cele din urmă, poliția a ajuns la concluzia că amploarea masacrului era prea mare pentru un singur om și și-a concentrat ancheta asupra concurenților lui Franco."

"Deci nu ești căutat pentru crimă în Argentina?"

"Nu", a spus Cristan.

"Știi unde este astăzi Maria Vargas?"

"Ultima dată când am efectuat o interogare discretă, ea locuia pe podgoria din Mendoza. Maria nu a avut niciodată vreun interes în afacerea familiei. Din câte știu eu, nu a resuscitat întreprinderea."

"Dar această Aline Barba, ea este încă activă?"

"Da. Foarte. Organizația ei a absorbit mulți dintre clienții lui Franco."

"Voi avea nevoie de mai multe informații pentru a investiga."

"Am un dosar atât despre Maria, cât și despre Aline, dar am doar fotografii ale Mariei. Posibil să existe fotografii ale Alinei în vreo bază de date guvernamentală, dar nimic din ce aș putea accesa fără să declanșez alarme." Cristan s-a plimbat. "Dacă începi să faci investigații legitime, urma de praf pe care o va lăsa investigația ta va face ca toată lumea să știe exact unde ne aflăm."

"Se pare că ei știu deja", a spus Mike.

"Nu-mi pot asuma acest risc."

"Voi face o copie a fotografiei Mariei, voi verifica motelurile locale. Trebuie să fie cazată undeva." Mike își înclină capul. "De asemenea, am un prieten pe care l-am folosit pentru anchete digitale care necesită discreție. Ai avea vreo obiecție să-l implic în asta?"

"Fiica mea dorește să rămână în această comunitate", a spus Cristan. "Dar dacă identitatea mea este compromisă, nu voi putea rămâne aici."

"Voi face tot ce pot", a spus Mike. "Va trebui să ai încredere în mine. Nu vreau să-i distrug viața Luciei."

"Încrederea în oameni nu este una dintre abilitățile mele."

"Poate poți învăța de la fiica ta." Mike și-a pus cafeaua în chiuvetă. "Nu văd să ai multe opțiuni."

Capitolul 27

Sarah s-a sprijinit de ușă și a privit iapa castanie.

Cristan a intrat în hambar și a stat lângă ea. "Unele iepe nu vor făta în timp ce cineva se uită la ele."

"Rachel e îngrijorată pentru ea."

A intrat în grajd și a făcut un cerc în jurul iapei blânde care își mesteca frânul. Zâmbind, a mângâiat cu o mână burta rotunjită a calului. "Pare în regulă."

"Unde ai învățat despre cai?"

"Socrul meu a crescut ponei de polo la ferma sa."

"Am crezut că el . . ." Sarah căuta cuvinte neutre pentru a spune că *vindea arme ilegale*. Lucia era în grajdul lui Snowman, la celălalt capăt al hambarului.

Avea nevoie să audă adevărul de pe buzele tatălui ei. A intrat în grajd și i-a frecat nasul lui Lady.

"Caii erau dragostea lui. Cealaltă era afacerea lui", a spus Cristan. "Franco

a fost un om dur și a făcut niște lucruri îngrozitoare, dar nu a fost chiar atât de rău." A făcut o pauză, uitându-se în altă parte ca și cum i-ar fi fost teamă să vadă răspunsul ei. Când a vorbit, vocea lui era joasă, aproape o șoaptă. "Am ucis oameni, Sarah. Desigur, niciunul dintre ei nu era nevinovat. Toți erau oameni violenți, dar a lua o viață lasă o pată pe sufletul unui om."

"Atunci de ce ai făcut-o?" a întrebat Sarah, încercând încă să înțeleagă tot ce îi spusese el. Oricât ar fi încercat, nu-l putea vedea pe bărbatul pe care îl cunoștea ca pe un om cu sânge rece. Ucide pentru un motiv foarte bun, pe care și-l putea imagina foarte clar. Ar fi luptat pentru o cauză sau pentru a-i apăra pe cei dragi. Cristan avea o fire războinică. Dar nu-l vedea ca pe un ucigaș.

"Eram un băiat când am plecat să locuiesc cu Franco. Ceea ce mi-a oferit el a mers dincolo de mâncare și adăpost. Pentru prima dată după mulți ani, mi-am găsit locul. În acel moment al vieții mele, aș fi făcut orice pentru acel sentiment, pentru a nu fi singur."

"Se pare că te-a manipulat."

"Dacă Franco ar fi recrutat un număr mare de orfani și i-ar fi transformat în soldații săi, aș fi fost de acord cu tine. Dar ne-a luat doar pe trei dintre noi, unul câte unul, de-a lungul anilor."

"Ce s-a întâmplat cu ceilalți?" a întrebat Sarah.

"Au murit în schimburi de focuri înainte ca eu să mă alătur familiei."

"Asta e oribil."

Cristan a ridicat din umeri. "Pe atunci, mi-aș fi dat de bunăvoie viața pentru Franco. Înainte să mă primească el, nu trăiam cu adevărat." A făcut o pauză, ochii lui negri întâlnindu-i pe ai ei. "Nu vreau să spun că nu am știut mai bine atunci pentru că sună ca o scuză. Așa că voi spune că nu învățasem încă să prețuiesc viața. Eram tânăr și foarte singur. Să am oameni cărora să le pese de mine mi se părea totul."

Oricât de diferiți ar fi fost ea și Cristan, aveau asta în comun. Nevoia foarte umană de a iubi și de a fi iubit.

Sarah și-a sprijinit fruntea pe gâtul iepei. "Am simțit la fel când m-am măritat cu Troy. Mama mea era bolnavă mintal. Nașterea mea a trimis-o la limită. Tata a iubit-o mai mult decât ne-a iubit vreodată pe noi. Sora mea avea

cinci ani când m-am născut eu și practic ea m-a crescut. Când mama a murit, tata a apelat la alcool. Nu putea face față. Nu, nu a *vrut* să facă față morții mamei. Rachel plecase în turneul european de sărituri peste obstacole. Așa că am rămas eu și tata în casa aia." Și-a întins degetele pe gâtul calului, absorbind o parte din liniștea iepei. "Când Troy a spus că mă iubește, am profitat de șansa de a mă căsători cu el. Nici măcar nu cred că știam ce este dragostea, dar mi-am dorit-o atât de mult, încât nu am stat pe gânduri. Am spus da."

"Tatăl tău mai trăiește?"

"Da, dar viața și moartea mamei mele l-au distrus. El a iubit-o din toată inima, iar ea nu a fost capabilă să-l iubească la rândul ei. Ea a luat droguri. L-a înșelat, iar el a lăsat-o. Din nou și din nou." Sarah a tremurat. "Obișnuiam să mă opresc și să-l verific de două ori pe săptămână, dar săptămâna asta i-am spus că nu mai pot face asta. El poate să se distrugă, dar eu nu pot să mă uit. Mă simt ușurată că nu trebuie să asist la declinul lui zilnic și mă simt vinovată pentru că l-am abandonat. Ca să fie și mai rău, mă simt vinovată că sunt ușurată."

"Îmi pare rău." I-a luat mâna de pe gâtul calului și le-a împletit degetele. "Vinovăția și dragostea nu ar trebui să meargă mână în mână, dar de multe ori par să meargă. Îl mai iubești pe Troy?"

"Nu." Sarah își ridică capul. Troy distrusese orice sentimente pe care le avusese pentru el, dar soția lui Cristan murise. Ea nu trădase dragostea lor. "Îți mai este dor de soția ta?"

"Acesta nu este un răspuns ușor. Când Eva a murit, eram încă foarte îndrăgostit de ea, dar nu știu dacă și-ar fi putut schimba felul de a fi sau dacă bărbatul care sunt acum ar fi putut trăi cu ea." I-a ridicat bărbia cu un deget. "Oricum, e timpul să mergem mai departe."

"Lucia va dori să audă toate astea."

"Și îi voi spune mare parte din adevăr." El s-a apropiat, mâna lui așezându-se pe brațul ei. "Dar tu? Cum te simți în legătură cu minciunile mele? Despre trecutul meu?"

"Nu am avut prea mult timp să procesez ceea ce ai spus." Ar fi *trebuit să se* gândească, iar faptul că nu o făcuse îi dădea de gândit. Un lucru pe care îl

înțelegea era regretul. Nu era mândră de deciziile pe care le luase când era mai tânără. "Și sincer, când sunt cu tine, mi-e greu să mă gândesc la aspectele negative ale ceea ce se întâmplă între noi."

"Ce *se* întâmplă între noi?"

"Nu știu." Dar cu siguranță era *ceva*.

"Destul de corect." Și-a lăsat mâna jos.

Ea a închis distanța dintre ei. Vestea lui o surprinsese. Mintea ei rațională îi spunea să fie precaută, dar nu putea să-i reproșeze minciuna lui. "Întotdeauna am simțit că ascunzi ceva, dar dezvăluirea ta nu a fost chiar ceea ce mă așteptam."

Ochii lui întunecați i-au ținut pe ai ei. "Îmi pare rău."

Ea i-a studiat fața. "Dacă fetele mele ar fi în pericol, aș face orice pentru a le ține în siguranță. Nu te condamn pentru că ai mințit."

"Ești prea iertătoare. Cu siguranță prea bună pentru un bărbat ca mine." Cristan i-a atins obrazul.

"Nu sunt perfectă."

"Cred că ești perfectă." I-a mângâiat obrazul cu degetul mare. "Simt că te-aș putea păta cu atingerea mea. Am făcut unele lucruri de care nu sunt mândru în vechea mea viață, dar nu mă mai consider acel om."

"Înțeleg", a spus ea. "Mă simt ca o femeie complet diferită de fata care s-a măritat cu Troy. Dar trebuie să mă gândesc la copii. Așa că nu iau nici o decizie și nu fac nicio promisiune."

Privirea lui a căzut la gura ei. Când s-a aplecat să o sărute, atingerea buzelor lui de ale ei a fost ușoară ca o pană. Mâna ei s-a așezat pe centrul pieptului lui, bătăile inimii lui bubuind sub palma ei. Dorința fierbea în ea. Știa că orice s-ar putea întâmpla între ei ar trebui să treacă pe planul doi. Prea multe lucruri se întâmplau prea repede. Dar îl dorea pe acest bărbat.

El și-a lipit fruntea de tâmpla ei timp de două secunde înainte de a se îndepărta. "Aș vrea să fie altfel. Dar e cineva acolo căruia nu-i pasă dacă m-am schimbat. Până când nu mă voi ocupa de trecutul meu, nu mă pot gândi la un viitor, iar a fi cu mine ar putea fi periculos. Nu voi permite ca tu sau fetele tale să fiți prinse în focul încrucișat."

Ea a dat din cap, lăsându-și mâna jos. "Copiii sunt pe primul loc."

"Asta avem în comun", a spus el.

"Nu e numai vina ta." Ea a făcut un pas înapoi. "Și eu am destule în viața mea. Trebuie să rezolv lucrurile cu Troy înainte să pot merge mai departe."

Gura i s-a răsucit într-un zâmbet sălbatic, aproape crud. "Aș putea avea grijă de Troy pentru tine."

"Vreau să fiu independentă."

"Și eu respect asta." Dând din cap, Cristan și-a închis geaca. L-a condus afară din cabina lui Lady. Încruntat, se uită în jos pe culoar. "Crezi că va vorbi cu mine?"

"Există un singur mod de a afla."

"Va fi o noapte lungă." A luat mâna lui Sarah în a lui. "Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine în seara asta. Mulțumesc."

Urma să fie o noapte lungă și pentru ea. Sarah își verifică mesajele. Cutia ei poștală era goală. Încercase de zile întregi să-l convingă pe Troy să nu o mai sune și să nu îi mai trimită mesaje, dar acum că a făcut-o, era și mai îngrijorată.

Poate că a încetat să o mai hărțuiască. Nu. Troy n-ar fi renunțat niciodată atât de ușor. Dacă nu o sunase, exista un motiv.

***

Femeia a scos casca și a aruncat-o pe masă. În afara ferestrei lungi a casei închiriate, lumina lunii lumina râul care curgea în spatele casei. Pierduseră ocazia perfectă de a o prinde pe Luciana. Polițistul îi devansase șoferul la fată cu un minut. La naiba cu orașul ăsta mic și cu comunitatea lui foarte unită.

Ca și cum lipsa Lucianei nu era suficientă, transmițătorul audio pe care îl pusese în poșeta lui Sarah Mitchell înregistrase o discuție revelatoare între Christopher și frumoasa brunetă. Christopher îi spusese totul. Îi încredințase secretele lui. Ascultând conversația din această seară, o minge înghețată de ură s-a format sub inima ei.

Credea că își poate lăsa trecutul în urmă și să se joace de-a casa? Avea să

aibă parte de o trezire dură. În niciun caz nu i-ar fi permis lui Christopher să aibă parte de o viață fericită până la adânci bătrâneți. Viitorul lui era dureros de clar. Avea de gând să înghesuie o cantitate incredibilă de suferință într-o perioadă scurtă de timp.

Mai erau doar trei zile până la aniversare. Închizând ochii, și-a lăsat situația să se precipite, iar în câteva minute o idee i-a ieșit la suprafață. Îi va arăta lui Christopher că trecutul lui nu va dispărea. Se îndrepta direct spre el ca un berbec.

Capitolul 28

Cristan s-a oprit în fața grajdului lui Snowman. Lucia trecea o perie moale peste flancul castratului.

"Nu plecăm. Oricum, nu acum", a spus el.

Ea a înghețat pentru câteva secunde. Apoi peria și-a reluat mișcările lungi.

"Vrei să vorbim?", a întrebat el.

I-a dat calului ei o ultimă palmă și s-a întors spre el. Bărbia îi era ridicată, dar ochii îi erau răniți în timp ce scutura din cap. "Nu chiar."

"Destul de corect." Cristan și-a dorit să nu fie nevoit să insiste asupra conversației. Dar nu mai putea aștepta. Trecutul îi vâna. Lucia trebuia să cunoască riscul. Dar cât de multe detalii avea să-i dea despre Eva? Își iubise soția, dar oare fiica lor trebuia să știe despre partea întunecată a răposatei sale mame? "Dar cred că trebuie să o facem." Lucia s-a sprijinit de umărul lui Snowman, cu fața neîncrezătoare. "Deci, spune-mi despre mama mea."

Merita să afle întregul adevăr, dar îl va ierta când va afla cât de multe i-a ascuns?

Cristan i-a spus aceeași poveste pe care le-o spusese lui Sarah și Mike, mai puțin detaliile sângeroase ale literei *V* sculptată în cadavre și faptul că Eva îl omorâse pe fiul Alinei. Eva dispăruse. Nu avea rost să-i mai păteze memoria.

"Mai este ceva ce trebuie să știu?" Întrebarea ei a fost tranșantă, dar multe altele au rămas în ochii ei. Poate că nu mai putea absorbi nicio informație.

"Nu", a spus el. "Îmi pare rău că te-am mințit. Sincer, nu știam ce altceva să fac."

"Nu știu cum mă simt în legătură cu asta." Dar mâna care ținea pensula era strânsă suficient de tare încât să-i albească încheieturile, iar umezeala îi strălucea din ochi. Abia își stăpânea emoțiile.

Ușurarea a atenuat tensiunea din pieptul lui Cristan. Poate că nu-l iertase, dar vorbea cu el. Pentru moment, asta era tot la ce se putea aștepta.

"Așteaptă." Lucia s-a îndreptat, ca și cum încă procesa toate informațiile pe care i le dăduse. "Asta înseamnă că am o mătușă."

"Da."

"Mai am vreo rudă în viață?"

"Presupun că este posibil să existe câțiva veri care nu au fost la fermă în acea zi", a spus Cristan. "Dacă este așa, ar putea foarte bine să se ascundă și ei."

"Dar posibilitatea înseamnă că s-ar putea să nu fiu complet singură, nu?", a întrebat ea.

"Corect, dar căutarea lor ne-ar dezvălui adevăratele identități. Asta ar fi o propunere foarte periculoasă. Lumea în care te-ai născut nu era ca această comunitate." A fluturat mâna spre ușa cabinei. "Exista dragoste de familie și loialitate, dar și lăcomie și violență. Chiar și acum, nu știu dacă familia a fost trădată în acea zi."

Dacă nu ar fi avut un copil de protejat, Cristan nu s-ar fi ascuns de nimeni. Dar nu ar face nimic pentru a-i risca viața.

"Dar într-o zi, în viitor, am putea afla adevărul. Atunci aș putea să-mi caut familia."

"Poate", a recunoscut el. "Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de amenințarea actuală. Nu mai părăsi casa fără mine. Nu mai dezarma sistemul de securitate. Nu-ți mai lași telefonul în urmă."

"Ok." Ea a dat din cap, apoi și-a îndreptat privirea asupra lui. "Dar numai dacă promiți că nu vor mai fi minciuni."

"Gata cu minciunile." Și-a pus mâna peste a ei. Strânsoarea ei a trimis un fior de vinovăție prin el. El s-a gândit că detaliile pe care tocmai i le ascunsese nu erau cu adevărat minciuni, ci doar detalii sângeroase pe care ea nu trebuia să le știe. Dar instinctul îi spunea că într-o zi va regreta omisiunile sale. Dar atunci, avea destulă experiență cu regretele.

***

Existau momente definitorii în viața unui bărbat. Ultima dată când Cristan și-a văzut soția în viață a fost unul dintre ele. Reluându-și povestea la nesfârșit, își amintea că nu a avut niciodată ocazia să o sărute de rămas bun. La 12 ani de la moartea ei, el încă mai regreta că s-au certat și s-au despărțit supărați.

El era așezat la biroul din biroul apartamentului din Buenos Aires în acea după-amiază, lucrând la o lucrare de economie, când ea a readus în discuție dezacordul lor de la micul dejun.

"Christopher, vorbesc serios. Trebuie să fii prezent la întâlnirea din această după-amiază." Eva a pășit prin cameră, cu trupul expus într-o rochie roșie de vară și tocuri asortate. Privirea lui a alunecat pe corpul ei luxuriant. În ciuda distanței recente dintre ei, ea a încercat să își folosească curbele împotriva lui. Dar tensiunea dintre ei se acumulase timp de optsprezece luni și amândoi învățaseră că o eliberare fizică era temporară. Odată ce sexul se termina, la fel era și armistițiul lor. "Trebuie să plec acum. Nu-l lăsa pe tata să aștepte prea mult." Vocea i s-a înăsprit. "Te rog?"

Să-l refuzi pe Franco nu era o opțiune.

"Vin imediat ce termin lucrarea asta. E aproape gata." Dar el voia să tragă de timp cât mai mult posibil, iar ea știa asta.

Eva s-a oprit în spatele scaunului lui. Mâinile ei s-au așezat pe umerii lui. "Nu mă pot scuza decât pentru scurt timp."

"Știu." I-a frecat mâna. "Îmi pare rău că te-am pus într-o situație dificilă."

Îi părea cu adevărat rău pentru multe lucruri. Nimic din toate astea nu era

vina ei. Ea era exact femeia cu care se căsătorise. El era cel care se schimbase.

"Nu ai nevoie de o diplomă pentru a lucra pentru tatăl meu. Ești ca un fiu pentru el. Tata îți apreciază inteligența și versatilitatea."

Franco aprecia și mai mult îndemânarea lui Christopher cu o armă.

Eva s-a aplecat peste el și și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui. Sânii ei s-au lipit de spatele lui, iar buzele ei i-au atins obrazul. Respirația ei i-a gâdilat urechea în timp ce ea și-a coborât vocea la o octavă senzuală. "Are un cal nou să-ți arate."

"Asta da tentație", a mințit el și s-a întors la munca lui. Dacă ar putea lua un nou început, atunci poate ar putea repara ruptura dintre ei. Dar în acest moment, pofta nu era un leac. "Fac asta pentru tine și pentru Luciana."

"Lucianei nu-i pasă dacă tatăl ei este educat. Ea știe că el o adoră. Asta este suficient pentru ea."

"Vreau ca ea să fie mândră de tatăl ei." Într-o zi, când va reuși să-și îndepărteze familia de acest stil de viață, va trebui să fie capabil să o întrețină. Încercase să-i explice asta soției sale înainte. Ea nu înțelegea.

"Ești un om deștept, Christopher." Respirația ei i-a vânturat maxilarul. "Tatăl meu nu te-ar fi adus în afacerea lui dacă nu ai fi fost. Nu ai nevoie de o bucată de hârtie pentru a-ți dovedi valoarea."

Nu era nevoie de inteligență pentru a scoate oamenii din casele lor și a-i târî în fața lui Franco pentru a fi executați.

Cu o izbucnire fierbinte de furie, Christopher a alunecat din brațele soției sale, s-a ridicat și s-a întors cu fața la ea. "Ce-i voi spune Luciei când o va întreba cu ce se ocupă tatăl ei?"

"Nu e nicio rușine să aperi familia." Eva s-a enervat, cu coloana vertebrală dreaptă ca o riglă. Rujul ei roșu, seducător cu doar câteva minute înainte, îi accentua linia dură a gurii. A mers până la fereastră și înapoi, mișcările ei fiind neobișnuit de sacadate. "Tata vrea să ne mutăm înapoi la fermă. Nu vreau să mă întorc la țară. Îmi place să trăiesc în oraș."

Dorința ei de a renunța la cearta lor l-a surprins.

"Nici eu nu vreau să mă întorc la fermă." Deși lui Christopher îi era dor de cai, mutarea înapoi în complexul familiei Vargas l-ar fi pus sub ochiul vigilent

al socrului său și nu i-ar mai fi lăsat lui Christopher nicio scuză - sau oportunitate. Nu vor scăpa niciodată.

Un mic vierme de panică i-a alunecat prin burtă. Tatăl Evei era un om puternic. În aparență, el creștea cai, dar familia Vargas vindea arme ilegale de generații întregi.

"Știi că este important pentru mine să ne creștem noi fiica, nu o bonă". Christopher nu putea să înțeleagă cum de Eva se întorsese la serviciu la doar câteva săptămâni după naștere. Oare nu simțea cum îi crește presiunea în spatele coastelor de fiecare dată când își privea copilul? Chipul încrezător al Lucianei nu-i cerea Evei să fie o persoană mai bună? Nu-și dorea ea un loc sigur în care să-și crească copilul, departe de arme și violență și de dragostea împovărată de povara obligațiilor familiale și a opresiunii? Doar pentru că amândouă fuseseră crescute în medii nesănătoase nu însemna că nu puteau face mai mult pentru fiica lor.

"Nu poți lăsa orfanul să-ți întunece judecata." Eva și-a enunțat cuvintele cu grijă, dar amărăciunea le-a pătat pe fiecare. "Toți membrii familiei Vargas trebuie să-și câștige existența."

Christopher a aruncat o privire prin apartamentul de patru camere din Buenos Aires pe care îl ocupau. Ca orice altceva în lumea lor, apartamentul era proprietatea familiei Vargas. Fiecare lux, de la mobila din piele la ferestrele din podea până în tavan, fusese plătit cu banii de sânge ai lui Franco. Cu ani în urmă, când era un tânăr înfometat, Christopher fusese ușor de cumpărat. O burtă goală și un instinct de supraviețuire puternic erau motivații puternice, iar busola sa morală fusese formată de disperare. Fiica lui nu trebuia să plătească prețul.

Avea nevoie de mai mult timp. Timp să planifice. Timp pentru a-și convinge soția că au nevoie de o viață nouă.

Privirea lui s-a abătut asupra unei fotografii de pe perete. Două tinere cu părul negru zâmbeau călare. Sora mai mică a Evei, Maria, era o versiune mai tânără a soției lui. "Îi face pe plac surorii tale."

"Maria este încă la școală, și vom vedea cât timp va continua asta". La fel ca Eva, sora ei fusese trimisă în Statele Unite pentru a urma o facultate, la

dorința defunctei soții a lui Franco, o expat americană. Dar Maria nu era la fel de concentrată ca Eva la școală. Sora mai mică a familiei Vargas s-a arătat mai interesată de vinurile și podgoriile care înconjurau colegiul ei din California decât de afacerea familiei. "Ar fi trebuit să-și termine școala anul trecut. Tatăl meu prețuiește educația, dar nu apreciază pierderea timpului sau a banilor lui. A încercat să o aducă acasă pentru întâlnirea de astăzi, dar ea l-a convins să o lase să termine semestrul."

Astfel, Maria urma să fie târâtă din nou în rețeaua familiei și, odată împotmolită, încercarea de a scăpa era riscantă.

"Nu-ți dorești niciodată o viață diferită?", a întrebat el. S-a gândit la pașapoartele ilegale pe care le cumpărase. Nu îndrăznea să-i spună Evei. De fapt, ar fi trebuit să le ardă înainte ca existența lor să-i distrugă pe amândoi. Dacă Franco ar fi aflat că Christopher plecase pe la spatele lui, nimeni nu i-ar fi găsit vreodată trupul. "Vreau ca Luciana să aibă libertate."

Coloana vertebrală i-a slăbit, iar mâinile i-au căzut și s-au încleștat în pumnii înșelător de delicați de lângă ea. Își coborî vocea, ca și cum tatăl ei le-ar fi putut auzi discuția de la ferma sa aflată la șaptezeci de kilometri în afara orașului. "Chiar dacă tata ar fi de acord, ceea ce nu ar face, există alte amenințări de luat în considerare. Aici, avem protecția tatei. Pe cont propriu, ar trebui să ne ascundem. Nu ar fi o viață prea plăcută. Aline nu va înceta niciodată să încerce să mă omoare. A fi cu mine v-ar pune pe amândoi în pericol."

Francheța afirmației sale l-a făcut pe Christopher să înțeleagă. Aline Barba, șefa unor traficanți de arme braziliani rivali, jurase să ucidă întreaga familie Vargas, dar Eva era cea mai lovită de ura ei. Eva nu ar fi fost niciodată în siguranță în afara protecției compușilor familiei.

Dar totuși, Christopher își dorea mai mult pentru copilul său. Luciana merita alegeri. Merita blândețe și frumusețe. Merita o viață neatinsă de violență. Familia Vargas folosea loialitatea și controlul în mod interschimbabil. Franco îi va arăta frumoasei fetițe a lui Christopher că un imperiu puternic necesită o conducere nemiloasă. Gândul că Franco o va învăța să desconsidere și chiar să ia viața umană îl făcea pe Christopher să ardă în piept până când

simțea că inima îi va lua foc.

Un plâns de copil se auzea din hol.

"Am trezit-o." Christopher a ieșit din cameră. A pășit în camera copilului roz și alb. La vederea copilului său, și-a lăsat frustrarea și frica la ușă. Luciana stătea în pătuțul ei, cu pumnii mici agățați de balustradă, cu lacrimile curgându-i pe obrajii roșii.

"Îmi pare rău că te-am trezit, prințesa mea."

"Tată." Pe picioarele ei dolofane, a săltat pe saltea. Va trebui să se mute curând din pătuț. Tristețea l-a cuprins când și-a dat seama că copilăria ei era aproape în spatele ei. Brațele micuțe se întindeau în direcția lui. "Sus."

"Ești o fată deșteaptă." Ridicând-o în brațe, i-a calmat respirația întretăiată și sughițul, presând-o pe umărul lui și frecându-i spatele. După ce s-a calmat, i-a schimbat scutecul și a dus-o în sufragerie.

Postura Evei s-a înmuiat și s-a apropiat pentru a mângâia obrazul copilului. "Îi voi spune tatălui meu că ai fost întârziat de Luciana. S-ar putea să nu-ți înțeleagă motivațiile, dar el își iubește nepoata." S-a aplecat să sărute copilul pe cap. "Și *abuelo* știe cât de irascibilă poți fi dacă nu ai dormit, micuțo." S-a întors spre Christopher și i-a dat un semn puternic din cap. "Orice s-ar întâmpla, amintește-ți că eu am la inimă interesul nostru și că te iubesc."

Le-a întors spatele și a ieșit din apartament. Ușa s-a închis în urma ei. A încercat să oprească amintirea, dar derularea a continuat într-o ceață de focuri de mitralieră, țipete și sânge. În centrul carnagiului, Eva zăcea întinsă pe dalele de teracotă, cu rochia ei de baie roșie îmbibată cu sânge. El s-a întins spre ea, cu degetele răsfirate pe tatuajul Soare de Mai din centrul spatelui ei, carnea ei încă caldă sub palma lui.

Capitolul 29

Luni dimineața, Cristan a parcat la bordură, în fața școlii. "Ești sigură că

nu te pot convinge să stai acasă săptămâna asta?"

"Tată, nu ai idee dacă sau când s-ar putea întâmpla ceva. Nu mă pot ascunde la nesfârșit. Promit să nu ies afară la prânz și voi aștepta să te văd la bordură înainte să ies la sfârșitul zilei." A coborât din mașină. "Astăzi am un test important la algebră."

Încă luptându-se cu adevărul, ea era frustrant de rezonabilă și puțin prea distantă pentru gustul lui. În cele din urmă, emoțiile ei trebuiau să iasă la suprafață. Între timp, Cristan nu putea face prea multe.

Mike a sunat-o pe directoare și i-a cerut să asigure o securitate sporită. El falsificase puțin adevărul și sugerase că un posibil prădător de copii fusese văzut în apropiere.

Lucia s-a aplecat în vehicul pentru a-și scoate rucsacul. "Nu-ți face griji. Acum că ai fost sincer cu mine și știu că există un risc, pot fi foarte atentă."

"Te iubesc."

Dând din cap, ea a închis portiera mașinii.

A așteptat până când ea a dispărut în spatele ușilor de sticlă înainte de a pleca. S-a oprit la un restaurant de pe autostradă și a omorât o oră cu cafea și știri prin intermediul tabletei sale electronice.

Voia - trebuia să treacă la ofensivă. Primul pas era să o găsească pe Maria. Trebuia să stea undeva în apropiere. Mike verificase motelurile locale, dar un motel nu i-ar fi oferit suficientă intimitate sau luxul de care Maria fusese crescută să se bucure. Următoarea cea mai bună opțiune ar fi o casă de închiriat. Erau multe în zonă, deoarece regiunea muntoasă era o destinație populară de vacanță. La ora nouă, cu fotografia Mariei în mână, a condus de la o agenție la alta pentru a vedea dacă vreuna dintre ele recunoștea fotografia Mariei. Nu avea nicio fotografie a Alinei, dar având în vedere că Maria fusese la spectacolul hipic de la festivalul de iarnă, ea era suspectul cel mai probabil.

Primele cinci agenții imobiliare au negat că ar fi văzut-o. Majoritatea rezervărilor lor se făceau online. De obicei, nu vedeau un client decât de două ori, pentru câteva secunde de fiecare dată când ridicau și lăsau cheile unei proprietăți de închiriat. Dar Cristan credea că o singură întâlnire ar fi fost suficientă pentru a-și aminti de Maria. După cum bine știa, un accent era greu

de pierdut, iar oamenii îl reținеau imediat.

Al șaselea birou se afla în comuna vecină Cooperstown. Mirosul de covor mucegăit l-a întâmpinat când a intrat. O femeie în jur de 50 de ani și-a întors capul blond platinat când el s-a apropiat de biroul ei. "Pot să vă ajut cu ceva?"

"Sper că da." El a zâmbit. "Caut o femeie." A scos din buzunar o fotografie a Mariei și i-a arătat-o secretarei. "Probabil a închiriat o casă de vacanță în această zonă."

Ochii secretarei s-au îndreptat spre fotografie. S-a holbat câteva secunde, gândindu-se. "Nu sunt sigură." Și-a ridicat privirea de la fotografie. "Cine sunteți dumneavoastră?"

Cristan a mers pe un adevăr aproape adevărat. "Cumnatul ei. Soția mea este foarte îngrijorată de sora ei. Nu se simte bine."

"Nu sunteți de la poliție?"

"Nu." El a clătinat din cap.

"Atunci nu ai noroc." S-a întors la computerul ei. "Noi nu dăm nici o informație despre clienții noștri. La revedere."

Deci era Maria. Se gândi la felul în care îi urmase pe el și pe Eva, la îndrăgostirea de școlăriță pe care o bănuise că o avea pentru el și la noaptea aceea din hambar, când el și Eva o salvaseră de la viol. De ce l-ar fi vrut mort? De ce nu l-a contactat pur și simplu dacă știa că este în viață? Pentru a afla răspunsurile, trebuia să o localizeze.

"O zi bună." A părăsit clădirea și s-a urcat în mașină. Intrarea în sistemul informatic al agenției nu trebuia să fie atât de dificilă.

Își verifică telefonul. Niciun apel de la Sarah. Îi promisese că-l va anunța cum se descurcă la tribunal. A condus spre casă, gata să cotrobăie prin baza de date a clienților agenției imobiliare.

Maria era aici, iar el avea de gând să o găsească înainte ca ea să ajungă la Lucia.

În biroul său, și-a deschis rețeaua privată virtuală. Pătrunderea în înregistrările firmei de gestionare a proprietăților imobiliare era simplă, dar sortarea posibilităților din baza de date de gestionare a clienților ar fi o sarcină care ar consuma mult timp. A scris o interogare de bază și și-a îndreptat atenția

către e-mail în timp ce aceasta rula. Erau mai multe mesaje în contul deschis pe care îl folosea pentru școala Luciei și alte comunicări nesigure. A scanat lista. Un mesaj dintr-un cont TOR-mail i-a atras atenția. Serviciul TOR era folosit în mod explicit pentru a cripta mesajele și a ascunde identitatea expeditorului. Ar fi trebuit să știe. El folosea TOR pentru comunicațiile pe care dorea să le păstreze private și anonime. O neliniște i-a răscolit pieptul când a deschis mesajul. Era o animație a fotografiei nocturne cu el și Sarah în fața casei ei - se juca în buclă, cu apariția recurentă a unei găuri însângerate în centrul frunții lui Sarah.

***

"Bună, Brooke. Luke este aici?" a întrebat Mike când ea a deschis ușa fermei sale galbene. Luke Holloway, hackerul din cartierul său, se mutase cu instructorul de autoapărare peste iarnă.

"E în birou." L-a condus prin bucătărie până la biroul din spatele casei. Bătrânul ei collie, Sunshine, s-a agitat pe picioarele tremurânde și l-a întâmpinat pe Mike cu un nas umed și o mișcare. Mike a făcut o pauză pentru a-i freca ușor urechile câinelui bătrân.

"Îmi pare rău că-l fac să lucreze într-o duminică."

"Nu am fost ocupați, iar el este fericit să ajute." Brooke a făcut cu mâna spre teancurile de hârtii de pe masa din bucătărie. "Eu oricum corectez testele de algebră ale unității."

Luke și-a scos capul pe o ușă. "Hei, Mike."

Mike i s-a alăturat într-un birou cu un rând impresionant de monitoare de calculator și hardware. Luke a înconjurat biroul și s-a așezat. Degetele lui dansau pe o tastatură.

"Cum merg lucrurile?" Mike a luat un scaun în fața biroului lui Luke.

"Lucrurile merg bine." Luke clipi din monitor.

"Chiar ești plătit să intri în sistemele informatice?"

"Incredibil, nu-i așa?" Luke a rânjit. Fost analist de securitate pe internet, se întorsese acasă și se angajase ca hacker etic independent după ce fusese rănit într-un atentat în străinătate. "Apreciez că m-ai ajutat."

"Nu a fost atât de greu." Luke s-a întors la computerul său.

"Ești sigur că nimeni nu știe că îl cauți?"

"Te rog, Mike. Asta e ceea ce fac eu. Am fost invizibil." Luke a apăsat Enter. "Douăzeci și șapte de membri ai familiei Vargas au fost uciși în atac." Și-a întors scaunul și a luat un teanc de hârtii de la imprimanta din spatele biroului său.

"Unde ai găsit toate astea?"

"Ți-am spus când am fost de acord să fac asta că nu voi putea să-mi dezvălui sursele." Luke s-a oprit.

"Îmi pare rău. Ai spus." Mike a ridicat o mână. Luke încălcase probabil legea pentru a obține informația. "Și îți mulțumesc."

"Unele dintre imagini sunt tulburătoare." Luke împărți paginile pe birou ca pe niște cărți de joc.

Vinovăția îl străbătu pe Mike în timp ce scana imaginile. Luke avea destule coșmaruri proprii. El nu avea nevoie să împrumute orice imagini. "Imi pare rau. N-am știut."

"Nu-i nimic. Mă bucur că am putut ajuta." Luke a împins paginile spre Mike. "Am verificat certificatul de deces pentru Eva Vargas. Medicul legist a confirmat identitatea ei cu ADN-ul prelevat din apartamentul pe care îl împărțea cu soțul ei. Christopher și copilul au dispărut după masacru. Cazul rămâne deschis, iar el este încă căutat ca persoană de interes. Însă nu au fost formulate niciodată acuzații împotriva lui Christopher. Poliția suspectează că crima a fost comisă de o bandă rivală condusă de o femeie pe nume Aline Barba. Există câteva informații suplimentare în grămadă."

"Dar Maria Vargas?" întrebă Mike. Până acum, tot ce îi spusese Cristan era adevărat, ceea ce era o ușurare.

"A fost ținta tabloidelor pentru o perioadă după atac, dar ea păstrează un profil scăzut. În cele din urmă s-au plictisit și au trecut la o altă tragedie."

Mike a adunat hârtiile. "Mulțumesc, Luke. Îți rămân dator."

"Un singur lucru, Mike. Locul crimei a fost un dezastru. Aceasta este înregistrarea oficială, dar nu este cea mai fiabilă informație din lume."

***

Deși judecătorul i-a acordat lui Sarah ordinul de restricție, ea nu a simțit niciun sentiment de victorie când a părăsit tribunalul luni dimineața. În orice caz, acordul judecătorului a adus un val de depresie peste ea. Troy nu putea avea niciun contact cu ea. Trebuia să ia fetele a doua zi, dar după ce a ascultat mesajele pe care le lăsase pe telefonul lui Sarah, judecătorul a anulat și asta. Până când Troy va putea demonstra că și-a stăpânit temperamentul, vizitele fetelor vor fi supravegheate de un asistent social. Ce va face Troy când va afla că judecătorul a decis în favoarea ei?

Sub tristețea ei, se ascundea disconfortul. Troy nu se prezentase la audiere. Aceasta era prima înfățișare la tribunal pe care o rata. Ce însemna asta? Să fi renunțat?

Și-a închis geaca împotriva frigului și a traversat parcarea până la dubița ei. Instalându-se înăuntru, a pornit motorul. Em se trezise cu o durere de cap, așa că ea și Bandit erau cu doamna Holloway. Alex era la grădiniță și spusese clar că nu vrea să fie luată mai devreme. Sarah putea să se oprească pentru salariu, apoi să se ducă acasă și să-și schimbe pantalonii de costum cu blugi înainte de a conduce până la casa doamnei Holloway.

S-a oprit la han. În spatele biroului de înscrieri, Herb îi făcea cu mâna bandajată semn cu mâna.

Înainte ca ea să-l poată întreba despre asta, Jacob a strigat de pe hol: "Pot să te văd în biroul meu pentru un minut, Sarah?"

Un sentiment de premoniție a cuprins-o când a intrat în camera mică din spatele bucătăriei.

"Închide ușa", a spus el.

Uh-oh.

Neavând încredere în genunchii ei, Sarah și-a coborât fundul pe un scaun cu fața la biroul lui.

"Ce s-a întâmplat?", a întrebat ea.

"Herb și-a ars mâna în această dimineață în timp ce încerca să facă treaba ta."

Jacob i-a înmânat un plic lung. "Aici e cecul tău. Îmi pare rău să spun, va trebui să fie ultimul. Îmi pare rău, dar am nevoie de un ajutor de bucătar care să aibă un program regulat. Herb este prea bătrân și șubred pentru a mai lucra în bucătărie și nu este corect să-l las fără personal." Inima lui Sarah a cedat. El o concedia.

"Ești grozavă în bucătărie. Te rog să nu crezi că aceasta este o reflectare a abilităților tale."

"Înțeleg. Îți mulțumesc că mi-ai dat această șansă." A ieșit din birou și s-a furișat pe ușa din spate. Dubița ei era în spatele parcării. A alunecat la volan și a respirat adânc. Oportunitățile de angajare erau slabe în orașul ei natal rural și, până când Troy nu înceta să se joace cu programul ei zilnic, obținerea uneia urma să fie imposibilă. Ce avea de gând să facă? Ștergându-și o lacrimă rătăcită de sub un ochi, și-a îndreptat coloana vertebrală. Nu avea timp pentru autocompătimire. Energia ei ar fi fost mai bine folosită pentru a-și începe propria afacere de catering. Cel puțin ar fi avut control asupra programului ei.

Era aproape de casă când i-a sunat telefonul. Precaută, a aruncat o privire în jos, dar apelul nu era de la Troy. Numele lui Cristan îi apăruse pe ecran. El îi trimisese mai multe mesaje în ziua precedentă pentru a vedea ce mai face și știa că trebuia să ajungă la tribunal în dimineața asta. A răspuns la apel cu mâinile libere.

"Cum a mers?", a întrebat el peste ecoul găunos al conexiunii prin difuzor.

"Judecătorul a acordat ordinul de restricție și a revocat vizitele nesupravegheate ale lui Troy."

"Mă bucur să aud asta." Dar mai era ceva în vocea lui.

"Da. Sunt ușurată că fetele nu vor fi singure cu el mâine." Deși singura ei victorie se simțea ca un singur pas înainte când fusese forțată să dea înapoi o milă, fetele ei vor fi în siguranță. Pentru moment. În timp ce Troy avea un

interes scăzut pentru copii, ea nu se îndoia că el le-ar fi folosit pentru a se răzbuna.

"Va trebui să fii atentă", a spus Cristan. "Nu va primi asta bine."

"Probabil că nu." Ea a întors pe strada ei, scanând bordurile pentru camionul lui Troy din obișnuință, dar nu a văzut niciun semn de la el. Ca o notă bună, mașina lui Tim Newell era parcată în fața casei sale, așa că Kenzie nu mai era singură.

"Ești acasă?" Un motor accelerat răsună peste conexiune. Cristan trebuie să fie și el în mașină.

"Da. Ce faci?", a întrebat ea.

"Sunt în drum spre casa ta."

"De ce?" Oricât de mult ar fi vrut Sarah să-l vadă, trebuia să se concentreze, și lăsând un bărbat să aibă grijă de ea, așa ajunsese în mizeria asta. A parcat pe aleea ei. Degetele i s-au închis pe telecomanda din poșetă și a strecurat-o în buzunarul jachetei împreună cu cheile. Scoțând telefonul de pe difuzor, și-a strâns poșeta, a coborât din dubiță și a împins ușa grea cu șoldul.

"O să-ți spun când ajung acolo." A făcut o pauză. "Dar vreau să intri și să încui ușa."

Ea a echilibrat telefonul între față și umăr. "Ce s-a întâmplat?"

"Te rog, doar fă-o. Voi fi acolo în câteva minute și îți voi explica totul."

"În regulă." Și-a luat poșeta în mâna stângă pentru a-și recupera cheile când Troy a ieșit de după colțul casei, cu arma din mână îndreptată direct spre ea. "Bună, Sarah."

El renunțase la arme pentru dreptul de vizită, dar ea știa că fusese un gest inutil. Magazinul de articole sportive era aprovizionat cu arme. Un vânător avid, Troy folosise puști, arcuri și pistoale încă din copilărie. Dacă ar fi tras cu arma aia în ea, nu ar fi ratat.

Ochii lui erau reci și calculați. Nu era cuprins de un acces de furie. Troy plănuise această ambuscadă. Sarah nu-l văzuse niciodată atât de lipsit de emoții. Teama ei se amplificase.

"Troy." Poșeta și telefonul ei au căzut pe iarbă. Teroarea i-a cuprins vocea.

Slavă Domnului că fetele nu erau cu ea.

Troy s-a apropiat și a împins-o spre casă. Ea s-a împiedicat, picioarele ei fiind brusc necoordonate.

"Mișcă-te dracului, târfă." Troy și-a băgat arma în brâu. Mâna lui a alunecat în jurul bicepsului ei în timp ce o conducea spre casă. Pe aleea din față, i-a strecurat un braț în jurul gâtului. Antebrațul lui i-a apăsat pe trahee, iar ea s-a înecat.

Nu! Trebuia să reziste. Să fie singură cu el ar fi cel mai rău scenariu. Dar ce putea să facă? El avea o armă.

Tehnicile pe care le învățase la cursul de autoapărare îi veneau amestecate. Vocea lui Brooke îi răsuna în minte. *Protejează-ți căile respiratorii!* Sarah și-a întors bărbia spre cotul lui Troy, ușurând presiunea de pe traheea ei. Apoi și-a lipit bărbia de piept, ca să-l împiedice să-și pună din nou brațul sub maxilarul ei. Respirația i s-a ușurat. Dar asta nu era suficient. Trebuia să se îndepărteze de el. Îl văzuse furios în multe ocazii, dar de data asta părea diferit. Nu era o izbucnire de violență a unui bețiv. Troy gândea și plănuia. Alimentat de ego-ul său afectat, violența din el crescuse. Voia să o rănească cu o ură profundă și hrănită.

A târât-o pe treptele din față.

A ridicat ambele mâini pentru a-i prinde încheietura mâinii și cotul, imobilizându-i brațul pe clavicula ei și oferindu-i încă un milimetru de spațiu pentru a respira. Cristan era pe drum. Cât timp îi va lua să ajungă la ea? Nimeni nu fusese afară când ea parcase, dar, în caz că vreun vecin era la îndemână, trase adânc aer în piept și strigă: "Ajutor!"

"Taci din gură!" a țipat Troy în urechea ei, în timp ce mâna lui căuta în buzunarul ei. I-a scos cheile și telecomanda alarmei. Deschizând ușa, a târât-o peste prag. Panoul sistemului de securitate a emis un flux constant de bipuri. Troy a apăsat butonul de pe telecomandă. Bipurile au încetat.

"Cascadoria pe care ai făcut-o în dimineața asta a fost o mare greșeală." Troy a aruncat cheile și fob-ul pe masa de lângă ușă.

Sarah i-a eliberat brațul cu o mână, a strâns pumnul și l-a înțepat pe Troy în coaste cu cotul. El a luat vânt și a scăpat-o. Odată cu eliberarea bruscă, ea a căzut în față. Genunchii ei au lovit podeaua, iar durerea i-a zvâcnit prin picioa-

re. Și-a pus picioarele sub corp și a plonjat spre ușă.

Dar Troy a fost mai rapid. Mâna lui s-a oprit pe glezna ei. A tras-o spre el, iar ea a căzut pe burtă pe covor. El și-a ajustat strânsoarea pe piciorul ei. O mână i-a cuprins degetele de la picioare; cealaltă i-a cuprins călcâiul. Cu o răsucire a mâinilor - și a gleznei ei - a răsturnat-o pe spate, apoi a călcat peste ea. Ea a încercat să se rostogolească, dar lovitura lui scurtă i-a atins maxilarul. Durerea i-a explodat în față când inelul lui de liceu i-a lovit maxilarul. Capul ia căzut pe spate și s-a prăbușit la podea. Adrenalina a pompat prin ea, amorțind totul.

Troy se înălța deasupra ei. Era îmbrăcat pentru vânătoare, de la cizmele de drumeție la pantalonii și cămașa de camuflaj, până la petele de vopsea maro și verde de pe fața lui. Albul ochilor îi strălucea nebunește de sub șapca maro.

Cu un zâmbet sălbatic, el a târât-o de picior în bucătăria mică. Oprindu-se în fața aragazului, a aprins toate cele patru arzătoare și a smuls butoanele. Șuieratul gazului i-a trimis o nouă explozie de teroare prin vene.

"Troy, oprește-te", a implorat ea, știind că vorbele ei nu vor avea niciun efect. Sarah îl văzuse de multe ori pierzându-și cumpătul, dar asta era diferit. Frica i se prelingea rece în burtă. Troy trecuse dincolo de furie. Nu voia să o rănească. Nu voia să se răzbune sau să o facă să plătească pentru ceea ce făcuse.

O voia moartă și era dispus să se sinucidă în acest proces.

Trebuia să scape de el și de gazul care umplea casa. A scăpat de strânsoarea lui și s-a târât înapoi ca un crab prin ușa care dădea în camera de zi. Troy a fost pe ea într-o clipă. A ridicat un picior, iar Sarah s-a încovoiat pe o parte, ridicându-și brațele pentru a-și proteja capul de cizma iminentă. Dar, în loc să o lovească, el i-a pus o cizmă pe șold ca să o imobilizeze. Apoi a scos o armă din buzunar și a îndreptat-o spre fața ei.

Capitolul 30

Strigătul a sunat stins și neputincios în difuzorul Bluetooth din mașină.

"Sarah?" Cristan a apăsat pedala de accelerație până la podea, coborând în trombă pe mijlocul străzii Main. Claxoanele și strigătele au protestat față de accelerația sa bruscă. Apoi l-a sunat pe Mike și i-a explicat ce auzise.

"Pe drum", a spus șeful poliției.

Cristan a încheiat convorbirea. În două minute, a oprit brusc la două case distanță de a ei. O auzise pe Sarah pronunțând numele fostului ei soț. Nenorocitul trebuie să o fi așteptat. Troy nu trebuia să știe că el era aici. Și-a luat arma de sub scaunul șoferului și a coborât din mașină. A băgat arma în buzunar. Pentru a nu fi văzut, a traversat peluza din fața vecinului.

Minivan-ul lui Sarah stătea gol pe alee. Ușa din față era închisă, la fel și jaluzelele de la ferestre. Privirea i-a căzut pe telefonul mobil și pe pachetele așezate pe iarbă. O mișcare în lumina laterală îngustă i-a atras atenția. A alergat spre fața casei și s-a ghemuit în spatele unui tufiș. Într-o mică fărâmă de spațiu dintre jaluzele și rama ferestrei, l-a văzut pe Troy îndreptând o armă spre Sarah.

Nu era timp să aștepte poliția.

Jurământul său de a nu comite acte de violență s-a evaporat. Voia să-l omoare pe Troy Mitchell cu fiecare fibră a ființei sale. Dar trebuia să intre în casă fără ca Troy să-l vadă. Cristan a alergat în jurul clădirii. S-a ghemuit lângă fereastra garajului. Sperând că alarma nu era pornită, și-a scos brațul din jachetă, a înfășurat țesătura în jurul capului armei și a tras un pumn în geam.

Geamul s-a spart cu un sunet înăbușit. A deblocat fereastra și a urcat în garaj. A ocolit stivele de cutii și a deschis ușa casei. Pierduse o femeie din cauza violenței pentru că nu fusese acolo să o protejeze. Nu putea lăsa să se întâmple asta din nou.

"Ce credeai că faci?" a țipat Troy. Un sunet de plesnitură cărnoasă a făcut ca furia să-i clocotească în vene lui Cristan. Dacă Troy îi făcea rău. . .

S-a strecurat prin spălătorie până la ușa care ducea la o combinație de cameră de zi și sufragerie. Uitându-se pe după tocul ușii, i-a văzut pe Troy și Sarah în ușa de la bucătărie. Sarah era pe podea. O mână îi strângea maxilarul.

O linie subțire de sânge îi curgea din buză. Troy stătea deasupra ei. Arma din mâna lui era îndreptată direct spre fața ei.

"Acesta este sfârșitul tuturor problemelor noastre, Sarah", a spus Troy cu o voce calmă care a pus în alertă instinctele lui Cristan. În loc să fie roșie și distorsionată de furie, fața lui Troy era straniu de relaxată, aproape lipsită de expresie.

O răcoare familiară l-a cuprins pe Cristan, răcindu-i furia și stabilizându-i mâinile. Și-a scos arma din buzunar și a îndreptat-o spre pieptul lui Troy. Degetul lui Cristan s-a încolăcit în jurul trăgaciului. Voia să-l împuște pe ticălos cu o dorință care aproape îl copleșise. Dar un miros gros, putred, i-a atins nările și a înghețat.

Gaz.

Dacă ar fi tras cu arma, casa ar fi explodat.

***

Șuieratul continuu al gazului i-a dat o nouă putere lui Sarah. O va împușca el? Era suficient gaz în cameră pentru a se aprinde dacă Troy apăsa pe trăgaci? Nu conta. Era moartă dacă rămânea.

Ea a lovit cu piciorul mâna lui. Piciorul ei i-a lovit degetele și el i-a dat drumul, doar pentru a-i prinde din nou piciorul aproape imediat. A căzut pe podea și a încălecat-o. Pistolul era la câțiva centimetri de nasul ei, dar în loc să o împuște, el și-a înfășurat degetele în jurul gâtului ei și a strâns.

Vederea i s-a încețoșat.

"Renunță, Sarah", a spus el. "Recunoaște. Am câștigat. Tu îmi aparții." Voia ca amândoi să moară, dar voia să iasă învingător.

Plămânii îi ardeau. S-a agățat de mâna lui, încercând să apuce unul dintre degetele lui pentru a se apleca în spate, dar nu a reușit să se prindă.

"Eu te-am sprijinit. Ți-am pus un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă, iar tu mă răsplătești culcându-te cu alt bărbat. De cât timp te culci cu el,

Sarah? E vorba de bani? Ești ca orice altă cățea, de vânzare la cel care dă mai mult. Ce ai de spus în apărarea ta?" Și-a slăbit degetele.

"Nu", a șuierat Sarah.

"Nu mă minți. V-am văzut împreună. Dacă tu crezi că mă poți schimba cu un tip bogat mai în vârstă, te înșeli." El și-a schimbat poziția, apăsându-și genunchiul în sternul ei și tăindu-i din nou aerul. Sarah a gâfâit, plămânii ei fiind incapabili să se umfle. Puncte minuscule îi înotau prin fața ochilor. Incapabilă să vorbească sau să se miște, ea se zbătea.

Troy și-a ușurat greutatea de pe genunchi. "Spune-o, Sarah. Spune-o și totul se va termina. Nu va mai exista durere. Tu și cu mine. Vom merge împreună."

Sarah a inspirat, oxigenul ajungându-i în plămâni în grabă. "Copiii. Gândește-te la fete."

"De ce? Au distrus totul. Ziua în care ai rămas însărcinată a fost începutul sfârșitului. Nu mai era distracție pentru noi. Nu mai voiai să ieși în oraș. Erai mereu obosită. 'Fetele trebuie să se culce devreme'", i-a mimat el vocea. "*Ele au* devenit cele mai importante lucruri din viața ta, iar *eu am fost dat la o parte*."

Ea nu putea răspunde. Fusese gelos pe proprii lui copii?

"Gazul, Troy. O să ne arunci în aer pe amândoi." Nu-și va mai vedea niciodată fetele. O lacrimă i-a alunecat din ochi. "Nu vrei să mori", a răcnit ea.

"Nu-mi spune ce vreau." Ostilitatea a strălucit pentru scurt timp în ochii lui, înainte ca aceștia să devină din nou reci. Degetele lui s-au strâns pe gâtul ei. Luminițe mici au dansat în fața ochilor lui Sarah. Ea i-a apucat încheietura mâinii cu ambele mâini într-o încercare disperată de a-i slăbi strânsoarea.

Te rog, nu.

"Nu am pentru ce să trăiesc. Ai văzut asta. Fără soție, fără familie, tatăl meu este în închisoare, iar afacerea dă faliment. Ai distrus totul. M-ai distrus pe mine. Acum crezi că poți merge mai departe?" S-a aplecat mai aproape. "Nu te voi lăsa."

Vederea lui Sarah s-a întunecat. Strânsoarea ei pe încheietura mâinii lui a slăbit, iar degetele lui din jurul gâtului ei s-au strâns, tăindu-i aerul.

I-a lipit pistolul de obraz. "Dacă eu nu te pot avea, nimeni nu poate."

Tristețea a alunecat peste ea. Acesta era sfârșitul. Urma să moară. Troy câștigase.

Un corp l-a lovit puternic, dărâmându-l pe Sarah.

A oftat. Tușind, s-a rostogolit pe o parte pentru a-i vedea pe Cristan și Troy încleștați într-o încăierare. Cristan venise. Ușurarea a fost aproape la fel de șocantă ca fluxul de oxigen din plămânii ei.

Mirosul de gaz se intensificase, sufocând-o. Trebuiau să iasă din casă.

Sarah s-a uitat spre ușă. Putea s-o facă? Nu. Nu-l putea lăsa pe Cristan înăuntru cu Troy. Neputând să stea în picioare, Sarah s-a târât în bucătărie spre aragaz. Ridicându-se în genunchi, a încercat să oprească arzătoarele, dar Troy rupsese butoanele. Avea nevoie de o pereche de clești. O criză de tuse i-a cuprins plămânii. Amețită, a căzut în mâini și genunchi și s-a târât afară din bucătărie.

O lampă s-a prăbușit pe podea în timp ce bărbații s-au rostogolit pe covor și s-au izbit de o măsuță. Aterizând deasupra, Cristan a apucat încheietura lui Troy și a izbit-o de podea până când acesta a scăpat arma. Apoi a înfipt un pumn în fața lui Troy. Troy s-a clătinat și l-a aruncat pe Cristan. Troy s-a târât în picioare, a trecut pe lângă masa de stejar din sufrageria alăturată și a ieșit pe ușa glisantă de sticlă. Făcând o pauză, a arătat spre Sarah, apoi spre Cristan. "Am de gând să vă omor pe amândoi." A închis ușa în urma lui și a fugit spre partea laterală a casei.

Cristan și-a lansat trupul spre ușă și a smucit-o să se deschidă. Aerul proaspăt s-a revărsat în casă. El a ezitat, dorind în mod clar să meargă după Troy. Dar Cristan s-a întors la Sarah, a luat-o de pe podea și a scos-o pe ușa din față. Ea și-a sprijinit fața pe pieptul lui și s-a lăsat pradă senzației solide a brațelor lui în jurul ei. Creierul și corpul ei se simțeau deconectate, ca și cum ar fi fost incapabilă să proceseze ceea ce tocmai se întâmplase. A privit detașată cum SUV-ul lui Mike a parcat la bordură.

El a sărit din vehicul. "Unde e Troy?"

"Troy a fugit pe ușa din spate." Cristan și-a înclinat capul spre partea din spate a proprietății. "Am deschis ușa din spate, dar gazul este pornit. Nu aș vrea

o scânteie în apropierea casei."

Panica a zgâlțâit-o. S-a agitat, dar Cristan a ținut-o strâns. "Fetele. Trebuie să iau fetele."

"Unde sunt ele?" a întrebat Mike.

"Em este cu doamna Holloway", a spus Sarah. "Alex este la grădiniță."

"Sună la grădiniță și la doamna Holloway și spune-le că Sean le va lua pe fete." Morocănos, Mike vorbea la telefonul mobil în timp ce alerga prin spatele casei.

Ea a dat telefoanele. Auzind că ambele fete erau bine, Sarah a putut să respire. Chiar dacă știa că fetele ar fi mai în siguranță cu Sean decât cu ea, panica nu avea să dispară până nu le vedea cu ochii ei.

"Ești în regulă?" a întrebat Cristan, încruntându-se în timp ce-i scruta fața.

I-a dat părul la o parte pentru a-i inspecta gâtul.

Sarah și-a ridicat capul de pe pieptul lui. "Datorită ție, da." Vocea ei era răgușită.

Brațele lui s-au strâns pentru o secundă, iar ea se aștepta să o lase jos. În loc de asta, el a mers în spatele SUV-ului lui Mike și s-a așezat pe bara de protecție, ținând-o în poală.

Mike a revenit. "Am oprit alimentarea cu gaz a casei. Pompierii și compania de gaz sunt pe drum. Nici urmă de Troy." S-a concentrat asupra lui Sarah. "Ești rănită? Să chem o ambulanță?"

Sarah s-a agitat, testându-și corpul. Pe măsură ce adrenalina îi scădea, micile dureri se trezeau la viață. Gâtul îi gâfâia. "Sunt în regulă. Trebuie să le văd pe fete."

"Sean este pe drum." Mike a dat din cap. "Anunțăm poliția statală, județeană și locală. Toată lumea îl va căuta pe Troy."

"Nu i-am văzut camionul lângă casă. Aș fi observat." Realizând brusc că încă stătea în poala lui Cristan, Sarah s-a îndepărtat de pieptul lui și a alunecat de pe el. A regretat imediat mișcarea. Bara de protecție a vehiculului era rece sub fundul ei, iar mușchii brațelor și picioarelor îi tremurau. Deși încă purta jacheta, brusc înghețase.

O mașină de poliție a parcat lângă SUV-ul lui Mike și un camion de pom-

pieri a coborât strada. A urmat un camion al companiei de gaz. Oameni au ieșit din vehicule și au invadat peluza din față.

"Ethan", a sunat Mike. "Ia declarația lui Cristan." Cristan s-a îndepărtat.

Ghemuit, Mike a ridicat bărbia lui Sarah și i-a studiat gâtul. "Ești sigură că ești în regulă? Gâtul ți s-ar putea umfla."

"Niște apă rece și un pachet de gheață ar trebui să fie suficiente."

"Spune-mi ce s-a întâmplat." Cineva i-a înfășurat o pătură în jurul umerilor, dar corpul ei părea să genereze frig din interior spre exterior.

"Am plecat de la tribunal și m-am oprit la han." Vocea lui Sarah a cedat în timp ce rezuma dimineața. Evenimentele deveneau mai clare pe măsură ce cuvintele îi ieșeau de pe buze. Își pierduse slujba pentru a obține un ordin de restricție, care era complet lipsit de valoare. Nicio bucată de hârtie nu-l va ține pe Troy departe.

"Vino acasă cu mine", a spus Mike. "Tu și fetele puteți sta cu noi până când Troy este prins."

"Nu." Relația ei cu Cristan îl pusese pe el în pericol. Nu putea risca pe altcineva. "Nu o voi pune pe Rachel în pericol. Nici măcar nu vei fi acasă. Vei fi plecat în căutarea lui Troy."

Gura lui Mike s-a subțiat. "Ce zici de casa lui Sean?"

"Nu." Sarah a clătinat din cap. "Nu-i voi pune nici soția sau copiii în pericol." A înghițit aer. "Troy este sinucigaș, Mike. Nu mai ai de-a face cu un om rațional. Avea de gând să arunce casa în aer ca să mă omoare și nu-i păsa pe cine mai rănește în timpul procesului."

"Cum rămâne cu fetele?" Vocea lui Mike s-a ridicat.

Pieptul lui Sarah se strânse. Ea nu ar fi pus în pericol o altă persoană pentru propria siguranță, dar fetele ei erau o altă problemă. Îi spusese de mai multe ori lui Troy despre copii. El nu reacționase.

"Troy nu are niciun interes pentru ele." Nu a crezut niciodată că va fi fericită de neatenția lui, dar acum era de-a dreptul recunoscătoare. Gândul că va fi despărțită de copiii ei o umplea de panică, dar ei vor fi mai în siguranță fără ea. "Vrea Sean să le ia câteva zile?"

"Bineînțeles că o va face." Mike și-a sprijinit pumnul pe șold, frustrarea și

hotărârea înăsprindu-i postura. Nu avea să renunțe ușor. "Te vei întoarce la secție cu mine și vom discuta din nou despre asta."

Cristan s-a apropiat. "Sarah va veni acasă cu mine."

"Nu!" a obiectat Sarah. Nu putea lăsa ca greșelile ei să-l pună pe Cristan în pericol și mai mult. Lucia avea nevoie de un tată, iar el deja își riscase viața pentru ea.

Cristan a ridicat o mână. "Troy m-a declarat deja o țintă. Nu contează dacă ești cu mine sau nu."

"Casa ta este sigură?" a întrebat Mike.

"Mi-am luat măsuri de precauție împotriva unor adversari mult mai formidabili decât Troy Mitchell", a spus Cristan. "Oricum sunt în alertă." El și-a scos telefonul mobil și i-a arătat lui Mike e-mailul cu animația.

"Crezi că a fost Troy?" a întrebat Mike.

"Mă îndoiesc, dar nu este imposibil", a spus Cristan. "Animația este destul de grosolană, dar expeditorul s-a străduit să cripteze mesajul și să-și ascundă locația. Troy Mitchell părea mai puțin rațional astăzi."

Mike s-a plimbat. "Aș vrea să vă pun pe toți într-un loc sigur, dar nu avem case sigure aici în Westbury. Ce ziceți de un hotel?"

"Casa mea este mai sigură", a insistat Cristan. "Troy nu va trece de apărarea mea." Dar fața lui era întunecată. "Dar mă tem că aș putea-o pune și mai mult în pericol pe Sarah. Oricine ar fi pe urmele mele ar putea veni să mă caute."

"Voi pune un om în fața casei tale", a spus Mike. "Va fi mai ușor să vă urmărească pe amândoi în același timp."

Sarah sorbi din apă, lichidul rece calmându-i gâtul. Voia să protesteze, dar care erau opțiunile ei? Să plece pe cont propriu ar fi o prostie.

Un pompier i-a întrerupt. "Șefule, gazul este oprit și ferestrele deschise. Poate doriți să aerisiți casa pentru încă câteva ore, dar puteți intra."

"Mulțumesc", a spus Mike.

Pompierii s-au urcat în camionul lor și au plecat. Vehiculul companiei de gaz i-a urmat.

"Pot să intru să împachetez câteva lucruri?" l-a întrebat ea pe Mike.

"Da."

Cristan a împins-o pe Sarah peste stradă. "Împachetează destul pentru câteva zile."

Cum ajunsese viața ei în această situație? Pentru a-și păstra fetele în siguranță, a trebuit să le trimită departe.

Capitolul 31

Așezată în pielea moale a Mercedesului, Sarah și-a sprijinit capul de spătarul scaunului. Cristan nu vorbise pe drumul scurt spre casa lui, dar liniștea dintre ei era confortabilă. Rezervele pe care le avusese față de el dispăruseră. Își riscase viața pentru a o salva.

Împreună cu Mike, trimisese acasă la Sean o pungă de haine pentru Alex și Em. Când vorbise cu fetele la telefon, Alex fusese încântată de o "petrecere în pijamale". Fiicele lui Sean aveau cinci și șapte ani. Em era ezitantă, dar Sean o asigurase pe Sarah că el și soția lui îi vor distrage atenția cu jocuri și filme. Fostul ranger al armatei le va ține pe fete în siguranță, dar pe Sarah o durea pieptul de dorul lor.

Cristan a parcat în garaj și a condus-o înăuntru. Pe hol se auzea semnalul slab al unui panou de alarmă.

"Mă întorc imediat." Lăsând-o în bucătărie, el a dispărut pe hol. Bipurile au încetat.

El a reapărut în pragul ușii. "Vrei să mănânci ceva sau vrei să-ți arăt camera ta?"

Sarah s-a sprijinit de insulă. Evenimentele de dimineață i se învârteau în cap. Tremura pe dinăuntru. În curând, acele tremurături aveau să iasă la suprafață și ea ar fi preferat ca asta să se întâmple în intimitate. "Chiar aș vrea să fac un duș."

"Camera de oaspeți este la etaj." El i-a arătat o cameră utilitară.

Patul queen-size elegant, închis la culoare și comoda contrastau cu lenjeria albă. În afară de lămpile de pe noptieră și comodă, mobilierul era gol. El a condus-o la marginea patului. "Mă întorc imediat."

I-a adus prosoape curate, un halat gros care părea nou și geanta ei. În timp ce ieșea pe ușă, i-a spus: "Voi pregăti prânzul. Nu te grăbi. Lucia nu trebuie să fie luată de la școală decât peste câteva ore."

Îi auzea picioarele coborând scările. Singură, enormitatea situației ei s-a prăbușit peste ea, ca și cum ar fi stat în ocean, aruncând o privire înapoi spre țărm, în timp ce un val uriaș se spărgea neașteptat peste capul ei. Sentimentul a copleșit-o până când abia mai putea respira.

Imaginea armei lui Troy în fața ei îi rămăsese întipărită în minte. Fusese întotdeauna atât de groaznic? A încercat să împace tânărul cu care se căsătorise cu cel care aproape o omorâse, dar nu a reușit. Troy fusese sălbatic în felul băieților care vor fi băieți, petrecând din greu cu colegii lui de echipă, dar nimic nu sugera că șapte ani mai târziu ar fi vrut să îi omoare pe amândoi. Ridicându-se în picioare, a intrat șchiopătând în baia alăturată. Și-a pus palmele pe dulap și s-a uitat în oglindă. Nici ea nu-și putea împăca reflexia cu naiva de optsprezece ani care se căsătorise cu Troy.

Buza îi era umflată, iar un inel de vânătăi îi înconjura gâtul. Cât de mult trebuia să ia? Când putea spune *gata*? În octombrie anul trecut, Troy îi rupsese brațul și îi provocase o comoție cerebrală. Ea își refăcuse viața, iar el o dărâmase ca un turn Jenga. A apucat toaleta de granit. Nu putea renunța. Era în joc mai mult decât viața ei. Dacă renunța, copiii ei ar fi plătit prețul. Avea să facă orice pentru a trece peste următoarele câteva zile. Troy va fi prins. Ar fi fost arestat și închis. Nu avea cum să scape de acuzațiile de agresiune și tentativă de omor, nu după ce făcuse. Existau prea multe dovezi de data asta pentru a se putea baza pe argumentul "el a spus, ea a spus" pe care îl folosise în trecut. De data asta, Troy nu se deranjase să-și acopere urmele.

Pentru că nu se aștepta să trăiască pentru a fi arestat.

A tremurat. Și-a lăsat jacheta pe podea, a intrat în duș și a dat drumul la apă. Într-un sertar a găsit șampon și săpun de mărimea unui hotel. Din nefericire, știa exact ce să facă după ce a fost bătută măr: să se spele de sânge,

să pună gheață pe răni și să ia niște ibuprofen. Se simțea mai bine cu un plan de acțiune, chiar dacă acesta acoperea doar următoarele treizeci de minute.

Apa fierbinte îi curgea pe piele. Sarah își freca părul și corpul iar și iar. Totuși, simțea mirosul de gaz, transpirația lui Troy și mirosul uleios al armei lui. Și-a clătit gura, dar gustul propriului sânge persista. Bucăți din săptămâna ei îi răsunau în minte. Cei doi hoți morți. Troy atacând-o. Țeava armei lui mare ca un tun în fața ei. Și-a sprijinit spatele de gresia rece și a alunecat până la podea. Și-a îmbrățișat genunchii până când apa care curgea pe pielea ei a devenit rece.

"Sarah? Ești în regulă?" Cristan a deschis ușa dușului. Îngrijorarea a învins aprehensiunea de pe fața lui. "Am tot bătut la ușă. Nu ai răspuns."

Ea a tremurat. "Sunt bine."

"Apa e înghețată." A băgat mâna și a închis robinetul. A luat prosopul de pe dulap, a înfășurat-o în el și a ridicat-o de pe podeaua dușului. A dus-o în dormitor și a așezat-o pe pat. Apoi a luat un alt prosop din baie și a frecat-o să se usuce.

Ar fi trebuit să fie jenată, dar transparența ei emoțională era cea mai umilitoare pentru ea, nu nuditatea. Prima dată când o vedea goală, era un caz pierdut. Nu era cel mai sexy moment. "Imi pare rau."

"De ce? Pentru că ești om?"

"Sunt un dezastru." Dinții îi clănțăneau.

"De-abia ai început să plângi." El a tras plapuma de pe pat și a înfășurat-o în jurul umerilor ei. "Ultima săptămână a fost stresantă. Cred că te-ai descurcat admirabil."

"Nu știu ce am de gând să fac. Fostul meu soț a încercat să mă omoare. A trebuit să-mi trimit copiii departe pentru a-i ține în siguranță. Mi-am pierdut slujba." A respirat adânc. "Știu că Troy va fi prins în cele din urmă. Fetele sunt în siguranță cu Sean. Dar eu ce pot să fac? Nu-mi place să-mi las familia și prietenii să facă totul pentru mine."

"Să faci totul singur nu este de obicei cea mai bună opțiune."

"Dar cât timp pot permite altor oameni să mă poarte?"

"Ai parcurs un drum lung într-o perioadă scurtă de timp." Temperamentul

și regretul îi străluceau în ochi. "Crezi că ar fi mai bine să nu ai pe nimeni? Eu am făcut această alegere, iar fiica mea a suferit."

"Sunt recunoscătoare pentru prietenii și familia mea în fiecare zi. Ei sunt motivul pentru care am rămas în acest oraș. Nu știu cum ar fi trecut fetele prin acest divorț fără sprijin, iar copiii mei sunt mai importanți decât mândria mea." Suspinul lui Sarah i-a tremurat în piept. "Dacă măcar nu m-aș simți atât de inutilă."

"Nu prea ești inutilă. Nu-ți dai credit pentru ceea ce ai realizat. Ai luptat din greu pentru copiii tăi. Ai fost un prieten minunat pentru fiica mea și te-am văzut având grijă de sora ta." Cristan i-a șters ușor părul cu prosopul. "De fiecare dată când ești doborâtă, te ridici din nou. Acesta este adevăratul test al puterii." Cristan s-a încruntat când i-a scanat fața și gâtul. "Meriți un bărbat care să te prețuiască."

Sarah nu avea cuvinte. *Cum ar fi fost asta?* Nu-și putea imagina. Dorința care înflorea în ea nu se compară cu nimic din ceea ce experimentase vreodată. Acest bărbat nu ar fi ridicat niciodată mâna asupra unei femei. Acest bărbat nu și-ar fi aruncat niciodată propriul copil.

A așezat prosopul pe pat și și-a dus mâna înapoi la fața ei. Un deget blând a urmărit vânătăile de pe gâtul ei. "Ar trebui să-ți aduc niște gheață."

Cristan s-a aplecat, iar Sarah i-a prins încheietura mâinii. "Nu pleca."

Ochii i s-au întunecat, iar mușchii antebrațului i s-au încordat. "Nu știi ce spui."

S-a luptat pentru a găsi cuvintele care să exprime ceea ce se agita în inima ei. Tot ce a putut să facă a fost: "Am nevoie de tine".

Pentru prima dată de când îl părăsise pe Troy, nu voia să fie singură.

Avea nevoie să fie atinsă. Avea nevoie de el.

Buzele i s-au subțiat, iar corpul i-a devenit rigid. "Am făcut niște lucruri îngrozitoare în trecut, Sarah. Tu ești sănătoasă și inocentă. Meriți mai mult decât mine."

"Nu-mi pasă ce ai fost în trecut. Contează ce ești acum. Nu asta tocmai mi-ai spus?" Dar dacă el nu o voia? Ea a înțepenit. "Imi pare rau. Am presupus că ești interesat, dar cum ai putea fi? Uită-te la mine." A fluturat o mână peste

genunchii ei plini de vânătăi.

Cristan a luat-o de brațe și a întors-o cu fața la el. "Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată." Mâna lui a căzut pentru a-i mângâia genunchiul. Atingerea degetelor lui a stârnit căldură în adâncul ei. Piciorul ei s-a mișcat, invitându-l să o mângâie mai sus. "Acestea sunt semnele curajului. Ai ripostat."

Când ea s-a uitat la vânătăile ei, a văzut slăbiciune.

"Dacă nu aș fi fost îngrijorat de o explozie, l-aș fi ucis pentru că te-a rănit. Încă vreau să o fac, mai mult decât ar trebui." El și-a aplecat capul și a sărutat-o tandru pe partea nevătămată a gurii ei. "Înăuntru și afară. Există o lumină în tine. Bunătate și compasiune. Acestea sunt calitățile care te fac să strălucești. Acestea sunt sursele puterii tale."

Degetele lui au alunecat pe partea laterală a gâtului ei. I-a mângâiat umărul și a continuat pe brațul ei până la spate. Apăsându-și palma pe partea de jos a spatelui ei, a ținut-o nemișcată în timp ce se apropia. Crestătura dură a erecției lui s-a lipit de șoldul ei. "Să nu crezi niciodată că nu te doresc, dar nu vreau să te rănesc."

"Nu mi-ai face niciodată rău." Dar pe măsură ce spunea cuvintele, știa că nu erau pe deplin adevărate. El nu ar fi ridicat niciodată mâna la ea, dar ea îl lăsase să intre în inima ei și se făcuse vulnerabilă. Îi dăduse puterea de a o răni la fel de grav precum o făcuseră pumnii lui Troy. Dar era prea târziu să se retragă. El o dorea, iar asta era suficient pentru ca dorința ei să treacă de la foc mic la fierbere. A ezitat, mușchii gâtului încordându-se din cauza efortului. "Sarah..."

Numele ei suna pe jumătate protest, pe jumătate pledoarie.

Și-a alunecat mâinile pe pieptul lui și și-a încolăcit degetele în puloverul lui.

"Te rog."

Capitolul 32

Încrederea ei l-a nivelat. Cum putea o femeie să-i ofere sufletul ei rănit și lovit? El nu era demn. Dar trupul moale lipit de al lui era mai mult decât putea rezista.

Ea s-a zvârcolit mai aproape. Un picior neliniștit a alunecat pe coapsa lui. Prosopul i-a alunecat de pe corp. Iar vederea ei a fost distrugerea lui. Mâna lui a alunecat de-a lungul claviculei și a pieptului ei, până la un sân plin, cremos. Capul ei a căzut pe spate, iar gemetele care i-au scăpat de pe buze au făcut ca sângele să îi curgă în vine.

"Sarah." A trecut cu degetul mare peste sfârcul ei, atingându-l ușor.

Mâinile ei trăgeau de puloverul lui. El a ajutat-o, desprinzându-l și aruncându-l pe podea. Mâna ei s-a întins pe pieptul lui, degetele ei palide și subțiri și feminine pe pielea lui mai închisă la culoare. Ea era lumina întunericului său, bunătatea care contrabalansa cruzimea trecutului său. Totul la ea îl făcea să se simtă mai puternic și mai masculin.

A lăsat-o pe pat, cu intenția de a o lua încet și cu mare grijă. Privirea lui a străbătut lungimea subțire a ei. Vânătăile pestrițe care contrastau puternic cu pielea ei blândă și fină îl făceau să vrea să-i arate cum e să fii iubit. Fiecare centimetru din ea.

"Ești atât de frumoasă." El și-a atins buzele de umărul ei.

Ea a roșit, rozaliul încălzindu-i pielea cremoasă. El și-a trecut buzele pe clavicula ei și a continuat până la partea laterală a sânului ei. Când gura lui s-a închis pe sfârcul ei, corpul ei s-a ridicat de pe pat. Mâinile ei s-au agățat de umerii lui, apoi au coborât mai jos pentru a trage de talia blugilor lui.

"Nu e nici o grabă", a spus el. Nu mai atinsese o femeie de ani de zile. Avea toate intențiile să facă acest lucru special, să se bucure de fiecare secundă a reintroducerii sale în intimitate.

Dar degetele ei lucrau la fermoarul pantalonilor lui. "Mai mult, te rog."

"Nu am niciun prezervativ. Îmi pare rău, dar sunt fericit să-ți ofer plăcere. Mai mult decât fericit." Și-a plimbat vârfurile degetelor pe interiorul coapsei ei. Satisfacția i s-a umflat în piept când picioarele ei s-au desprins pentru a-i

oferi mai mult spațiu.

"Am câteva."

Surprins, el s-a îndepărtat.

O roșeață i-a crescut în obraji. "Sunt în poșeta mea. Sora mea mi le-a dat. Mi-a spus că ar trebui, um, "să mă urc din nou pe cal"." Zâmbetul ironic care i-a înclinat gura l-a mulțumit.

El a chicotit.

"În cazul ăsta." El și-a ridicat corpul de pe al ei. În două secunde, blugii lui au lovit podeaua.

"Ce este asta?"

A desfăcut teaca de pe gambă și a așezat-o pe noptieră. "Un cuțit. Îmi place să am un plan de rezervă."

Luându-i poșeta, el a aruncat-o pe patul de lângă ei. Ea a scos un prezervativ dintr-un buzunar interior, înmânându-l lui.

"Încă nu e nicio grabă. Vreau să mă bucur de fiecare secundă cu tine."

Ea s-a întins după el. "Nu mă face să aștept prea mult. Combustia internă ar fi un mod teribil de a merge."

"O să văd ce pot să fac ca să mă relaxez." Dezbrăcat, s-a întins lângă ea, trupurile lor apropiindu-se. Blândețea ei îi legăna membrele tari. Pielea ei era fină și mătăsoasă împotriva lui. Dar acele mâini delicate pe corpul lui aveau să grăbească lucrurile prea repede.

El a alunecat pe pat, iar gura lui i-a străbătut burta plată și șoldul. Și-a lins drumul spre centrul ei. La prima atingere a limbii lui, corpul ei s-a ridicat de pe pat și mâinile ei s-au înfipt în părul lui. A vrut să o elibereze pentru a-i ușura nevoia, dar gustul dulce al ei i-a alimentat dorința. Iar felul în care ea îi răspundea îi făcea erecția să pulseze. Nu conta ce făcea, avea nevoie de ea. Acum.

A luat prezervativul, s-a acoperit și s-a rostogolit peste ea.

Pieptul lui, și alte lucruri, îl dureau de nevoia de a fi în ea. "Nu te rănesc?", a oftat el în urechea ei.

"La naiba, nu." L-a apucat de șolduri cu ambele mâini și l-a condus spre miezul ei. "Doar ține-mă departe de explozie."

Râzând, el și-a îngropat fața în părul ei umed și a alunecat în ea. Căldura ei mătăsoasă s-a închis în jurul lui ca și cum l-ar fi primit acasă. Ea s-a aplecat sub el, picioarele ei ridicându-se de pe pat pentru a-i înconjura talia.

"Sper că mai ai un prezervativ. Împotriva celor mai bune intenții ale mele, asta nu va dura prea mult." Plăcerea era atât de intensă pentru că era în interiorul lui Sarah sau pentru că trecuse foarte mult timp de când nu mai fusese cu o femeie?

"Da", a răsuflat ea. "Mai am. Te rog să păstrezi finețea pentru data viitoare", a implorat ea. "Am nevoie de…" Vocea i s-a întrerupt când un geamăt i-a ieșit din gât.

S-a sprijinit pe coate. Dacă acest lucru avea să fie rapid, era hotărât să fie totuși semnificativ. Ea i-a întâlnit privirea, ochii i s-au întunecat, pleoapele erau pline de dorință. El s-a retras și a intrat din nou în ea. Era ea, a decis el. Numai ea.

Mâinile ei îi strângeau umerii. Unghiile înfipte în spatele lui l-au stimulat să se miște mai repede. Corpul ei s-a aplecat.

"Cristan." Strigătul ei răsuflat l-a apucat de boașe și l-a împins peste limită.

Mușchii ei s-au încordat și s-a închis în jurul lui, ținându-l strâns. El și-a ținut greutatea departe de ea cu o mână pe saltea în timp ce respirația lui își revenea. Și-a sprijinit fruntea de umărul ei.

Transpirația le-a acoperit trupurile, iar pielea ei a înflorit într-un roz sănătos.

Ridicându-și capul, i-a scanat fața în căutarea oricărui semn de regret. Pieptul i s-a ușurat când nu a văzut niciunul. I-a sărutat obrazul. "Mulțumesc. Nu pot exprima ceea ce ai făcut pentru mine."

Ea și-a trecut degetele peste tâmpla lui. "Și eu la fel."

Inima i s-a umflat. I-a luat mâna și i-a sărutat încheieturile. "Mi-ai făcut un mare dar."

"Ai spus că a trecut mult timp de când nu ai mai fost cu o femeie. Cât timp?"

"Destul de mult încât să nu-mi amintesc." S-a rostogolit pe spate. "Mi-am spus că păstrez distanța față de oameni pentru a o proteja pe Lucia, dar, în

realitate, mă pedepseam. Mă învinovățeam pentru moartea soției mele. Dacă aș fi cerut să plecăm, poate că ea nu ar fi fost ucisă."

Sarah și-a sprijinit capul pe pieptul lui. "*Ce-ar fi dacă* este un joc inutil de jucat."

"Este." Și-a trecut vârfurile degetelor pe umărul ei. "Vestea bună este că nu mai sunt dispus să trăiesc așa. Nu toată lumea are privilegiul de a trăi. Este un păcat să pierzi o singură clipă cu regrete."

"Deci îți vei permite să fii fericit?"

"Am de gând să încerc."

Înclinarea lenește a zâmbetului ei îi stârni din nou sângele. "Cât timp mai avem până când trebuie să o iei pe Lucia?"

S-a uitat la ceas. "Mai mult de două ore." Ea a rânjit. "În cazul ăsta. . . ."

Râsul i-a răsunat din piept. "Sunt adeptul unui dar care continuă să dea."

A face dragoste cu ea nu era o dificultate. Ar fi făcut orice ca să nu-i mai vadă privirea dezolantă din ochi. Când a găsit-o la duș, părea înfrântă. Dar acum era dreaptă și ochii ei limpezi. O oră mai târziu, era mai relaxată, ghemuită sub pătură, dormind profund.

A pășit în pantaloni. La parter, s-a oprit în biroul său. Interogarea sa inițială se terminase, eliminând toți clienții fideli ai firmei. Se îndoia că Maria închiriase o casă anul trecut. A programat rapid o nouă căutare, restrângând și mai mult lista de clienți prin eliminarea apartamentelor și a unităților atașate. Maria nu ar fi vrut să împartă pereții. Apoi, a exclus puținele proprietăți din apropiere de Westbury. Dacă Maria ar fi petrecut o perioadă semnificativă de timp în orășel, ar fi ieșit în evidență. Accentul său a atras totuși atenția localnicilor.

La scurt timp după aceea, a rămas cu câteva zeci de proprietăți din afara Westbury, dar la o distanță de 30 de minute de mers cu mașina. A tipărit lista, a accesat serviciul online Multiple Listing Service și a verificat fiecare casă, una câte una. Maria Vargas nu se mulțumea cu o locuință sărăcăcioasă. Era obișnuită cu cele mai bune lucruri din viață. De asemenea, ar fi preferat izolarea, așa că vecinii apropiați nu ar fi fost de dorit. Din pur instinct, Cristan a sortat listele de închirieri până au rămas șase. Patru proprietăți montane pen-

tru schiori, o fermă și o proprietate la malul mării cu barcă și doc.

Și acum? Nu putea să o lase singură pe Sarah, iar pe Lucia trebuiau să o ia în scurt timp. I-ar putea trimite lista lui Mike, dar ce ar face polițistul cu informațiile obținute ilegal? Nu prea multe. Dar Sean, prietenul lui Mike, nu era legat de aceleași restricții legale.

Cristan a trebuit să recunoască. Avea nevoie de ajutor. Nu putea face totul singur. Nu și de data asta. L-a sunat pe Sean și i-a explicat situația.

"Dă-mi adresele alea", a spus Sean.

Cristan a citit lista. "Mulțumesc."

"O să te anunț dacă găsesc ceva." Sean a deconectat apelul. Împingându-și telefonul în buzunar, s-a întors la Sarah. Așteptarea l-ar fi ucis.

***

Îmbrăcată în blugi curați și un hanorac, Sarah perfora o bilă de aluat de pâine crescută în bucătăria gourmet a lui Cristan.

"Sunt atât de fericită că ești aici." Lucia s-a așezat la insulă.

"Este doar temporar." Sarah a folosit un cilindru de laminat pentru a aplatiza aluatul într-un dreptunghi, apoi l-a rulat într-o formă de pâine și l-a așezat cu partea cusăturii în jos într-o tavă unsă. A acoperit aluatul și l-a pus deoparte să crească a doua oară. "Îi mulțumesc tatălui tău că m-a lăsat să rămân."

Lucia și-a ridicat privirea de la temele ei. Creionul ei plutea peste o foaie de hârtie cu linii. "Ei bine, nu te puteai duce acasă, nu cu fostul tău soț în libertate."

Cristan insistase că Lucia merita să știe adevărul de bază. El omisese câteva detalii mai intime, cum ar fi ce se întâmplase între ei în după-amiaza aceea, dar ea trebuia să fie în gardă, atât împotriva lui Troy, cât și împotriva persoanei care îl urmărea pe Cristan.

"Sunt sigură că poliția îl va prinde curând." Sarah s-a mutat la aragazul

comercial amplasat în insulă și a amestecat o oală de tocană de pui, fasole neagră și cartofi dulci.

"Poți să stai cu noi cât de mult vrei." Lucia s-a holbat la gâtul lui Sarah timp de un minut înainte de a se întoarce la problema ei de matematică.

Aplicațiile repetate de gheață minimizaseră umflătura, dar nimic altceva decât timpul nu va șterge inelul negru-albastru. Păcat că nu se gândise să ia o eșarfă.

"Ți-e dor de fete?" a întrebat Lucia.

Sarah a suspinat. "Îmi lipsesc."

Cristan a ieșit pe ușa care ducea la subsol. După ce făcuseră din nou dragoste, el îi făcuse un tur al casei. Pe lângă faptul că i-a prezentat planul de bază și i-a arătat cum să folosească sistemul de alarmă, i-a arătat unde erau ascunse armele în casa lui. În fiecare baie, un cuțit era fixat pe partea de sus a dulapului cu medicamente. Pe marginea superioară a unui tablou înrămat din camera familiei se afla un pistol. În bucătărie, o altă armă de mână ocupa una dintre fantele din raftul pentru vinuri. Iar depozitul de arme din pivniță putea înarma o mică forță de poliție. Dacă nu ar fi văzut cadavrele acelor hoți, ar fi crezut că Cristan era paranoic. Având în vedere cu ce se confrunta, el era pur și simplu pregătit.

S-a dus la cafetieră și a turnat o ceașcă. "Cafea?"

Își scutură capul. Stomacul îi era deja zguduit. Cafeaua nu ar fi ajutat-o. Privirea lui a prins-o pe a ei și a menținut-o. În ciuda după-amiezii lor de intimitate, nu trecuseră la manifestări de afecțiune în fața Luciei.

Lucia și-a închis caietul. Pocnitura hârtiei a răsunat. Cristan și-a clătinat cafeaua. Lichidul fierbinte s-a revărsat peste margine pe mâna lui. A scuturat picăturile de pe mână, a luat o cârpă de vase de pe tejghea și și-a șters cana.

"Vrei să ies din cameră ca să o poți săruta?" a întrebat Lucia. "Știu că se întâmplă ceva între voi. Sincer, sunt încântată. Așa că nu simți că trebuie să ascunzi asta."

Cristan și-a dres glasul. "Nu ascundem nimic." Lucia și-a dat ochii peste cap.

"Serios", a spus Sarah. "Nu suntem încă pregătiți să ne definim relația.

Totul este nou și s-au întâmplat multe într-o perioadă scurtă. Lasă-ne puțin timp, bine?"

"Bine." Lucia a zâmbit. I-a aruncat o privire tatălui ei. "Vezi? Nu a fost foarte complicat."

Sarah a verificat aluatul și a mutat tava în cuptor. Mirosul de pâine coaptă umplea bucătăria. Disponibilitatea Luciei de a comunica cu Cristan, deși cu o anumită atitudine, era un semn bun.

Cristan a scanat bucătăria. "Te pot ajuta cu ceva?"

Sarah a scuturat din cap. "Nu. Am cina sub control."

Lumina se revărsa dintr-un set de uși franțuzești și strălucea pe contoarele de granit negru. Priveliștea era uimitoare. O peluză se înclina spre râu și un mic hangar pentru bărci construit din lemn gri. Apusul unduia râul în portocaliu și roz. "Și bucătăria asta este uimitoare."

"Nu-mi pot asuma niciun merit pentru această casă. A venit exact așa cum este." S-a mutat la tocătorul de lemn și a tocat coriandrul pe care ea îl spălase. "Cu siguranță, te pot ajuta cu ceva."

"Știi să gătești?" Sarah a amestecat tocănița.

Cuțitul său tăia în mișcări exersate. "Primele mele eforturi nu au fost frumoase, dar am învățat."

"Tata face empanadas grozave", a spus Lucia.

A terminat de tocat și a spălat cuțitul. "Dar nimic care să miroasă ca asta."

Sarah a verificat pâinea. "Îmi place să gătesc și trebuie să mă mențin ocupată."

"Ei bine, atunci ești liberă să folosești bucătăria mea oricând." A luat un scaun la tejghea lângă fiica lui și a privit cum Sarah servea masa. "Atâta timp cât ne lași mostre."

Scena părea relaxată, dar nu putea fi negat subconștientul de tensiune. Lucia își alegea mâncarea. Cristan mânca cu mișcări robotice care sugerau că își alimenta corpul mai mult decât că se bucura de masă. Sarah a mâncat tocănița fragedă, dar gâtul o durea prea tare pentru a înghiți pâine. A luat un ibuprofen. Apoi ea și Cristan au curățat bucătăria cot la cot.

Și acum ce facem?

Lucia și-a dus cărțile sus, iar Cristan și-a mai turnat o ceașcă de cafea. "Povestește-mi despre planurile tale pentru o afacere de catering", a spus el, ca și cum i-ar fi înțeles neliniștea.

"Încă nu sunt cu adevărat planuri." Sarah a uscat oala de tocană curată și i-a povestit despre nunta surorii ei.

"Vei face recepția să strălucească."

"Mulțumesc. Sper să fie așa." Ea a pus vasul în dulap.

"De ce nu încerci să te odihnești puțin", a spus el. "Va fi o noapte lungă."

"Avem un plan?"

"Voi sta de pază în seara asta. Dimineața, ne vom întâlni cu Mike și vom vedea cum a decurs căutarea lui Troy."

Sarah se plimba prin bucătăria imaculată. "Cum rămâne cu cealaltă problemă?"

Și-a frecat maxilarul nebărbierit. "Mike a făcut cercetări la moteluri și agenții imobiliare care se ocupă de proprietăți de vacanță, fără noroc. Din păcate, închirierile se fac adesea online. Așa că am făcut niște cercetări pe cont propriu. Aștept rezultatele".

"Așteptarea este frustrantă."

"Da, dar în seara asta, singurul meu obiectiv este să vă țin pe tine și pe Lucia în siguranță." Cristan și-a luat cafeaua și s-a îndreptat spre biroul său. "Du-te și întinde-te. Ai avut o zi grea. Corpul tău s-ar putea să te surprindă și să doarmă."

Sarah se îndoia că se va relaxa. Fiecare instinct de bază din corpul ei îi spunea să fie în alertă.

Capitolul 33

Mama ei fusese ucisă. Nu doar mama ei, întreaga ei familie. Cum putea fi adevărat? Lucia nu putea înțelege conceptul. Deși tatăl ei o mințise în trecut,

ea știa că de data asta spunea adevărul. Îl văzuse chinuindu-se să scoată cuvintele, văzuse regretul din ochii lui în timp ce îi dădea o versiune probabil igienizată a crimelor. El a răspuns la majoritatea întrebărilor ei, dar la altele a refuzat pur și simplu să răspundă.

Nu era sigură dacă era mai rău să nu fi avut niciodată familie sau să știe că, odată, avusese tone de rude, dar toate erau moarte.

Încerca să-și ierte tatăl pentru că îi fabricase întreaga viață, dar cum putea? Și cum putea să accepte brusc faptul că toți cei din familia ei fuseseră infractori. Ideea era prea hollywoodiană pentru a părea reală.

Lucia s-a întins pe burtă pe pat. A netezit articolul de ziar lângă fotografia veche cu ea și mama ei. O a treia fotografie o înfățișa pe mătușa Maria. Tata o copiase dintr-un tabloid sud-american la scurt timp după ce familia Vargas fusese ucisă. Punând pozele una lângă alta, era ușor să vezi asemănarea de familie. Tatăl ei spunea că femeia care o urmărea la spectacolul hipic ar fi putut fi mătușa Maria și că ar fi vrut să o ia pe Lucia. Dar ea nu putea să creadă că un membru al propriei familii ar fi vrut să-i facă rău.

Dacă toți ceilalți din familie erau morți, atunci poate că și mătușa ei era singură. Poate că voia doar să o vadă pe Lucia. Jaful de la Quickie-Mart ar fi putut să nu aibă nicio legătură. Lucruri de genul ăsta se întâmplau tot timpul. Tatăl ei ar putea fi paranoic.

Gândul că are o rudă în lume îi încălzea inima Luciei, dar, în același timp, știrea o întrista. De ce nu o putea vedea niciodată pe mătușa ei? Tata spunea că nici măcar nu vorbise cu Maria de când îi scosese pe furiș din Argentina.

A ținut lupa deasupra fotografiei din ziar. Fotograful se concentrase pe ea și pe Snowman, așa că fundalul era neclar. Nu putea vedea fața femeii, dar își dorea mai mult decât orice să vadă. Își dorea atât de mult să vadă singura legătură în viață cu mama ei, încât o durea stomacul și pieptul i se simțea gol.

qToți prietenii ei aveau bunici și mătuși și unchi și verișori. Cu excepția tatălui ei, ea era singură, și i se părea egoist din partea lui să o țină așa. În doisprezece ani, el nici măcar nu încercase să-și găsească o soție. Îi plăcea să creadă că era din cauză că fusese atât de îndrăgostit de mama ei, încât nu trecuse niciodată peste moartea ei. Dar poate că totul se schimbase acum. Sarah

era jos și făcea curățenie în bucătărie. Ei trei luaseră cina împreună, aproape ca o familie adevărată. Orice s-ar fi întâmplat, ea nu renunța la asta. El nu o putea obliga. Dacă ar fi încercat, ea ar fi fugit din nou.

O lacrimă i-a alunecat pe față în timp ce se uita la poza mamei sale. Lucia avea părul ei negru ondulat și pielea măslinie. Dar ochii ei erau diferiți. Cei ai Luciei erau de un maro mai deschis, mai moale. Ochii mamei ei erau aproape negri, iar privirea ei era ascuțită în timp ce se holba la aparatul foto, aproape ca și cum l-ar fi provocat pe fotograf. Mama ei fusese frumoasă, iar ea știa asta.

Totuși, cineva o omorâse. Tatăl ei a spus că a avut loc o explozie și focuri de armă, dar a refuzat să îi dea detalii. *Voi purta această imagine în mormânt. Nu te voi condamna la aceeași soartă.* Cel puțin el fusese sincer.

A ridicat fotografia de margini, atentă să nu deterioreze hârtia. Mâine avea să o readucă în siguranța ramei. Telefonul ei a vibrat pe pat. Primise un mesaj text. Lucia nu recunoscu numărul. Degetul ei a plutit pe ecran, o inexplicabilă încâlceală de teamă răsucindu-i-se în stomac. A afișat textul. **Bună, Lucia**. A urmat imediat un alt mesaj. O fotografie. **Eu sunt mama ta.**

Lucia și-a blocat respirația în plămâni în timp ce privea selfie-ul. Mama ei? Cum?

Femeia ținea un ziar în fața ei și arăta data din partea de sus. Astăzi.

Furia îi clocotea fierbinte în gât Luciei și un val de alte emoții pe care nu le putea identifica. S-au năpustit asupra ei ca un tsunami, lăsând-o turtită.

Aceasta nu era mătușa Maria. Aceasta era mama ei. Ea a răspuns cu neîncredere. **Am crezut că ai murit.**

A venit un alt mesaj. **Asta ți-a spus?**

Lucia a rămas rece. Mințise. Din nou. Cum ar mai fi putut avea încredere în el vreodată? Poate că tot ce-i spusese fusese o minciună. Poate că o ținuse departe de mama ei toată viața ei.

Dar mama ei - ea venise după ea. Poate că o căutase în toți acești ani. Gândul la o femeie cu inima frântă care își căuta neobosită unicul copil încălzea spațiul gol din interiorul ei. Nu era singură. Avea singurul lucru pe care și-l dorise toată viața - mama ei.

Ea a trimis un mesaj, **Unde ești?**

Afară. Lângă râu. Mă poți vedea de la fereastra ta.

Lucia s-a dus la fereastră și a privit în întuneric. Luna plină lumina peisajul, reflectându-se pe râu în sclipiri argintii. O siluetă stătea pe mal. Un braț flutura. Resentimentul și entuziasmul se luptau în Lucia până când simțea că trupul îi va exploda. Degetele îi tremurau în timp ce împingea fotografiile în plic și le băga în rucsac. Nu mai putea avea încredere în tatăl ei niciodată. Nu după asta. I-a trimis un ultim mesaj: **Vin.**

A vrut să arunce telefonul pe pat, dar nu s-a putut abține să piardă legătura cu mama ei. Dacă nu o putea găsi afară? A strecurat telefonul în buzunar. Îl va arunca după ce va lua legătura cu mama ei.

În niciun caz nu l-ar fi lăsat pe tatăl ei să o urmărească. În nici un caz.

A tras de un pulover în plus. Cu cizmele în mână, a coborât scările pe vârfuri. Tata era în biroul lui. S-a uitat cu ură la lumina galbenă de sub ușă. Cum a putut să o mintă din nou? A mers în foaier și s-a strecurat în dulap. Trebuia să fie rapidă. Odată apăsat butonul, avea șaizeci de secunde să iasă din casă înainte ca sistemul de securitate să se activeze din nou. Timp suficient. Dar tatăl ei ar fi auzit bipul. Ar fi știut imediat ce a făcut. Ea ar fi folosit ușa din față și ar fi fugit în jurul casei. Dacă el ar fi presupus că a plecat pe drum, ar fi avut timp să ajungă la râu înainte să o prindă.

A introdus codul, a ieșit pe ușa din față și a fugit.

***

Mike a parcat la trei loturi distanță de casa lui Troy. În spatele mașinii sale, SUV-ul uriaș al lui Sean s-a apropiat de bordură. Au coborât din vehiculele lor și s-au întâlnit pe trotuar. Alte două mașini ale poliției din Westbury au parcat pe stradă. Doi ofițeri, Pete Winters și Ethan Hale, au coborât.

Ferestrele casei lui Troy erau întunecate, la fel și lumina de pe verandă. Sean scruta casa. "Cum vrei să faci asta?"

"Trebuie să bat mai întâi." Mike a fluturat mandatul de arestare în mână.

"Asta e o prostie." Sean a pufnit.

"Asta e legea." Mike a băgat mandatul în buzunar și și-a scos arma. "Pete și Ethan, acoperiți spatele."

Glock-ul lui Sean era deja în mâna sa. "Este înarmat?"

"Până în dinți." Mike i-a condus pe trotuar.

"Știu că trebuie să trecem prin proceduri, dar nu există nimic în acel mandat care să ne împiedice să cercetăm mai întâi proprietatea." Sean s-a oprit la marginea proprietății Mitchell.

Mike a scanat casa. Părea liniștită. "Când m-am dus la magazin, directorul adjunct al lui Troy a spus că a luat acasă trei pistoale, o pușcă și mai multe cutii de muniție."

"Grozav."

Au virat peste iarbă și au făcut un cerc rapid al casei. Dar nu au văzut niciun semn de Troy. Pete și Ethan au acoperit ușa din spate, în timp ce Mike și Sean s-au dus prin față. Mike a urcat pe veranda din față. Sean a rămas în spate, acoperindu-l din spatele unui copac mare de pe peluza din față. Mike nu a fost șocat când nimeni nu i-a răspuns la bătaie. Sean i s-a alăturat pe treaptă și a scos ceva din buzunar.

"Uită-te acolo." Sean a arătat spre ușa deteriorată a garajului.

Mike și-a întors capul. "Ce?"

"Cred că nu a fost nimic." Sean a strecurat ceva înapoi în buzunar. "Oh, uite. Ușa e descuiată."

Mike i-a aruncat o privire. Ușa fusese încuiată cu treizeci de secunde înainte. Dar Sean intrase deja. Cu arma ridicată, s-a strecurat în casa întunecată. Mike l-a urmat, aprinzând lumina.

"Sfinte Sisoe", a spus Sean, în timp ce mergeau din cameră în cameră. "Troy este oficial terminat."

Ultima dată când Mike fusese aici, bucătăria fusese distrusă, dar acum întreaga casă era în ruine. Mai mult decât distrusă. Dincolo de bucătărie, unde dulapurile fuseseră smulse din pereți și tăiate în bucăți, obscenități cu vopsea roșie acopereau plăcile de gips-carton din sufragerie și de pe holuri. În băi, oglinzile și gresia fuseseră sparte cu un baros.

Mike a vorbit în radio, anunțându-i pe Pete și Ethan că casa este liberă.
Sean și-a pus arma în toc. "Ce facem acum?"
Bună întrebare, se gândi Mike. "Acum trebuie să-l găsim pe ticălos."

Capitolul 34

Agitată, Sarah se uita la tavanul întunecat. Oricât de epuizată se simțea, somnul nu venea. Patul din camera de oaspeți mirosea slab a Cristan, iar fiecare respirație îi amintea de intimitatea pe care o împărtășiseră în acea după-amiază. În ciuda pericolului cu care se confruntau, amintirea îi trecu un fior prin stomac. Nu se așteptase să se bucure atât de mult de sex, nu de prima dată. Sexul cu Troy devenise încă un mijloc de manipulare și control. Dar Cristan adusese ceva mai mult în dormitor. Ea nu fusese niciodată tratată cu respect, iar ei se uniseră în moduri care nu erau fizice. Conexiunea lor ar fi trebuit să o intimideze. Abia ieșise dintr-o căsnicie proastă în care fusese folosită și abuzată. Dar corpul ei - și inima ei - nu ascultau de rațiune.

S-a întors pe o parte și a pufnit perna, dar nu se putea așeza. Un scârțâit ușor i-a atras atenția. Și-a ținut respirația și a ascultat. Sunetul era atât de slab, încât nu era atât un zgomot, cât o senzație. Instinctul i-a spus că nu era totul în regulă în casă. Aruncând păturile, și-a pus un hanorac cu glugă peste pantalonii de flanel și tricoul de pijama. Picioarele i-au atins automat podeaua, atrasă spre hol de aceeași intuiție care o anunța dacă una dintre fete avea febră în mijlocul nopții.

Folosindu-și telefonul mobil pe post de lanternă, Sarah a ieșit pe hol. După ce a ascultat liniștea casei timp de câteva secunde, a aprins lumina. Inima i-a bătut cu putere în stern, iar stomacul i s-a răsucit în acel sentiment familiar de "ceva nu este în regulă". Dormitorul Luciei era la capătul holului. Desculță, Sarah a mers pe vârfuri pe hol și a deschis ușa. Lumina din hol se revărsa peste patul gol.

Relaxează-te. Lucia putea fi jos. Poate că nici copilul nu reușise să doarmă. Întreaga ei viață fusese dată peste cap. Dar lăsând raționamentul la o parte, Sarah știa că nu asta se întâmplase.

A coborât scările în fugă. Un bip slab a sunat din dulapul din foaier. A deschis ușa din față și a văzut-o pe Lucia dispărând după colțul casei.

"Lucia!" Sarah o urmărea, iarba udă și înghețată sub picioarele ei goale. Când a dat colțul, l-a auzit pe Cristan strigând din interiorul casei. "Afară", a strigat ea, temându-se să încetinească. Cu picioare lungi, Lucia a traversat peluza din spate ca o gazelă. Coapsele lui Sarah ardeau când încerca să alerge mai repede, dar pierdea teren. Lucia era aproape de râu. Ce făcea? Epuizată, Sarah oftă. O copcă în coastă îi încetinea pasul.

Și-a acoperit gura și a strigat: "Lucia!"

La malul râului, adolescenta s-a oprit și s-a întors. O siluetă a ieșit din pădure și i-a făcut semn fetei. Alarma a izbucnit în Sarah. A început să alerge din nou, uitând de crampe. Era o femeie, îmbrăcată în blugi negri și o jachetă neagră. A scos ceva din buzunar și și-a întins brațul spre Sarah. Lumina lunii strălucea pe metal. O armă.

"Nu!" a țipat Lucia. "Nu-i face rău."

Sarah s-a oprit brusc. Transpirația rece și umedă se aduna sub hanoracul ei gros. "Ce se întâmplă, Lucia?"

Fata și-a ridicat rucsacul și și-a ajustat curelele. "Aceasta este mama mea."

Eva Vargas trăia?

Înmărmurită, Sarah se holbă. Cum se putea întâmpla asta? Cristan spusese că soția lui era moartă. Neîncrederea și teroarea îi curgeau pe șira spinării. Cum putea fi în viață și de ce avea o armă îndreptată spre Sarah?

Femeia s-a apropiat și și-a dat jos de pe cap o șapcă tricotată. Părul lung și negru i se revărsa pe spate. Chiar și în lumina slabă a lunii, asemănarea dintre ea și adolescentă era izbitoare. De asemenea, semăna foarte mult cu fotografia Mariei Vargas pe care Cristan i-o arătase lui Sarah.

"Dar cum?" a întrebat Sarah, neîncrezătoare. Această femeie ar fi putut minți pentru a o atrage pe Lucia din casă.

"Nu avem timp de discuții acum." Femeia și-a întins cealaltă mână spre

Lucia și i-a făcut semn cu degetele. "Vino cu mine." Arma a rămas îndreptată spre pieptul lui Sarah.

Lucia a mers înainte. Femeia a smuls telefonul mobil din mâinile adolescentei și l-a aruncat pe iarbă. "Nu vei avea nevoie de el."

Lucia a tresărit la tratamentul abrupt și dur.

"Lucia, nu pleca. Așteaptă-l pe tatăl tău."

Cu ochii înlăcrimați, adolescenta a pufnit. "De ce? Ca să-mi poată spune mai multe minciuni?"

Sarah a intrat în panică. Nu știa ce se întâmplase, dar femeia asta era periculoasă. "El te iubește."

Corpul Evei s-a deplasat în față. "*Eu* sunt mama ei. Ea trebuie să fie cu mine. Christopher ne-a ținut despărțite destul de mult timp."

Lucia se clătina, cu trupul înghețat, cu privirea plină de nehotărâre. Eva a spus: "Luciana, trebuie să plecăm acum."

Sarah a profitat de scurta schimbare a privirii femeii. Și-a băgat telefonul mobil în buzunarul kangaroo al hanoracului.

"Sarah! Lucia!" Strigătele lui Cristan pluteau peste peluză, dar Sarah nu-l putea vedea. Trebuie să fie în fața casei, căutându-i.

"Grăbește-te." Întorcându-se spre apă, femeia a făcut un gest către Lucia. "Există o barcă legată de copac. Desfă frânghia."

Lucia a coborât pe mal. Cizmele ei au stropit în apa puțin adâncă.

Sarah s-a încruntat în umbră. Un skiff cu motor în afara bordului se legăna pe râu în timp ce Lucia dezlega frânghia.

"Vii și tu", a arătat femeia cu arma spre barcă. "Urcă."

"Nu", a spus Lucia. "Sarah nu are nimic de-a face cu asta."

"Oh, cu siguranță că da. S-ar putea să am nevoie de ea ca pârghie, iar dacă tatăl tău crede că poate lua o altă femeie cât timp este încă căsătorit cu mine, se înșeală." Femeia a mers înainte. A apăsat cu botul pistolului pe fruntea lui Sarah. "Urcă în barcă. Acum."

"Nu-i face asta lui Sarah", a protestat Lucia.

"Vei face cum ți se spune", a spus femeia cu o voce rece. "Tatăl tău te-a răsfățat. Asta va trebui să se schimbe."

Accentul femeii părea asemănător cu al lui Cristan. Dar tonurile aspre ale vocii ei nu aveau căldura molcomă a lui Cristan. Eva era amară și ostilă și periculoasă.

Sarah și-a întors capul. Unde era el? I-a văzut umbra în spatele casei. Două minute. Atât i-ar fi luat să ajungă aici. Femeia s-a întors. A apucat-o pe Lucia de coada de cal și i-a îndreptat arma spre față.

Lucia a strigat, prinzându-și mâinile la baza cozii de cal pentru a-și alina durerea. Lacrimile îi curgeau pe față. "Îmi pare rău, Sarah, dar nu trebuia să mă urmezi. Trebuia să vin. Ea e mama mea."

"Nu e vina ta, Lucia", a spus Sarah.

Ce fel de persoană îndrepta o armă spre propriul copil? Și-a folosit propriul copil ca pârghie? Genul de persoană de care Cristan o protejase pe Lucia de peste un deceniu. Fusese deștept să o țină ascunsă. Femeia asta nu trebuia să aibă responsabilitatea unui copil mai mult decât Troy.

Eva și-a întors ochii reci și întunecați spre Sarah. "Intră. În. Barca."

Cristan spusese că soția lui era moartă. Mințise sau asta credea el cu adevărat? Sarah a decis că nu prea conta. *El* nu ar fi pus niciodată o armă în fața unui copil, la fel cum Sarah nu putea risca viața unui copil. Ar fi făcut orice ar fi vrut Eva pentru a o ține pe Lucia în siguranță.

Sarah a mers înainte. Apa înghețată i-a acoperit gleznele și i-a udat pantalonii de pijama de la genunchi în jos, în timp ce se îndrepta spre barcă și s-a urcat în ea. Barca s-a legănat când femeia a sărit la bord. Tot cu arma îndreptată spre Lucia, femeia s-a deplasat spre partea din spate a bărcii. A ridicat accelerația, a pornit motorul și a virat spre râu. Barca s-a mișcat sub picioarele lui Sarah. Ea a apucat-o pe Lucia și a împins-o în jos pentru a o împiedica să cadă peste bord. În martie, apa râului era suficient de rece pentru a ucide.

Capitolul 35

"Lucia! Sarah!" a strigat Cristan. Nu răspundea nimeni. Nu era nici urmă de fiica lui sau de Sarah pe peluză, dar știa că o auzise pe Sarah afară strigând după Lucia. Frica i-a alimentat pașii în timp ce alerga spre partea laterală a casei. La colț, a văzut trei siluete pe malul râului: Lucia, Sarah și o a treia siluetă subțire urcată într-o barcă care plutea pe apă.

"Oprește-te!" Cristan a alergat spre râu în timp ce barca se îndepărta în viteză. Strălucirea carenei albe a dispărut în întuneric. Cu plămânii zvâcnind, s-a oprit pe mal. A treia persoană o forțase pe Sarah să urce în barcă, dar părea că Lucia se urcase singură. Văzând un telefon mobil pe iarbă, l-a luat, l-a băgat în buzunar și a alergat spre debarcader.

În timp ce deschidea ușa, l-a sunat pe Mike de pe propriul său telefon mobil. "Sarah și Lucia au fost luate cu barca".

"Ce? Cum?"

"Nu știu." Cristan a sărit treptele în clădirea mică. "Casa nu a fost spartă. Lucia trebuie să fi oprit alarma și să fi ieșit afară."

"De ce ar face asta?"

"Nu știu." Cristan a pornit liftul hidraulic. Barca a coborât pe apă. Procesul a durat doar câteva minute, dar a părut mult mai lung. Cristan trebuia să se miște. Mâine era aniversarea masacrului, iar instinctele lui îi strigau că data era o numărătoare inversă.

"Voi trimite poliția maritimă și bărcile șerifului să-i caute", a spus Mike. "Poți descrie barca?"

"Outboard. Carenă deschisă. Cu o lungime de aproximativ cincisprezece până la douăzeci de picioare." Cristan nu văzuse multe detalii în întuneric. "Exteriorul era de culoare deschisă, probabil din fibră de sticlă, și părea să fie destul de nouă."

"Am înțeles. Lasă-mă să-l sun pe șerif acum."

"Mulțumesc." Cristan s-a urcat în barca lui. A apăsat butonul pentru a ridica ușa pe râu și a pornit motorul. Mulțumită unui reglaj recent, înainte de primăvară, motorul exterior a prins viață. Pierduse timp prețios. Dacă skiff-ul

mergea drept pe râu, barca lui, mai mare și mai rapidă, ar fi putut să-l ajungă din urmă.

"Este un motor? Ce faci?" a întrebat Mike. "Mă duc după ei pe apă."

Mike a făcut o pauză. "Te sun eu înapoi."

"Mulțumesc." Cristan și-a pilotat barca afară din clădire. A scos din buzunar telefonul mobil al Luciei. A introdus codul de acces și a deschis ultimele ei mesaje. Plămânii i s-au oprit când a văzut fotografia. Chiar în timp ce privea chipul femeii, mintea lui susținea că imaginea era imposibilă. Eva.

Nu putea fi.

A clipit puternic și s-a concentrat din nou. Fără îndoială. Era Eva. Inima îi bâlbâia. Cum? Îi atinsese cadavrul. Citise certificatul de deces. Medicul legist îi verificase identitatea cu ajutorul testelor ADN. Dar dovada supremă era chiar în fața lui.

Soția lui trăia. Ușurarea, bucuria și teama l-au străbătut în succesiune rapidă.

Telefonul a vibrat. Mike. "Sarah are telefonul ei? Voi urmări GPS-ul."

"Nu știu", a spus Cristan. "Dar știu cine o are pe Lucia. Soția mea moartă." Și știa unde se duc. "Sună-l pe Sean", a strigat el peste zgomotul motorului. "Spune-i că e vorba de proprietatea de pe malul râului."

A întors barca în larg și a dat drumul la accelerație. Arcul s-a ridicat pe măsură ce ambarcațiunea a accelerat, apoi botul a coborât pe măsură ce ambarcațiunea a ieșit în plan. Zgomotul motorului a înecat orice răspuns posibil din partea lui Mike. Dar tot ce conta acum era să o ajungă din urmă pe Eva.

Mintea lui Cristan era plină de întrebări care mergeau dincolo de întrebarea cum ar fi putut soția lui să fie în viață când el îi văzuse cadavrul. Unde fusese ea timp de doisprezece ani și de ce era aici? Și mai important, de ce le răpise pe Lucia și Sarah?

Barca a zburat pe râul cu pete albe. Carena se izbea de valuri, fiecare revenire la suprafață fiind un șoc dureros pentru oase. Cristan s-a agățat de volan și și-a întins picioarele pentru echilibru. Trebuia să le prindă. Fără vestă, vântul ar fi trebuit să fie rece, dar Cristan era amorțit. Soția lui moartă era în

viață. Copilul îi fusese luat.

Fusese îngrijorat de o confruntare cu Maria, dar acum îngrijorarea lui explodase exponențial. Eva era un alt nivel de antagonist. Nu și-ar fi rănit intenționat propriul copil, dar Eva era impulsivă și nu avea niciun atașament față de Sarah. Nu avea nicio idee unde fusese ea în tot acest timp sau ce se întâmplase cu ea. Prea multe întrebări și prea puține răspunsuri.

Știa un singur lucru sigur. Soția lui era o criminală. Ea nu-l contactase pentru a o vedea pe Lucia. Eva angajase oameni pentru a-l ucide. Atât Lucia, cât și Sarah erau în mare pericol. A ocolit o cotitură a râului. În față, a putut vedea strălucirea slabă a unei bărci ușoare. Barca se arcuia spre dreapta. A redus accelerația pentru a încetini barca. Îl văzuse ea?

Capitolul 36

Sunetul unui motor plutea pe apă. Ținând volanul, Eva s-a uitat peste umăr. Lumina lunii dansa pe urma în formă de V a bărcii ei, dar nu putea vedea suficient de departe pentru a vedea barca care îi urma. Sunetul se auzea mai departe pe apă decât pe uscat. Oricine ar fi fost, avea farurile stinse. Ca și ea. Trebuie să fie Christopher. Cât de aproape era?

A împins accelerația înainte. Voia să ajungă la doc înainte ca Christopher să vadă unde s-a oprit.

"Are o barcă?", a strigat ea către fiica ei, dar fata nu a răspuns. În schimb, copilul tremura pe fundul bărcii cu cealaltă femeie. Ce îi făcuse Christopher copilei de a devenit atât de slabă? Probabil că o răsfățase și o cocoloșise așa cum o făcuse când era bebelușă. Eva s-a întins în spatele ei și a apucat-o de braț pe fată, trăgând-o mai aproape. Tânăra jucărie a lui Christopher, Sarah Mitchell, s-a întins spre Luciana, iar Eva a îndepărtat-o cu piciorul. Bocancul ei a lovit-o pe Sarah în umăr. Aceasta s-a învârtit și a căzut pe punte în mâini și genunchi, o poziție potrivită pentru un inferior.

Eva a strigat în urechea Lucianei. Dar fata a dat înapoi de frică și a încercat să o îndepărteze pe Eva. Christopher trebuie să fi otrăvit copilul împotriva propriei sale mame.

Nenorocitul.

De ce ar fi surprins-o asta? El îi trădase întreaga familie. Douăzeci și șapte de membri ai clanului Vargas muriseră din cauza gestului trădător al lui Christopher, în toți acei ani. Nutrise ură de mai bine de un deceniu, iar aceasta se aprinse când Eva se uită la femeia îngenuncheată în pupa, târfa care se culca cu soțul ei. Târfa era obișnuită să fie bătută. Eva auzise altercația dintre Sarah și fostul ei soț. Sarah știa să stea jos când era pusă acolo.

Mă voi răzbuna pe el și pe ea.

Curând. Foarte curând, Christopher va primi ce merita.

În căutarea docului potrivit, Eva a încetinit barca. A zărit felinarul legănat pe care locotenentul ei îl flutura la capătul cheiului.

Ambarcațiunea s-a clătinat pe un val, iar Luciana s-a agățat de o balustradă pentru a rămâne în picioare. Vântul îi flutura părul negru în jurul feței. Mândria a crescut când Eva a observat pomeții Vargas și corpul lung și suplu. Orice defecte pe care Christopher le înrădăcinase în copil puteau fi corectate. Era încă tânără, încă maleabilă. Câțiva ani cu Eva aveau să o învețe ce înseamnă să fii un Vargas.

"Unde suntem?" a întrebat Luciana, uitându-se în spatele lor. Cu excepția unei panglici argintii de lumină lunară, apa se întindea nesfârșită și neagră în spatele bărcii lor. Nu era niciun semn al urmăritorului lor, dar motorul din spatele lor suna mai aproape.

Îndreptând volanul, Eva i-a luat bărbia în mână. "Nu-ți face griji. Nu te va mai lua de lângă mine. Voi avea eu grijă de asta."

"Ce ai de gând să-i faci?" a strigat Luciana.

Eva a tras înapoi de accelerație. Barca a încetinit. Zgomotul umed al motorului s-a atenuat. "Ce merită."

"Nu-i poți face rău", a spus copilul.

"Eu voi face ceea ce trebuie, iar tu vei face ceea ce ți se spune." Eva a îndreptat barca spre Nicolas.

"Promite-mi că nu-i vei face rău tatălui meu." Luciana și-a încrucișat brațul. "Și lui Sarah. Nu merg cu tine dacă nu-mi promiți."

Aerul rece i-a înghețat dinții Evei în timp ce zâmbea. "Nu depinde de tine."

Luciana s-a întors spre doc. Ochii i s-au mărit când l-a văzut pe locotenentul ei stând pe margine. Felinarul îl lumina de jos, făcându-l să pară mai mare și mai intimidant. Copilul s-a avântat în față, a întors brusc cârma și a apăsat accelerația. Barca a accelerat într-un semicerc strâns și s-a izbit de propria sa urmă. Lumea s-a clătinat lateral când ambarcațiunea s-a înclinat puternic. Eva a îngenuncheat, alunecând pe puntea înclinată. S-a agățat de consolă, a apucat cârma cu ambele mâini și s-a luptat să împiedice răsturnarea ambarcațiunii. O umflătură a lovit barca pe partea dinspre tribord, aproape răsturnând-o. Apa se prelingea peste bordaj. Eva s-a întors în val. Proa s-a ridicat în aer, a depășit creasta, apoi a plonjat în râu cu botul înainte. A tras de accelerație și ambarcațiunea s-a stabilizat.

Panica îi răzbătea în gât în timp ce scruta puntea. "Luciana", a strigat ea, cu vocea frântă de teamă.

Sarah s-a agățat de o balustradă. Clătinându-se și alunecând în picioare pe fibra de sticlă udă, s-a apropiat de partea laterală a bărcii. Ridicând un braț, a arătat spre apă. "Acolo!"

Eva a luat o lanternă din cutia de pe punte și a aruncat raza peste râu, dar Luciana dispăruse.

***

Lanterna a luminat o dâră de bule. Sarah nu a stat pe gânduri. Făcând doi pași în fugă, a luat o vestă de salvare dintr-o plasă înșirată de-a lungul pupei, a pus un picior pe marginea bărcii și a sărit peste bord. Apa înghețată s-a închis deasupra capului ei într-un val șocant de frig care amenința să-i oprească inima.

Cât timp va mai putea rămâne conștientă?

S-a clătinat cu membrele amorțite spre urma de bule. Aplecându-se sub

apă, a simțit părul și a apucat o mână. Trăgând cu putere, a scos capul Luciei la suprafață. Lumina a aruncat un luciu alb pe fața fetei. Respira? Ochii i s-au deschis și a tușit. Ușurarea aproape că a amețit-o pe Sarah. Amețită, s-a rostogolit pe spate și a îmbrățișat-o pe Lucia și vesta de salvare. Țărmul era mai aproape decât barca. S-a îndreptat cu piciorul spre bărbatul care stătea pe doc. Scoaterea Luciei din apă a depășit orice teamă pentru siguranța lor. S-a rugat ca Eva să nu vrea să-și rănească propriul copil. Lucia s-a agățat de Sarah și s-a înecat. Sarah a întors-o pe o parte. Apa îi țâșnea din gură.

Bărbatul s-a aplecat și a tras-o pe Lucia din apă pe doc. Sarah s-a agățat de un pilon, incapabilă să urce treptele de lemn cu membrele pe jumătate înghețate. Aruncându-și haina peste Lucia, bărbatul s-a întins în jos, a apucat-o de mână pe Sarah și a scos-o din apă ca pe o pisicuță care se îneca. A lăsat-o pe doc și s-a întors spre copil. Trupul Luciei era cuprins de frisoane violente.

Ceva s-a izbit de doc. Eva a sărit din barcă și a fixat parâmele la crampoanele de la prova și pupa. A căzut în genunchi de cealaltă parte a Luciei. Un șuvoi rapid de spaniolă îi curgea de pe buze. Sarah nu a înțeles cuvintele, dar furia din ele era clară. Trupul lui Sarah se zguduia atât de violent, încât părea că nu-i aparține pe deplin. Cu siguranță, oasele ei s-ar fi desprins din schelet.

Eva a dat o comandă în spaniolă. Bărbatul s-a ridicat în picioare cu Lucia în brațe și a dus-o spre o casă. Eva a apucat-o pe Sarah de cot și a tras-o în picioare. "Mișcă."

Sarah s-a împiedicat în spatele lor, împiedicându-se de mâini și picioare pe care nu le putea simți. Nu mai simțea frig. Extenuarea aluneca peste ea ca o pătură. Își dorea să se întindă pe pământ, să se ghemuiască într-o minge și să adoarmă.

"Grăbește-te!" a poruncit Eva, târând-o pe Sarah pe jumătate.

Spatele unei case mari se profila întunecat deasupra curții. Incapabilă să mai facă un pas, a căzut în mâini și genunchi pe iarba umedă. S-a ghemuit pe o parte și a tremurat. "Unde este Lucia?" Cuvintele îi tremurau atât de tare încât abia erau inteligibile.

"Numele ei este Luciana", se învârti Eva. "Și este a mea. Nu a ta."

Dinții lui Sarah clănțăneau prea tare pentru a forma cuvintele de pe vârful limbii. *Atunci de ce nu ai sărit în apă să o salvezi?*

Eva s-a aplecat mai aproape. A apucat părul ud al lui Sarah și i-a smuls fața de pe pământ. "Știu la ce te gândești. Tu ai scos-o pe Luciana din apă. Prin urmare, ar trebui să-ți fiu datoare." Ea a râs. "Nu așa gândesc eu. Datoriile morale sunt pentru proști. Te-aș putea ucide la fel de ușor cum aș călca în picioare un păianjen. Singurul motiv pentru care ești încă în viață este în cazul în care am nevoie să te folosesc ca pârghie. Spre deosebire de mine, Christopher a fost întotdeauna slab, iar eu sunt dispusă să folosesc codul lui etic împotriva lui." Ea rosti cuvântul *etică* cu dezgust.

Capitolul 37

Bătăile inimii lui Cristan au înghețat când a văzut-o pe Sarah remorcând-o pe Lucia la doc. Un bărbat voinic le-a scos pe amândouă din apă. Cristan l-a recunoscut în întuneric, pe o distanță de peste cincizeci de metri: Nicolas.

Mâna dreaptă a lui Franco. Cum a scăpat de masacru? Cristan s-a gândit la acea după-amiază. Nu-l văzuse pe Nicolas la casă. A *presupus că* șeful securității lui Franco era prezent. Evident, se înșelase. Dar Eva . . .

Cum putea fi în viață? Îi atinsese trupul fără viață. Rănile ei au fost prea grave pentru ca cineva să supraviețuiască. Nu avea cum să își imagineze asta.

Nici măcar în stare de șoc nu și-ar fi imaginat trupul plin de gloanțe al soției sale.

"Oprește-te!" Vocea Luciei se auzi peste apă, scoțându-l din gânduri.

Și-a condus barca până la doc. Cu un salt rapid, a aterizat pe scânduri, abandonând vasul. A alergat pe iarbă, cu arma în mână. Sarah era la pământ, palidă, udă leoarcă și tremurând. Eva o ținea de păr.

Cristan a îndreptat arma spre soția sa. "Eva!"

A eliberat-o pe Sarah și s-a ridicat în picioare. Disprețul i-a încrețit fața.

"Nu mă poți împușca".

Cristan s-a holbat la ea. Ea avea dreptate. Atât de aproape, lumina din spatele casei îi lumina linia puternică a maxilarului, iar îmbrăcămintea confortabilă de iarnă sublinia trupul luxuriant cu care făcuse dragoste de o mie de ori. S-a holbat, incapabil să proceseze vederea ei din fața lui. "Cum? Te-am atins. Te-am văzut. Erai moartă."

"Dezamăgit?" a întrebat Eva.

"Doamne. Nu. Nu înțeleg." Confuzia l-a cuprins.

A scos un pistol din geacă și l-a îndreptat spre Sarah. "Mi-ai ucis familia. Eu ar trebui să iau pe cineva la care ții. Aruncă arma sau o voi împușca chiar acum." Ochii ei au devenit reci ca gheața în intervalul unei bătăi de inimă. Chipul și corpul ei nu erau singurele lucruri care nu se schimbaseră prea mult la soția lui. Era încă o ucigașă și nu avea nicio îndoială că va apăsa pe trăgaci.

Ochii lui s-au fixat în cei ai lui Sarah. Nu-i putea risca viața.

"Nu am făcut nimic. Vargasii erau ca propria mea familie." Arma a alunecat din strânsoarea lui Cristan și a lovit iarba. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Nicolas întorcându-se cu fața la el. Lucia era în brațele lui, înfășurată în ceea ce părea a fi haina lui.

"Mincinosule", a scuipat Eva.

"Eu un mincinos? Cum rămâne cu tine? M-ai lăsat să cred că ai fost mortă timp de doisprezece ani!" Furia și frustrarea i-au încovoiat mâinile lui Cristan în pumni. Adevărul îi apăru brusc. Dacă Eva trăia, atunci altcineva murise, pentru că Cristan nu-și imaginase acea scenă din sufrageria fermei. "Cine este femeia care a murit în explozie, Eva? Cum de arăta exact ca tine?"

Și ce altceva mai ascunsese Eva cu atâția ani în urmă?

În fața lor, Nicolas se întoarse. "Copilului îi este frig. Să ducem discuția asta înăuntru". A intrat în casă.

Punând arma pe tâmpla lui Sarah, Eva a apucat-o de cot și a tras-o în picioare. A dat din cap spre ușă. Cristan i-a condus printr-un hol cu podea de gresie într-o cameră mare cu două etaje, decorată cu piele și lemn de esență tare. Nicolas a așezat-o pe Lucia pe o canapea perpendiculară pe șemineu. Cu ajutorul unei telecomenzi, a aprins jeturile de gaz și a acoperit copilul cu o

plapumă grea. Cristan trebuia să-și îndepărteze fiica de Eva, dar în acel moment, cea mai mare teamă a lui era pentru Sarah. Lucia era singura persoană de pe Pământ căreia Eva nu i-ar fi făcut rău.

În spatele lui, Eva a târât-o pe Sarah prin cameră și a lăsat-o lângă canapea. Sarah a cedat. Udă leoarcă, tricoul ei greu o împovăra. Lampa de deasupra capului îi sublinia buzele și vârfurile degetelor de un albastru rece.

"Trebuie să se dezbrace de hainele alea ude", a spus Cristan.

"Nu-ți face griji pentru ea." Eva a gesticulat. "Nu va avea nevoie de nimic prea curând."

Eva și Nicolas erau în viață. Se ascunseseră timp de doisprezece ani doar pentru a risca să fie expuși pentru a-l ucide. Ce făcuse el în afară de a o salva pe Lucia?

"De ce crezi că ți-am ucis familia? I-am iubit pe toți. Erau singura familie pe care o aveam. Erau copii acolo, Eva. N-aș face niciodată rău unui copil. Știi asta."

Îndoiala a înmuiat trăsăturile Evei timp de două secunde, apoi gura i s-a strâns din nou. "Ai vrut să ieși din afacere. Ai întârziat în mod convenabil la întâlnire. Ai furat bani. Ai fugit. Astea sunt suficiente dovezi pentru mine."

"Am luat banii pentru a ne duce copilul într-un loc sigur." Trebuia să o convingă. "Nu a fost planificat. Nu știam ce altceva să fac. Dacă situația ar fi fost inversă, aș fi vrut să o salvezi pe Lucia cu orice preț."

"Nu te cred." Eva a mutat arma pentru a o îndrepta spre centrul pieptului lui Sarah.

"Nu!" Lucia și-a lansat corpul de sub plapumă, lovindu-se de brațul Evei și smulgându-i arma din mână. Eva a căzut pe spate, capul i-a lovit marginea măsuței de cafea și a rămas nemișcată.

Nicolas a atacat. L-a lovit pe Cristan în zona mediană, corpul său greu ducându-i pe amândoi la podea. Cristan a aterizat pe podea, imobilizat. Și-a prins o gleznă cu propriul picior și a trecut peste umăr, răsturnându-l pe Nicolas pe spate. Bărbatul mai în vârstă s-a târât în picioare cu o viteză și o agilitate surprinzătoare. A scos un cuțit dintr-un teacă de la curea.

Cristan a băgat mâna sub manșeta blugilor și a scos lama legată de gambă.

Nicolas s-a năpustit, dar vârsta îl încetinise. Cristan i-a tăiat antebrațul, blocând cuțitul. Din brațul lui Nicolas curgea sânge. Dar el nu a renunțat. S-a învârtit în cerc, înjunghiind mijlocul lui Cristan.

"Nu mă face să te omor." Cristan a sărit în spate pentru a evita lovitura.

Nicolas a înjunghiat din nou. "Te-am învățat tot ce știi, iar tu m-ai trădat".

"Niciodată." Cristan a tăiat în jos, tăindu-i brațul.

"Mincinosule!" Nicolas a tras în el, lama lui îndreptându-se spre burta lui Cristan, periculos de aproape de organele sale vitale. Cristan a sărit în spate, arcuindu-și corpul departe de armă. Dar nu a fost suficient de rapid. Vârful i-a atins partea cu o înțepătură fierbinte. Sângele a țâșnit, curgând într-o dâră caldă și umedă pe trunchiul lui. Durerea a dispărut pe măsură ce adrenalina a amorțit rana.

Cristan s-a învârtit în cerc, ferindu-se de o altă lovitură. Dar Nicolas nu mai era la fel de rapid sau de puternic cum fusese odată. Răsuflând greu, a atacat din nou, cu cuțitul îndreptat spre fața lui Cristan.

Cristan a blocat lovitura cu un contraatac. A tăiat în jos. Lama cuțitului său a tăiat din nou antebrațul bărbatului mai în vârstă. Cristan și-a inversat mișcarea și l-a înjunghiat pe bătrân sub coaste. Lama i s-a înfipt în mușchii abdominali. Cristan a smuls lama cu o mișcare de răsucire. Nicolas și-a aruncat arma. Ambele mâini s-au dus la rană, dar sângele nu putea fi oprit. Genunchii i-au cedat. A căzut în față, prăbușindu-se cu fața pe podeaua de parchet într-o baltă roșie tot mai mare.

Cu respirația întretăiată, Cristan s-a sprijinit de coapsele lui. Eva s-a agitat, ridicându-și corpul de pe podea. S-a uitat la arma ei. Dar nu avea cum să ajungă la ea înainte ca Cristan să ajungă la ea. Și ea știa asta. Înfrângerea i-a aplecat umerii.

A riscat o privire la Lucia. Ea se târâse pe podea până la Sarah. Ținându-i fiica într-o îmbrățișare strânsă, Sarah a întors capul Luciei. "Nu te uita."

Cristan a ridicat arma. A șovăit până lângă Nicolas. Mentorul său gâfâia. Sângele îi picura din colțul gurii.

"Nu trebuia să fie așa", a spus Cristan. Confuzia, furia și durerea se amestecau. "De ce m-ai atacat?"

Următoarea respirație a lui Nicolas a fost un gâlgâit. Gura i s-a mișcat în timp ce buzele îi formau cuvântul "trădător".

Acuzația era o rană proaspătă. Cristan nu i-ar fi trădat niciodată pe cei pe care îi iubea.

"Nu", a spus Cristan. Dar era prea târziu. Corpul lui Nicolas a slăbit. Capul i-a căzut, iar ochii i-au înghețat. Cristan a îndreptat arma spre Eva în timp ce arunca o pătură de pe canapea peste cadavru.

"Stai jos", a ordonat el. A luat o lampă de pe o masă, a tăiat cablul electric cu cuțitul și l-a folosit pentru a lega mâinile Evei la spate. Ținând un ochi pe ea, a căzut în genunchi lângă Lucia și Sarah și le-a strâns pe amândouă în brațe. Ușurarea a depășit toate emoțiile care îi bubuiau prin sânge. Erau în viață. A sărutat capul fiicei sale, apoi și-a sprijinit tâmpla de fruntea lui Sarah, iubirea lui pentru amândouă fiind copleșitoare în intensitatea ei.

"Trebuie să sunăm la poliție", a spus Sarah.

Ușa s-a deschis brusc și a intrat o femeie blondă. Trei bărbați au urmat-o în cameră. Toți patru erau înarmați cu AK-47.

"Nu-i așa că e convenabil? Toată lumea pe care vreau să o ucid într-o singură cameră."

Capitolul 38

Sarah se holba la cei patru oameni înarmați care îi amenințau cu arma. O blondă decolorată, în jur de patruzeci de ani, a făcut un pas în față.

Erau mitraliere? Nu văzuse niciodată una de aproape. Și cine era femeia asta?

"Nu-i așa că e confortabil?" spuse femeia blondă cu un accent gros. Le-a zâmbit, apoi și-a îndreptat privirea spre Eva, care reușise să își treacă picioarele printre brațe și să stea în picioare. Mâinile îi erau încă legate, dar acum erau legate în fața corpului ei.

"Mulțumesc, Eva. Mi-ai făcut munca mult mai ușoară", a spus blonda.

"Aline", a răsuflat Eva. "Cum l-ai găsit?"

Aline? Traficantul de arme brazilian? Era și ea aici?

"Nu *îl* căutam." Aline a dat din cap la Cristan. "Te-am urmărit. *L-ai* găsit pe Christopher pentru mine." S-a încruntat la Lucia. "Știu cine ești." Zâmbetul ei s-a lărgit. "Nu pot să cred cât de perfect a ieșit această zi."

"Dar am fost moartă", a spus Eva.

Aline și-a coborât bărbia. "Oh, te rog. Ai face orice ca să supraviețuiești și ești prea rea ca să mori atât de ușor. Am fost acolo în acea zi. Am vrut să te văd murind. Tu mi-ai ucis fiul. Aveam de gând să scuip pe cadavrul tău. Te-am văzut plecând în elicopter. Deși, ai făcut o treabă bună în a-ți înscena moartea."

Încetul cu încetul, Cristan și-a schimbat poziția până când corpul său le-a blocat pe Sarah și Lucia.

"Christopher, nu te mai mișca", a spus Aline fără să-și miște ochii. "Ia copilul", le-a ordonat ea oamenilor săi. Unul a mers înainte și a apucat-o de braț pe Lucia.

"Nu", a strigat Lucia. Fata a cedat, rezistând cu greutatea corpului ei. Sarah și Cristan s-au întins amândoi după ea.

"Ah ah ah." Aline și-a mutat ținta spre Lucia. "Nu mai mișcă nimeni."

Sarah a înghețat. În trupul ei nemișcat, inima îi zvâcnea în timp ce se străduia să găsească un plan.

Lângă ea, trupul lui Cristan tremura de furie. Tendoanele gâtului i se umflau.

"Prinde-l", a ordonat Aline.

Cei doi bărbați rămași l-au luat pe Cristan de brațe, l-au ridicat în picioare și l-au târât înapoi în cealaltă parte a camerei, ținându-l între ei de biceps.

Al treilea bărbat a împins-o pe Lucia în fața Alinei. Adolescenta a căzut în genunchi. Fața i s-a ridicat. Lacrimile i-au brăzdat obrajii, iar teroarea i-a lărgit ochii până când aceștia au fost complet ornați în alb. Respirația îi venea în răsuflări scurte.

"Știam că dacă te urmăresc suficient de mult, mă vei conduce la copilul

tău. Nu mă pot gândi la o pedeapsă mai potrivită decât să-ți iau singurul copil în același fel în care mi l-ai luat pe al meu."

"Mi-ai ucis întreaga familie. Nu este suficient?" a strigat Eva.

"Nu." Aline și-a strâns buzele. "Spune-mi? Cum te simți să fii trădat de cel care ar trebui să-ți apere spatele?"

Din cealaltă parte a camerei, corpul Evei tremura.

Aline a îndreptat arma spre pieptul Luciei. "Nu așa l-ai împușcat pe fiul meu? Două gloanțe fix în pieptul lui. Nu asta e cartea ta de vizită, Eva?" Frica i-a accelerat pulsul lui Sarah. Femeia asta avea de gând să o împuște pe Lucia.

Ochii ei străluceau de dorința înfometată de a ucide.

"Am așteptat mult timp să răzbun moartea fiului meu." Și-a așezat arma pe umăr. Degetul i s-a încolăcit în jurul trăgaciului. "Era abia un bărbat. Avea toată viața înainte."

Ridicându-și pumnii legați deasupra capului ca pe o bâtă, Eva s-a năpustit asupra Alinei.

Sarah s-a aruncat asupra Luciei, trântindu-o pe copilă la podea în timp ce împușcătura răsuna în cameră. Ea a acoperit capul adolescentei cu un braț. Celălalt refuza să se miște. O senzație de arsură i-a explodat în umăr.

***

"Nu!" Cristan i-a lovit simultan cu pumnul în spate pe fiecare bărbat în zona inghinală. Aplecați în față de durere, aceștia i-au eliberat brațele. A apucat o mitralieră și l-a lovit pe proprietarul acesteia în cap cu fundul, apoi s-a învârtit pentru a-l împușca pe celălalt bărbat în piept. Dânduse înapoi, a tras o rafală de trei gloanțe în pieptul celui de-al doilea om și și-a continuat rotirea pentru a-l ucide pe ultimul om.

Ușa rămăsese deschisă. Eva și Aline plecaseră amândouă.

Teroarea îi strângea inima lui Cristan în timp ce îngenunchea lângă Sarah și Lucia. Sarah era deasupra, corpul ei protejând-o pe fiica lui. O pată roșu-

închis i se întindea pe spate și pe braț. A alunecat-o de pe Lucia. Ochii fiicei sale erau sticloși, iar respirația ei era rapidă și superficială.

I-a apăsat o mână pe gât. Pulsul ei bătea ca un tatuaj rapid pe vârfurile degetelor lui. Și-a plimbat mâinile pe corpul ei. "Ești împușcată?"

Ea și-a scuturat capul și a înghițit. "Sarah."

La auzul numelui ei, Sarah s-a trezit. S-a rostogolit pe o parte. "Ow."

"E în regulă." A căutat pe corpul lui Sarah după alte răni, dar nu a găsit niciuna.

Și-a luat cuțitul de pe podea și l-a folosit pentru a-i tăia tricoul pe spate. O singură împușcătură o lovise pe umăr. I-a rupt tricoul, iar ea a tresărit. Glonțul îi zgâriase mușchiul deltoid. A oprit sângerarea cu o bucată din tricoul rupt.

Lucia a îngenuncheat lângă el. "Cât de grav este rănită?" Ochii lui Sarah s-au întunecat de durere.

"Sângerează puternic, dar rana este superficială. Ar trebui să fie bine." Cristan s-a aplecat mai aproape. "Asta o să doară."

Ochii i s-au închis și gura i s-a strâns. Cristan a aplicat presiune pe rană, iar ea a gemut. Rana nu părea să-i pună viața în pericol, dar el ar fi preferat să primească un glonț în propriul corp decât să asculte sunetele ei de durere.

"Trebuie să chemăm ajutoare", i-a spus el Luciei. "Telefonul meu nu avea semnal. Poți să vezi dacă linia fixă funcționează?"

"Nu este nevoie. Cavaleria este aici." Sean a alergat prin ușa deschisă.

"Ai întârziat puțin", a spus Cristan, fiind cuprins de ușurare.

"Indicațiile au fost nasoale." Sean a verificat fiecare dintre bărbații doborâți, apoi a îngenuncheat lângă Sarah. "Ambulanța este pe drum." A verificat ochii Luciei. "Ești în regulă?"

Ea a dat din cap, sprijinindu-se pe umărul lui Cristan.

"Unde e Mike?" a întrebat Cristan.

Sean și-a scos jacheta și a înfășurat-o în jurul umerilor Luciei. "Afară. A prins o blondă nebună cu o mitralieră fugind spre pădure."

"Ai prins-o pe Aline", a spus Cristan.

"Dacă asta e numele ei. Mike a scos-o pe târfă afară." Sean s-a uitat la Lucia. "Îmi pare rău."

"A mai fost o femeie? Una cu păr lung, negru?" a întrebat Lucia. Sean și-a înclinat capul. "Nu. Ar trebui să fie?"

Eva evadase.

***

Se făcuse dimineață înainte ca Cristan să le poată aduce pe Sarah și Lucia acasă de la Urgențe. Sarah s-a sprijinit de el în timp ce el o căra pe jumătate în dormitorul de oaspeți al casei sale.

"Nu pot rămâne decât în seara asta", a spus ea. "Fetele vor avea nevoie de mine mâine."

"Mm." Cristan a făcut un zgomot neangajant. O va ține aici cât de mult va putea. Fetele ei erau și ele binevenite. "Ai nevoie de o pastilă?"

"Da." Sarah se lăsă ușor pe pat. "În mod normal, nu-mi plac medicamentele pentru durere. Dar nu am nicio dorință să fiu stoică acum."

"Nici nu ar trebui să fii." El s-a ghemuit și i-a scos șosetele.

Un fior a străbătut-o. Picioarele ei erau înghețate. I le-a frecat între palme și și-a înfășurat mâna în jurul degetelor de la picioare. Hainele uscate și păturile calde de la Urgențe nu fuseseră suficiente. "Hai să te punem sub pătură."

S-a ghemuit pe o parte. Rachel adusese pantaloni de yoga și un pulover la spital. Umărul lui Sarah fusese cusut. Ea și Lucia fuseseră tratate pentru hipotermie și externate. Cristan se supusese la o duzină de copci în partea unde aterizase cuțitul lui Nicolas.

"Ai nevoie de ceva, Sarah?" spuse Lucia din pragul ușii. Se schimbase într-o pijama de flanel roz, în carouri, care o făcea să pară mai tânără de treisprezece ani. Inima și stomacul îi făceau salturi. Dacă nu ar fi fost Sarah, ar fi putut să-și piardă copilul noaptea trecută. Ar fi vrut să le strângă pe amândouă aproape și să nu le mai dea drumul.

"Vrei să-i aduci un pahar cu apă?" a întrebat Cristan. Cu un semn din cap, Lucia a plecat.

"Am vorbit serios când am spus că mâine plec acasă." Sarah s-a cuibărit în pernă. Fața ei s-a relaxat când el a învelit-o.

"Vom vorbi despre asta mâine." Cristan i-a plantat un sărut pe frunte. "Aproape că te-am pierdut noaptea trecută. Nu voi lăsa să se întâmple asta din nou. Eva este încă acolo. Nu-mi voi mai lua ochii de la tine sau de la Lucia până nu va fi prinsă."

"Chiar crezi că se va întoarce?"

"Nu-i place să lase treburile neterminate." El a tras plapuma pe umărul ei. "Dacă se întoarce, o voi aștepta." Nu-și putea imagina că ar mai fi în zonă, așa cum nu-și putea imagina nici că autoritățile o vor găsi. Eva era o femeie foarte descurcăreață. "Dar mă îndoiesc că se va întoarce cu toată prezența poliției." Pe alee era parcată o mașină de patrulare. Eva așteptase doisprezece ani. Evident, era foarte răbdătoare. Dacă poliția nu o prindea, iar Cristan nu avea speranțe, s-ar putea să fie nevoit să reconsidere promisiunea pe care i-o făcuse lui Mike mai devreme.

"Nu ești tentat să te duci după ea?"

"Recunosc că m-am gândit la asta." A făcut o grimasă. "Mike și Sean m-au convins să renunț." Cei doi aveau ceva plănuit. El era sigur de asta. Dar era în desfășurare o vânătoare de oameni în tot statul. FBI-ul fusese chemat, plus alte agenții cu acronime la fel de impresionante. Cristan nu putea adăuga nimic valoros la această cantitate de forță de muncă. Și poate că avea încredere în Mike să nu-l trădeze, dar nu avea încredere în nimeni să-i protejeze pe cei pe care-i iubea. Dacă Eva apărea, Cristan avea să fie aici să se ocupe de ea.

"Nu pari prea încântat de asta."

"Cred că Mike are ceva în mânecă."

"Poți avea încredere în Mike."

"Sper că da." Cristan își plasase toate pariurile cu polițistul, lucru pe care nu l-ar fi putut face cu o săptămână în urmă. Săptămâna asta fusese plină de premiere. A netezit un fir de păr de pe fruntea lui Sarah.

Poliția găsise un dispozitiv GPS ascuns în aripa Mercedesului lui Cristan. Dispozitivul îi permisese Evei să-i urmărească deplasările fără riscul de a fi văzută.

Încă nu-i venea să creadă că Eva a crezut că el a trădat-o. Nu ar fi părăsit-o niciodată dacă nu ar fi crezut că e moartă, iar faptul că se lăsase atât de ușor convinsă că e un trădător era o rană proaspătă, la fel de dureroasă ca șirul de copci de pe coastele lui.

Lucia s-a întors cu un pahar de apă. "E la temperatura camerei. Nu m-am gândit că ai vrea să fie rece."

"Bine gândit. Mulțumesc." Sarah și-a ridicat corpul și a înghițit două pastile pentru durere.

"Mai ai nevoie de ceva?" a întrebat Lucia. Ochii îi erau bântuiți și fața palidă. În ciuda tinereții din trăsăturile ei, ochii ei arătau de parcă ar fi devenit un adult în decursul unei nopți.

"Te-ar deranja să dormi aici cu mine?" a întrebat Sarah. "Nu cred că vreau să fiu singură."

Știa exact cum se simte Lucia. Putea el să găsească o femeie mai bună? Nu.

Nu în această viață.

"Nici eu." Lucia a zâmbit în timp ce ocolea patul și se urca pe partea cealaltă.

"Nu-ți face griji." Cristan a dus un scaun tapițat în cameră și l-a așezat lângă noptieră. "Nu vă las singure pe niciuna dintre voi."

"Troy este și el acolo," mormăi Sarah cu o voce somnoroasă.

Cristan știa exact cum se va descurca cu fostul ei soț dacă va îndrăzni să apară pe lângă Sarah.

Troy era încă în libertate, iar Eva scăpase. Dar aveau să se ocupe de asta mâine. Erau cu toții în viață și asta era tot ce conta.

Capitolul 39

Târziu în noaptea următoare, Cristan a băut o ceașcă de cafea. Sarah și Lucia dormeau la etaj. O convinsese pe Sarah să nu plece încă. Deși o dusese

să-și vadă fetele acasă la Sean. Îmbrățișându-și copiii și prefăcându-se că e bine, își luase tributul. Când s-au întors, ea a luat o pastilă și s-a dus direct în pat. Lucia a mers cu ea. Fiica lui nu putea dormi decât dacă era cu unul dintre ei.

Își freca pleoapele dureroase. Faptul că nu dormea îl afecta și pe el. Putea supraviețui doar cu cafea pentru o perioadă scurtă de timp. Sean venise acasă în acea dimineață și veghease ca el să poată dormi câteva ore. Mike era ocupat încercând să-i găsească pe Troy și Eva.

Un zgomot în spate l-a trezit. A sărit în picioare și s-a dus la fereastră, aruncând o privire în jurul cadrului. O siluetă se afla la trei metri de ușa de la terasă.

Eva.

Ea și-a ținut mâinile la înălțimea umerilor, cu palmele îndreptate spre el, într-o poziție tradițională de predare. Privindu-i ochii prin geam, ea și-a coborât încet mâinile și și-a scos jacheta. Aruncând-o peste un scaun de pe terasă, ea a ridicat tivul tricoului ei mulat și s-a rotit într-un cerc lent. Apoi și-a ridicat fiecare picior al pantalonilor de blugi. Fără arme.

Șocat, dar și curios, Cristan a scos un Glock din raftul cu vinuri. Acoperindu-l, a deschis ușa. O scanare vizuală rapidă a dezvăluit un patio și o curte goale. Mai jos, râul curgea într-o panglică neagră. În această seară, nici o rază de lună nu-i luminau suprafața.

A închis ușa în urma lui. "Ce dorești?"

"Să-mi iau rămas bun."

"L-aș putea suna pe polițistul care stă în față."

"Ai putea", a spus ea.

"Nu l-ai omorât, nu-i așa?" Cristan și-a căutat în inimă orice semn al dragostei pe care o simțise cândva pentru această femeie, dar nu a găsit niciunul. Era o străină.

"Nu."

"Bine", a spus Cristan. "E un om bun. Acum de ce ești aici? Și de ce nu ar trebui să te omor chiar acum?"

Ea și-a înclinat capul, ca și cum ar fi fost incapabilă să dea un sens afirmației lui. "Am vrut să îndrept lucrurile între noi înainte să plec. Să-ți spun ce s-a întâmplat în acea zi."

"Te ascult."

***

Cu inima de plumb, Eva și-a băgat poșeta sub braț și a părăsit apartamentul. Închiderea ușii i s-a părut definitivă. S-a sprijinit pentru o clipă de peretele coridorului. Deși îi va revedea în curând pe Christopher și Luciana, va fi ultima lor întâlnire pentru o perioadă de timp neprevăzută. Dacă planul ei se va concretiza, nu se va mai întoarce niciodată la apartament. Christopher ar fi crezut-o moartă, iar ea nu știa cât timp ar fi trecut până când ar fi fost în siguranță să-l contacteze.

Planul ei trebuia să funcționeze. Îl pierdea. El se îndepărta de ea. Îi simțea absența în adâncul pântecelui. Nașterea Lucianei schimbase totul. Eva știa cu certitudine absolută că el o iubește, dar întotdeauna a existat o distanțare în el, o parte din el pe care nu o putea atinge niciodată. Singura dată când îl văzuse cu adevărat implicat fusese cu copilul său. Când Luciana își luase prima respirație, Christopher prinsese viață. Și el voia să facă una nouă - departe de pericolul care plana asupra familiei Vargas în fiecare moment al fiecărei zile.

Pentru el, decizia era simplă. Trebuiau să dispară. Ca orfan, singura rudă de sânge a lui Christopher era copilul.

Dar pentru Eva . . .

Cum ar putea să întoarcă spatele familiei sale?

Gândul de a lăsa totul în urmă și de a începe ceva nou era în același timp incitant și terifiant. Nu putea pur și simplu să ceară să fie eliberată de obligațiile ei. Nu era posibil pentru un Vargas să plece. Tatăl ei ar fi văzut dorința ei de a părăsi familia ca pe o trădare. Familia Vargas o întreținuse

din momentul nașterii sale. Franco fusese întotdeauna un tată atent, dar pierderea mamei ei din cauza violenței îl înăspritese, îl făcuse și mai hotărât să învingă inamicul lor numărul unu, Aline Barba. Orice blândețe a tatălui ei dispăruse odată cu răpirea și uciderea soției sale. Deși nu avea dovezi, era sigur că Aline fusese în spatele crimei. Dorința de răzbunare îi întunecase sufletul. Eva a luat liftul până la garaj.

Urcând în Mercedesul ei, și-a aruncat poșeta pe scaunul pasagerului. Înainte să se nască Luciana, ea și Christopher făceau întotdeauna drumul până la fermă împreună. Dar nu mai făcuseră asta. Acum făceau totul separat. Ieșind în traficul aglomerat din Buenos Aires, și-a îndreptat atenția spre sarcina ei. Conducerea în oraș necesita manevre agresive și concentrare totală. Semafoarele și indicatoarele rutiere erau simple sugestii pentru majoritatea șoferilor din Buenos Aires. Odată ce a lăsat orașul în urmă, s-a relaxat. Pentru următoarele treizeci de minute, se putea preface că viața ei nu era pe cale să se schimbe pentru totdeauna.

Că nu luase o decizie care să-i schimbe viața.

Tot ce a rămas a fost rugăciunea. Christopher, iartă-mă. *Va înțelege el? Împărtășirea planului cu el nu era o opțiune. El nu ar fi fost niciodată de acord cu riscul pe care ea urma să și-l asume. Dar exista o singură cale de a scăpa de familia Vargas: moartea.*

Toată lumea, inclusiv Christopher, trebuie să creadă că a ei era reală.

Drumul *s-a terminat prea repede. A virat pe aleea lungă, cauciucurile ei zgâriind pe măsură ce părăsea pavajul pentru pământ. A oprit mașina chiar în interiorul porților. Gărzile au verificat interiorul mașinii ei. Ea a deschis portbagajul și ei s-au uitat înăuntru.*

Familia trecuse prin multe acte de violență. De la răpirea și uciderea mamei sale, au avut grijă să se asigure că ferma era în siguranță. Întâlnirile mari ale familiei erau organizate cu puțin timp înainte, pentru a oferi dușmanilor mai puține oportunități de a planifica un atac.

Transpirația i se aduna pe sub rochie. A parcat în fața fermei *și, ignorând paznicul înarmat, a intrat pe ușa de mahon. "Tată." Și-a întâmpinat tatăl cu un sărut și o îmbrățișare, încercând să nu creadă că aceasta va fi ultima oară*

când îl va vedea. Fața lui strălucea. "Eva."

Era un om mare, cu o statură impunătoare. Chiar și la șaizeci de ani, părul său negru era puțin cărunt, iar umerii refuzau să se aplece. Vinovăția a îngreunat pașii Evei. După ziua de azi, tristețea i-ar fi încreștit din nou trăsăturile. Dar asta nu putea fi evitată. Era vina lui tata. Ținea frâiele fiicei sale prea strâns. O făcea să aleagă între el și bărbatul pe care îl iubea. Christopher ar fi și el devastat. Dar nici cu el nu putea să-și împărtășească planul. El trebuia să joace rolul văduvului îndurerat. Cât mai curând posibil, îl va contacta. Franco i-ar acorda spațiu pentru a suferi. Nu va exista nicio presiune pentru a se întoarce în afacere pentru o vreme. Franco nu ar obiecta dacă Christopher ar vrea să-i ia copilul pentru a se vindeca, iar apoi ar putea dispărea.

"Sunt ultima care a sosit?", a întrebat ea în spaniolă.

"Dar tu ești cea mai importantă. Ceilalți pot aștepta." El s-a uitat peste umărul ei. Dezamăgirea și iritarea i-au strâns maxilarul. "Unde este Christopher?"

Eva a zâmbit. "Va întârzia. Luciana dormea." Tatăl ei s-a încruntat. "Luciana ar trebui să aibă o bonă."

"Lucrez la asta, tată. Christopher este îndrăgostit de copilul său. Cu siguranță, poți înțelege?"

Franco a suspinat. "Și dacă spun nu, te superi?"

"Exact, tată." Ea i-a mângâiat brațul. "Nu-ți face griji. Christopher va fi aici în curând. Am avut grijă să-i spun că noul tău cal vine astăzi."

"Întotdeauna ai fost o tipă isteață. Vreau să termin discuția despre afaceri, ca să pot încerca bestia." Perspectiva unei noi monturi de polo i-a înveselit starea de spirit și i-a dat un avânt în pas. I-a înfășurat un braț în jurul umerilor și a condus-o spre sala de mese. Ea îi făcu semn din cap bărbatului voinic care stătea de pază la intrare. Nicolas era cel mai de încredere om al tatălui ei. Fusese angajat de familia Vargas încă dinainte ca Eva să se nască. Fusese aliatul ei întreaga ei viață.

Acum el era singurul ei confident.

Ca de obicei, Eva era singura femeie din încăpere, dar asta nu o îngrijora.

Neprimind fii, Franco reacţionase într-un mod practic. În loc să permită unui văr de sex masculin să preia conducerea întreprinderilor Vargas, el îşi pregătise fiicele pentru acest rol. Eva a luat scaunul din dreapta lui. Scaunul din stânga tatei era gol, pentru a le reaminti tuturor că locul nu era pentru a fi ocupat de ei. Sora ei mai mică, Maria, îi va lua locul când va veni vremea.

Maria se va aşeza la această masă mai repede decât se aştepta - sau dorea, se gândi Eva. Vinovăţia pâlpâia. Sora ei nu voia să facă parte din afacere.

Eva s-a aşezat, scaunul cu spătar înalt îi era tare sub coapse. Sprijininduşi antebraţele pe masa rustică, a aşteptat să înceapă şedinţa. Franco l-a trimis pe Nicolas în pivniţă pentru a lua o mostră din ultima lor livrare de muniţie. Familia a discutat detaliile mai multor afaceri iminente. Eva devenea neliniştită. Doar câteva ore înainte ca lumea ei să se întoarcă cu susul în jos. Înainte de a face un pas din care nu se mai putea retrage.

Tavanul a explodat. Resturile au plouat pe masă. Uşile duble s-au deschis. Patru bărbaţi au intrat. Mitralierele au lătrat peste ţipetele oamenilor şi zgârieturile scaunelor care încercau să fugă. Dar nu era nicio scăpare.

Şocul a înrădăcinat-o pe Eva în scaunul ei. Ce se întâmpla? Acest lucru nu făcea parte din planul ei.

Tatăl ei a sărit de pe scaun. Braţul lui a prins-o pe Eva de mijloc, forţând-o să cadă la pământ sub corpul lui mai mare. Dar nu se mişcase suficient de repede. Un glonţ i-a tăiat mijlocul Evei. Un altul i-a străpuns gâtul, provocându-i agonie. A lovit podeaua. Capul i-a lovit gresia. Sângele i-a umplut gâtul, sufocând-o. Împuşcăturile şi ţipetele au devenit înăbuşite. Franco a aterizat parţial deasupra ei. Greutatea corpului său i-a scos aerul din plămâni. Ochii lui clipeau în şoc şi durere. Sângele se împrăştia pe cămaşa lui albă. Ea şi-a simţit propria viaţă scurgându-se pe gresia rece. Sângele lor amestecat i-a îmbibat rochia.

"Îmi pare rău", a murmurat Papa înainte de a muri.

Vederea Evei se întunecă. Ochii i s-au fixat pe ventilatorul din tavan, care se învârtea într-un cerc leneş deasupra ei. Singurul ei regret era că nu-şi luase rămas bun de la copil sau de la soţ. O viaţă construită pe violenţă se termină

cu o moarte sângeroasă. Christopher avea dreptate. Ar fi trebuit să fugă cu mult timp în urmă. Inima ei a slăbit. Respirația i se încetinea.

"S-a făcut." Un bărbat a vorbit în portugheză.

Aline Barba era în spatele acestui lucru. Răzbunare, fără îndoială, pentru moartea fiului ei. A fost vina Evei. Fusese prea dornică să apese pe trăgaci în acea zi. Și acum avea să plătească.

Eva abia putea trage aer pentru a-și umfla plămânii. Respirația superficială îi întuneca vederea.

Bărbații au ieșit din cameră. Eva a scanat camera. Morți. Toți erau morți.

Ea a șuierat. Câteva minute mai târziu, un pantof a zgâriat holul. Corpul tatălui ei i-a blocat vederea și i-a prins trunchiul și brațele de podea. El era prea greu, iar ea era prea slabă pentru a-l împinge de pe ea. Incapabilă să se miște, a așteptat moartea, respirația zăngănindu-i în piept. Sângele s-a adunat pe gresie în jurul ei și i-a udat rochia.

"Eva", a strigat o voce de bărbat. Christopher?

A deschis ochii. Dezamăgirea a dat năvală. Nu Christopher.

Nicolas l-a împins pe Franco de pe ea și a scanat-o din cap până în picioare. Își aminti că el fusese în pivniță. Genunchii pantalonilor lui erau întunecați de sânge, ca și cum s-ar fi târât printr-o baltă de sânge ca să ajungă la ea.

"Shh." A rostogolit-o pe o parte și i-a făcut o examinare superficială. "Nu e atât de rău pe cât pare. O singură lovitură. Direct prin umăr. Rana de la gât este o zgârietură. Ai pierdut sânge, totuși."

A împăturit două șervețele de pânză și le-a legat cu cureaua pe partea din față și din spate a umărului ei. I-a mai pus unul pe gât, mișcându-i propria mână pentru a-l ține în loc. Apoi a îndreptat un scaun, a ridicat-o și a așezat-o în el. "Pune presiune pe asta. Mă întorc imediat." S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

"Unde te duci?"

"Am putea la fel de bine să continuăm cu planul. Aline te vrea moartă. Hai s-o lăsăm să creadă că ești. Ai plantat periuța de dinți și peria de păr în apartament?"

Ea a dat din cap.

Nicolas a dispărut pe ușă. Zece minute mai târziu, s-a întors cu o femeie inconștientă. Purta aceeași rochie și pantofi roșii ca Eva. Părul ei lung îi cădea pe brațul lui Nicolas într-un val negru. Când acesta a așezat-o pe podea, Eva a putut să vadă tatuajul Soare de Mai între omoplații ei. Nicolas a luat o mitralieră de pe podea. Făcând un pas înapoi, a tras o rafală de gloanțe de la brâu până la față. Sângele care a țâșnit din corpul ei s-a amestecat cu carnagiul existent. După ce i-a testat pulsul, l-a rostogolit pe Franco peste trupul femeii.

ADN-ul cadavrului se va potrivi cu ADN-ul pe care Eva îl plantase în apartamentul ei. Eva Vargas va fi declarată moartă.

Nicolas a cărat-o până la heliport și a pus-o în elicopter. "L-am văzut pe Christopher", a strigat Nicolas peste zgomotul rotoarelor.

Eva și-a lipit nasul de fereastră. "Unde?"

"Fugind ca un laș." Gura i s-a strâns. "El a făcut asta."

"El nu ar face-o." Ea a clătinat din cap. Nimeni nu era mai loial decât Christopher, doar că el era nefericit în ultima vreme.

Nicolas a apăsat pe un buton de pe panoul de instrumente. "Era aici când ți-au împușcat familia. I-am văzut mașina și a furat toți banii din biroul tatălui tău."

"Nu!" Eva și-a învârtit capul.

"Altfel de ce ar fi luat banii și ar fi fugit? S-a purtat ciudat în ultima vreme. Știai că a cumpărat pașapoarte false? Cum a crezut prostul că poate face asta fără ca cineva să afle, mă depășește."

El nu-i spusese nimic despre pașapoarte. Se gândi la cearta lor.

Ea nu acționase suficient de repede. El decisese să plece fără ea. Poate că o iubea pe Eva, dar copilul lui era viața lui. Pentru Luciana, Christopher ar fi făcut orice.

Elicopterul s-a ridicat, s-a rotit și a zburat deasupra pampasului. Lumina soarelui i-a încețoșat vederea.

A jurat că îl va găsi. Își va lua fiica înapoi de la omul care i-a furat copilul și a lăsat-o să moară. Christopher va plăti pentru masacrul familiei sale.

***

Cristan a tresărit.

"Îmi pare rău că l-am crezut pe Nicolas în loc să cred în tine", a continuat Eva. "Nicolas m-a dus la o unitate medicală. Tu ai furat banii, dar, din fericire, și tatăl meu avea bani în conturile sale bancare. Maria a canalizat banii către noi. Nu-mi amintesc prea multe din primele șase luni." Mâna ei s-a dus la eșarfa din jurul gâtului, trăgând-o în jos pentru a scoate la iveală o cicatrice subțire pe gât. "Ceea ce rănile de glonț nu au distrus, durerea pentru familia mea și furia față de tine au distrus."

"Nu înțeleg. Era o femeie care semăna cu tine în complex? Care a fost planul tău?"

A mers până la celălalt capăt al terasei și s-a întors, expresia ei fiind ilizibilă în întuneric. "Părăsisem familia pentru tine. Plănuiam de luni de zile. Singura persoană căreia i-am spus a fost Nicolas. Amândoi știam că moartea era singura modalitate de a părăsi familia Vargas. Așa că a trebuit să mor."

"Dar cum . . ." Cristan începea să lege punctele teribile.

"Nicolas a găsit o femeie care semăna foarte mult cu mine. Era din Cordoba. O femeie săracă căreia nu îi era simțită lipsa. I-a făcut un tatuaj pe spate, la fel ca al meu. I-am cumpărat ținute duble. În ziua masacrului, a ținut-o în portbagaj. Planul nostru era să-i tragem un glonț în cap, să punem cadavrul în mașina mea și să-l aruncăm de pe pod în râu. Aveam deja totul pus la punct pentru a înscena răpirea mea și a o prezenta pe Aline Barba drept vinovată. Tatăl meu ar fi crezut-o fără nicio îndoială. Aline făcuse amenințări în trecut.

"Ai ucis o femeie pentru a-ți înscena moartea?"

"Nicolas a ucis-o." Eva a fluturat o mână.

"Dar tu știai despre asta." Groaza l-a cuprins.

Eva s-a oprit și s-a holbat la el. Soția lui aranjase uciderea unui nevinovat doar pentru că biata femeie semăna cu ea. Cristan poate că a făcut unele lucruri rele în viața lui, dar Eva trecuse o linie. Nu doar că o trecuse, ci sărise peste ea în plină viteză, ca un hurdler olimpic. Da, Cristan omorâse oameni pentru

Franco, dar acei oameni erau echivalenții lui din alte bande. Cunoșteau riscurile asociate cu activitățile lor și, dacă ar fi avut șanse egale, l-ar fi ucis pe Cristan fără să clipească.

Dar Cristan nu ucisese niciodată un nevinovat. Judecând după privirea confuză a Evei, ea nu-i înțelegea repulsia.

Furia i-a înroșit pielea și i-a albit cicatricea. "Am plănuit să o iau pe fiica noastră și să te ucid. Nicolas m-a convins că tu ai pus la cale masacrul. Ai luat banii din biroul tatălui meu. Ai ieșit din țară în câteva zile. Ai cumpărat certificate de naștere și pașapoarte false. Erai gata să fugi după explozie. Părea că tu ai plănuit totul".

"Am cumpărat documente de călătorie pentru noi trei, Eva. Nu aveam de gând să plec fără tine. Când au confirmat că ești moartă, am făcut ceea ce am crezut că ți-ai fi dorit. Am dus-o pe fiica noastră în siguranță." Dacă s-ar fi confruntat cu exact aceeași situație, Cristan ar fi făcut aceeași alegere.

"Dacă nu ai fost tu, atunci cine i-a spus Alinei despre întâlnire?" a întrebat Eva. "Datele nu au fost niciodată anunțate în afara familiei apropiate cu mai mult de câteva zile în avans. Cu toate acestea, Aline a știut la timp pentru a planifica un atac bine programat."

Cristan a spus: "Familia imediată și Nicolas". Dintr-o dată, o parte din povestea Evei i se reluă în minte. Cine era singura persoană de la fermă care nu fusese rănită în atac? Nicolas. "Convenabil că era în pivniță când a avut loc atacul."

Pentru prima dată, Eva părea uimită. "Dar el a fost cu familia mea timp de decenii. El a ajutat la creșterea mea."

"Nu am altă explicație. Poate că Nicolas era sătul de viață. Toți ceilalți aveau propria agendă."

"Adevărat." Dând din cap, ea a digerat asta cu o sprânceană încruntată. "Poate că acesta este motivul pentru care Nicolas nu a dorit să se răzbune așa cum voiam eu. A vrut să-ți tragă un glonț rapid în cap, s-o fure pe Luciana și să găsească un loc liniștit unde să ne retragem toți trei." Buza i s-a încrețit, ca și cum ideea de pensionare îi displăcea.

Dacă Nicolas ar fi făcut cum voia el, Cristan ar fi fost mort. Nu ar fi văzut

glonțul venind.

Eva a suspinat. "Eu plec. Aș vrea să-mi pot lua rămas bun și să-mi cer scuze Luciei. Dar asta nu este posibil."

"Ai speriat-o."

"Știu." Eva a suspinat. "Nu am fost niciodată menită să fiu părinte. Femeia ta, Sarah, primul ei instinct a fost să o protejeze pe Luciana. Ar fi trebuit să fie al meu. Dar nu a fost. Poate că eu sunt pur și simplu conectată greșit. Vă meritați unul pe celălalt." A arătat spre haina ei. "Mă duc să scot ceva din jachetă."

Cristan a dat din cap, dar a ținut arma la ea. Nu i-ar fi făcut niciodată rău în mod intenționat Luciei. Își iubea fiica în felul ei. Dar Eva era și ar fi fost întotdeauna o criminală.

A scos din buzunar un plic și o cutie mică. "Aceasta este o scrisoare pentru Luciana. Scuze și o adresă de e-mail pentru ca tu sau ea să mă puteți contacta prin Maria în caz de urgență."

"O vezi pe Maria?"

"Ocazional. Ea este mulțumită de podgoria ei. Nu și-a dorit niciodată mai mult."

"Mă bucur să aud asta."

Ea a scuturat cutia. "Asta e pentru Sarah. Un cadou de mulțumire pentru că mi-a salvat copilul. Nu o lăsa să deschidă asta până mâine."

"Unde te vei duce?" El a luat plicul și cutia.

"Nu știu ce am de gând să fac. Totul este diferit față de cum am crezut".

"Nu ar trebui să te las să pleci." Ar fi trebuit să sune la poliție, dar în adâncul inimii sale, sentimentele pentru Eva încă persistau. Nu mai era îndrăgostit de ea, dar împărtășiseră experiențe definitorii care au modelat oamenii care au devenit. De asemenea, au avut un copil împreună. Asta era o legătură care nu putea fi ruptă niciodată. "De ce să am încredere în tine? Ai încercat să mă omori."

Eva a ridicat din umeri, un gest nepăsător care rezuma natura ei impulsivă. "Atunci am crezut că tu ești dușmanul. Ar fi trebuit să știu că nu te-ai fi întors niciodată împotriva mea."

"Deci nu te vom mai vedea."

Ea s-a îndepărtat de el și s-a întors spre pădure. Uitându-se peste umăr, a strigat: "Nu ai de ce să te temi de mine, Christopher". Și a dispărut în pădure.

Nu era chiar un răspuns.

Capitolul 40

"Nu pot sta aici la nesfârșit." Sarah s-a așezat pe un taburet de pe insula din bucătărie și a împins înapoi farfuria cu ouă. Nu-i era foame. "Mi-e dor de fetele mele. Cine știe cât timp va dura să-l găsim pe Troy? Cunoaște pădurile de pe aici. Se poate ascunde mult timp."

"Vom vedea." Cristan și-a luat farfuria murdară și a dus-o la chiuvetă. Cearcănele de sub ochi îi atestau încă o noapte fără somn, dar atitudinea lui era mai puțin tensionată în dimineața asta. "Nu e nici o grabă. Nici măcar nu poți folosi un cuțit sau să te îmbraci singură. Fetele pot veni aici. Sunt sigur că le-ar plăcea să doarmă cu Lucia."

Sarah și-a flexat degetele de la mâna stângă. Trebuia să-și țină brațul imobilizat într-un fular până la scoaterea copcilor, în șapte zile. "Sunt sigură că ar face-o, dar cum rămâne cu Eva?"

Amenințarea că soția lui ucigașă pândește era unul dintre motivele pentru care Alex și Em încă mai stăteau cu Sean. Sarah nu le-ar fi pus pe fetele ei în pericol suplimentar.

A aruncat o cârpă de vase peste umăr. Tricoul lui strâmt îi sublinia bicepșii și pieptul bine definite. Poate că drogurile o amețeau, dar părea sexy, ceea ce era ridicol pentru că ea avea probleme în viața ei - probleme atât de mari încât nu ar fi trebuit să se gândească la mușchii iubitului ei. Amândoi foștii lor soți încercau să îi omoare.

Iubit. A zâmbit. Părea un titlu prostesc pentru cineva atât de masculin ca Cristan, dar cum ar fi trebuit să-i spună? Amant? O roșeață îi încălzi obrajii. El

era cu siguranță așa.

"Nu sunt atât de îngrijorat de asta în dimineața asta", a spus el. Suspiciunea a scormonit prin analgezicele ei. "De ce?"

"Sarah? Tată?" Lucia a intrat în bucătărie. Părul ei ciufulit și pijamaua încreștită o făceau să pară insuportabil de tânără și vulnerabilă.

"Clătite?" a sugerat Cristan.

"Nu mi-e foame." Lucia a alunecat pe scăunelul din dreapta lui Sarah. Cristan s-a încruntat. "Ce zici de niște ciocolată caldă?"

"Ok." Lucia a ridicat din umeri.

Inima lui Sarah se strânse. Ea și-a înfășurat brațul în jurul umerilor fetei. "Ești în regulă?"

"Da." Lucia și-a sprijinit capul pe umărul ei. "Aș fi vrut să fii mama mea."

"Și eu", a spus Sarah.

Soneria a întrerupt momentul. Cristan s-a dus la ușă. Câteva secunde mai târziu, vocea lui Mike se auzi din hol. A intrat în bucătărie, cu ochii lui albaștri ca de copil scrutându-le pe Sarah și Lucia. "Cum vă simțiți voi două în dimineața asta?"

"Mai bine", a spus Sarah.

Mike își trosni cheile în mână. "Pot să vorbesc singur cu Sarah câteva minute?"

"Desigur." Cristan a scos-o pe Lucia din cameră.

Mike a luat scaunul de lângă Sarah. I-a luat mâna în a lui. "Troy e mort."

"Ce?" Șocul a amorțit-o. Îl auzise corect pe Mike?

"L-am găsit în pădurea din spatele casei sale. A murit din cauza unei singure plăgi împușcate în cap. Cauza morții nu este oficială, dar este probabil că s-a sinucis."

Șocul i-a închis gâtul lui Sarah. Următoarea ei respirație a fost un șuierat puternic. Troy părea atât de hotărât să o rănească; părea imposibil să-și fi luat viața.

Mike a deschis dulapurile din bucătărie până când a găsit pahare și a umplut unul cu apă. I l-a înmânat. "Ia un pahar."

Ea a sorbit.

"A distrus casa și a luat arme și muniție din magazin. Istoricul căutărilor sale pe calculator era plin de articole despre sinucideri prin omor ale soților." Mike i-a frecat brațul.

Nu se așteptase niciodată ca Troy să renunțe. Niciodată.

"Nu știu de ce sunt surprinsă." Vocea lui Sarah s-a frânt în timp ce tristețea aproape a copleșit-o. "A încercat să ne omoare pe amândoi."

"Ești bine aici? Vrei să vii acasă cu mine?"

"Nu o voi pune pe Rachel în pericol." Sarah a scuturat din cap. "Cristan are mare grijă de mine."

"Bine. O meriți." Cu o ultimă bătaie pe mâna ei, Mike s-a ridicat. "Nu am văzut niciun semn de Eva Vargas, așa că nu lăsa garda jos."

Sarah s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe obraz. "Mulțumesc, Mike." El a ieșit din cameră și ea a auzit voci. Sarah s-a așezat în fotoliu.

Moartea lui Troy avea să dureze o vreme până să se facă simțită. Combinația de ușurare și tristețe i se învârtea în stomac.

Se putea termina cu adevărat? Troy se transformase într-un monstru, dar nu fusese mereu așa. Iar ea nu-i dorise niciodată moartea. Cum le-ar fi spus fetelor?

Cristan s-a întors. El și Mike au schimbat câteva cuvinte, iar apoi Cristan a venit la ea. Sarah s-a ridicat și și-a întors fața spre pieptul lui. El și-a înfășurat brațele în jurul corpului ei. Ea a plâns în hohote lungi, până când lacrimile ei i-au udat cămașa. Mâna lui Cristan a frecat un cerc în centrul spatelui ei.

Când a putut să respire, Sarah s-a îndepărtat, căutând un șervețel și uscându-și fața. "Îmi pare rău." A pufnit. "Unde e Lucia?"

"E la etaj."

"Singură?"

"Da. Citește ceva." I-a trecut un deget sub ochi. "O să fie bine, Sarah."

"Cum poți să spui asta? Troy nu ne mai poate face rău, dar Eva este încă acolo. Și cum le voi spune fetelor că tatăl lor a încercat să mă omoare și s-a sinucis?"

"Vei găsi o cale. Nu le ascunde adevărul. Le va răni și mai mult dacă vor auzi de la altcineva. Sunt mai puternice decât crezi."

Amețită, Sarah a luptat pentru a-și controla respirația. "Chiar dacă o prind pe Eva, ce se va întâmpla cu tine și cu Lucia?"

"Sper că dacă mi s-ar întâmpla ceva, ai avea grijă de Lucia."

"Desigur."

"Sean mi-a aranjat o întâlnire cu prieteni de-ai lui de la ATF și FBI. Vor să-mi ofere o înțelegere. Imunitate pentru informații. Se pare că Aline nu vorbește, iar operațiunea ei se află pe radarul lor de mult timp și vor toate informațiile pe care le pot obține. Nu știu cât de utile vor fi informațiile vechi de 12 ani, dar le voi spune tot ce știu. Potențialele acuzații împotriva mea pentru falsificarea documentelor sunt banale în comparație cu organizația Alinei. De asemenea, bănuiesc că Mike și Sean au făcut lobby puternic pentru mine. Amândoi par foarte respectați în comunitatea de aplicare a legii. Eu pot *fi* Cristan Rojas. Ei pot aranja ca Lucia și cu mine să avem documente oficiale".

"Ca protecția martorilor?"

"Exact așa." A sărutat-o. "Lucia poate să rămână în locul pe care îl iubește. Eu pot sta aici cu tine, iar asta mă face foarte fericit."

Sarah aproape că a zâmbit, apoi și-a amintit de soția lui criminală. "Dar nu știm unde este Eva."

El a întors privirea. "Asta nu e în întregime adevărat."

"Ce?"

"Eva s-a oprit aici noaptea trecută. Nu ne va mai deranja". S-a dus la dulap și a scos o cutie mică. "Mi-a dat o scrisoare pentru Lucia. O scrisoare de scuze. Eva a recunoscut că nu are stofă de mamă." I-a înmânat cutia.

"Nu înțeleg." Sarah nu putea să creadă că Eva nu mai era o amenințare. Învelită în hârtie simplă, maro, cutia încăpea în palma ei. "Știi ce este?"

"Nu. A spus că a fost modul ei de a-ți mulțumi pentru că ai salvat-o pe Lucia. A mai spus că ești genul de femeie pe care Lucia o merita. Părea sinceră."

"Ai încredere în ea?"

"Nu", a spus el. "Dar cred că a spus adevărul."

Sarah a desfăcut cutia și a deschis-o. Mâna ei s-a dus la cicatricea de pe tâmplă și a rămas fără suflare.

Înăuntru, așezat pe bumbac alb, se afla inelul de liceu al lui Troy.

***

O oră mai târziu, Cristan i-a condus pe Mike și Sean în biroul său.

Mike a luat unul dintre scaunele care dădeau spre biroul lui Cristan. "Sper că nu te superi. Sean era cu mine când ai sunat."

"Deloc." Stând în spatele biroului său, Cristan a băgat mâna în sertarul de sus și a scos cutia în care se afla inelul lui Troy. A înmânat-o peste birou.

"Ce este asta?" a întrebat Mike.

"Sarah spune că este inelul lui Troy din liceu."

Mike s-a mișcat. "Și cum ai făcut rost de el?"

"Mi-a dat-o Eva". Cristan și-a rezumat vizita la casă.

Sean a fluierat. "Știu că a încercat să te omoare, dar trebuie să-i admiri stilul. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi avut boașe de mărimea Texasului."

Mike a așezat cutia pe birou. "Și nu te-ai gândit să mă suni când a fost aici?"

"Eva nu mai este o amenințare pentru noi", a spus Cristan. "Eu o cunosc. Poate că este o criminală, dar minciuna nu a fost niciodată unul dintre defectele ei."

Mike își frecă fruntea ca și cum l-ar fi durut. "Va trebui să iau inelul ca probă, dar sincer, nu știu ce naiba o să fac cu el."

"Troy e mort, iar Aline stă într-o celulă. Deci Eva a scăpat. Singura persoană pe care a vrut să o ucidă este Cristan, iar el pare să fie de acord cu asta. Două din trei nu e rău." Sean a ridicat ambii umeri. "Nu poți avea totul."

Capitolul 41

"Încă arăți groaznic, și asta vine de la cineva care a fost împușcat acum o săptămână." Sarah stătea pe insula din bucătăria lui Rachel.

"Sunt bine."

"Nu ești." Sarah se mișcă în scaun. Rana din umăr i se vindecase, dar încă o durea destul de tare.

"O duc mâine să-l vadă pe Quinn." Mike a scos un piept de curcan din cuptor și a pus tava de prăjit pe aragaz. Cele trei fete erau în hambar cu Cristan, verificând-o pe Lady și dându-i morcovi lui Snowman.

Rachel era îmbufnată, dar era palidă și pătată. "O mică toxiinfecție alimentară nu e mare lucru."

"Abia ai mâncat toată săptămâna", a spus Mike.

Ușa din spate s-a deschis. Alex a intrat în fugă, fără suflare și emoționată. "Cristan zice să sunăm la veterinar. Lady va naște în curând."

S-au grăbit să ajungă la grajd. Iapa era întinsă în centrul grajdului de fătare. Transpirația îi acoperea flancurile, iar flancurile i se ridicau de efort. Cristan era în afara grajdului, sprijinindu-se de jumătatea ușii.

Privind speriată, Lucia a pășit lângă Sarah. "Arată de parcă ar suferi. Ești sigură că e bine?"

Sarah a zâmbit și și-a pus brațul în jurul umerilor fetei. "Ea știe ce are de făcut." Dar își dorea ca Alex și Em să nu fie aici. Dacă ceva nu mergea bine? Au avut de-a face cu destule traume săptămâna asta. S-a uitat la fiicele ei. Stăteau pe un balot de paie și se uitau prin gratiile care acopereau zidul de lemn.

Iapa s-a ridicat în picioare și a pipăit la așternutul de paie.

"Este agitată." Cristan a privit calul cu ochi critici. "Ar trebui să fete în orice moment."

Empatizând cu disconfortul calului, Sarah a suspinat. "Îmi amintesc acele zile. Biata de ea."

Rachel se legăna. Fața ei era palidă ca marmura.

Îngrijorată, Sarah a pus o mână pe fruntea surorii sale. "Nu ai febră, dar arăți îngrozitor."

"Mulțumesc." Complet concentrată să ajungă la calul ei, replica lui Rachel nu a avut niciun efect.

Cristan s-a aplecat peste ușă și a scanat așternutul. În timp ce se uitau, Lady s-a ridicat în picioare, a făcut un cerc în jurul grajdului ei, apoi s-a întins din nou. S-a rostogolit pe burtă și înapoi pe o parte.

"Oh, nu." Rachel s-a grăbit să se ducă în atelier și s-a întors cu o cutie. Ridicând capacul, a scos dintr-o pungă de plastic mănuși chirurgicale și o pereche de foarfece, cu mâinile tremurânde.

"Ce faci?" a întrebat Lucia. "Ce s-a întâmplat?"

Cristan a făcut un pas înainte. "Lasă-mă pe mine. Am mai făcut asta, iar tu nu prea ești în stare să tragi un mânz."

"Ce ai mai făcut până acum?" Lucia s-a holbat la tatăl ei.

"Astea sunt sterile?" Scoțându-și jacheta și suflecându-și mânecile, el a dat din cap spre foarfece.

"Da." Rachel a ezitat, apoi i-a înmânat mănușile și foarfecele. Buza Luciei a tremurat. "Ce s-a întâmplat?"

"Puiul are probleme", a spus Rachel cu o voce tremurândă. "Placenta iese prima. Asta înseamnă că mânzul nu primește oxigen. Dacă nu se naște foarte repede, nu va trăi."

Mike și-a înfășurat brațul în jurul taliei ei, iar ea s-a sprijinit în el. Lucia a adulmecat înapoi o lacrimă, fetele au început să plângă, iar Sarah a îmbrățișat cele trei perechi de umeri. "Vrei să mergem la casă?", a întrebat ea.

"Nu." Alex a răspuns pentru toți.

În grajd, Cristan și-a pus mănușile și s-a ghemuit în spatele calului. A tăiat cu grijă membrana cu foarfeca. Au ieșit două copite mici, învelite într-un sac alb. Cristan i-a dat foarfecele lui Rachel peste ușă, apoi s-a întors la cal. A rupt ușor sacul alb cu mâinile, apoi a apucat picioarele mânzului și a tras. Membrele anterioare au urmat copitelor, apoi nasul. Imediat ce a apărut capul, Cristan a îndepărtat sacul de pe capul mânzului și i-a curățat nările. Apoi l-a apucat de picioarele din față, s-a aplecat pe spate și a tras mai tare. Umerii au alunecat pe

paie. Câteva secunde mai târziu, restul mânzului a alunecat din cal și s-a prăbușit pe paie, cu picioarele subțiri zvâcnind.

Toată lumea a expirat deodată. Rachel aproape că a căzut. Sarah și-a simțit lacrimile pe față și le-a șters pe mânecă. Mânzul și-a ridicat capul. Ghemuit în fața lui, Cristan a îndepărtat sacul alb de restul corpului. S-a uitat peste umăr.

"Poți să-mi dai un prosop?"

Sarah a luat un prosop curat din cutia cu provizii pentru fătare și i l-a dus. El a frecat bebelușul și i-a zâmbit lui Rachel. "E un mânz."

Era roșu închis, cu o stea albă pe mijlocul frunții.

"Seamănă cu tatăl lui." Rachel și-a șters fața. Acum că bebelușul era în siguranță, grija lui Sarah s-a îndreptat din nou spre sora ei.

Lady și-a ridicat capul, s-a uitat la bebelușul ei și a mârâit încet.

"Copilul este bine?" a întrebat Lucia. Lângă ea, Alex și Em se uitau în sus, cu ochii mari.

Cristan s-a ridicat în picioare. "E perfect." A ieșit din cabină, aruncând prosopul umed peste ușă. Și-a scos mănușile chirurgicale și le-a aruncat într-un coș de gunoi de pe culoar.

"Ar trebui să te întorci în pat înainte să cazi", i-a spus Sarah surorii sale.

Rachel a scuturat din cap. "Trebuie să mă asigur că se îngrijește."

"Voi rămâne", s-a oferit Cristan. "Iar veterinarul tău ar trebui să ajungă în curând."

"Nu știu cum să îți mulțumesc pentru ajutor", a spus Rachel, cu vocea frântă.

Cristan s-a uitat la Mike. "Nu sunt necesare mulțumiri. Prietenii își ajută prietenii, nu?"

"Bine", răspunse Mike, întorcând-o pe Rachel și îndreptând-o spre ușă. Sarah i-a urmat. "Trebuie să o vadă un doctor, Mike."

Deschizând ușa, Mike se uită înapoi la Sarah. "Mă duc s-o sun pe Quinn." Când au plecat, Sarah și-a auzit sora protestând, ceea ce era un semn bun. O Rachel docilă ar fi îngrijorat-o și mai mult.

Lucia stătea agățată de ușă, cu fața plină de mirare. "Oh, uite! Încearcă să stea în picioare".

"E atât de drăguț", a strigat Alex.

Cu un zâmbet visător, Em s-a sprijinit de Sarah.

În grajd, Lady s-a ridicat în picioare și s-a întors pentru a-și linge puiul. Calul și-a întins picioarele din față, iar prima sa încercare de a se ridica în picioare l-a făcut să se prăbușească cu fața în paie.

Cristan stătea lângă fiica lui. "Te superi dacă rămânem aici pentru restul nopții?"

"Vreau să rămân." Fără să se uite la el, ea a spus: "Nu știam că poți aduce pe lume un pui de cal."

"Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine. Îmi pare rău pentru asta."

"Vrei să-mi spui acum?" Ea și-a întors capul și i-a studiat fața.

El a zâmbit. "*Chiar* acum, am nevoie de o cămașă curată. Dar da, îți voi spune ce vrei să știi."

Ea a dat din cap și s-a întors să privească caii.

"Bine atunci." S-a îndepărtat de ușă. "Poți să ai grijă de ei pentru câteva minute? Trebuie să mă spăl."

"Ok." Lucia și-a sprijinit bărbia pe antebrațele încrucișate.

Cristan a ieșit la mașină și a luat din portbagaj o geantă de sport. Sarah i-a luat jacheta și l-a urmat la cabina de spălat. El și-a dat jos cămașa pătată de sânge și s-a spălat pe mâini și pe brațe.

"Ar fi mai cald să facem asta acasă." Sarah a întins mâna după un prosop curat de pe un raft de pe perete.

"Voi supraviețui." A luat prosopul și și-a frecat corpul până s-a uscat.

Sarah a încercat să nu se holbeze la mușchii slabi care-i ondulau pieptul și brațele. Nu exista nicio îndoială că bărbatul era sexy, dar ceea ce o atrăgea era blândețea pe care i-o arătase iepei. Troy fusese un atlet cu un corp superb când ea se căsătorise cu el. Aparențele erau frumoase, dar nu însemnau prea mult pe termen lung. Bunătatea era pentru totdeauna.

"Îți mulțumesc că ai salvat calul surorii mele. Nu ai idee ce înseamnă pentru ea iapa și puiul ei."

Și-a tras un tricou curat peste cap. "Cred că da, și a fost plăcerea mea."

"Lucia a fost impresionată."

"Sunt doar fericit că a vorbit cu mine. Poate că într-o zi mă va și ierta."

"Cred că o va face. Tocmai te-a văzut cum ai salvat mânzul lui Lady. Asta o să te ajute."

Lucia zâmbea când s-au întors. "Încearcă să se ridice din nou."

Fetițele *au pufnit* în timp ce mânzul s-a clătinat în picioare și a parcurs cei câțiva pași până lângă Lady. Instinctul l-a împins să se ghemuiască la flancul ei. Câteva secunde mai târziu, alăpta. Ochii lui Sarah s-au umplut din nou de lacrimi.

Mike își vârî capul în hambar. "O duc pe Rachel la camera de urgență. Tocmai a leșinat."

"Vrei să vin cu tine?" Sarah a alergat spre ușă.

"Nu." Mike a clătinat din cap. "Dacă tu și Cristan ați putea să vă ocupați de cai, v-aș fi recunoscător."

"Bineînțeles că o vom face." Îngrijorarea a cuprins-o pe Sarah. "Mă vei suna când vei ști ceva sau dacă starea ei se înrăutățește?"

Mike a dat din cap. "Mulțumesc, Sarah."

Veterinarul a oprit chiar când SUV-ul lui Mike a ieșit de pe alee.

Un braț i-a înconjurat umerii. Lucia. "O să fie bine, Sarah." Sarah a îmbrățișat-o înapoi pe fată și și-a sprijinit obrazul pe capul Luciei.

"Mulțumesc pentru ajutor."

"Pentru asta sunt prietenii", a spus Lucia. "Nu-i așa, tată?"

"Da." Dar când Cristan i-a întâlnit privirea, și-a văzut propria îngrijorare reflectată în ea.

Dr. White a intrat în grajd, cu cadrul său uriaș îmbrăcat în salopeta obișnuită și cizme grele. Cristan i-a arătat grajdul iapei.

"Ai ratat totul." Lucia i-a dat veterinarului detalii despre naștere.

"Ești îngrijorată pentru sora ta?" Cristan i-a luat mâna lui Sarah.

"Da." Ce ar face dacă ceva ar fi cu adevărat în neregulă cu sora ei?

Sarah și-a scos telefonul din buzunar și a dat soneria mai tare. Nu voia să piardă un apel de la Mike. Sora ei nu se simțea prea bine, iar ea aștepta acest mânz de luni bune. Dacă îl lăsase pe Mike să o convingă să meargă la Urgențe, trebuie să fie mult mai bolnavă decât recunoscuse.

***

Câteva ore mai târziu, Cristan privea zorii răsărind senini și strălucitori peste câmp. Sarah o dusese pe Lucia, pe jumătate adormită, la casă cu câteva ore înainte. Alex și Em fuseseră duse la casa doamnei Holloway, mai jos pe drum. Singurul angajat al lui Rachel, un tânăr pe nume Brandon, sosise să curețe grajdurile. Cristan l-a ajutat să hrănească caii, apoi a verificat din nou mama și copilul. Lady își mângâia bebelușul în timp ce acesta sugea. După nașterea periculoasă și grăbită, iapa și mânzul nu dăduseră semne de complicații.

Sunetul portierei unei mașini l-a atras spre grajd. Mike și Rachel au coborât din SUV. Mike i-a făcut semn lui Cristan și acesta a mers spre casă.

Parfumul cafelei pregătite l-a întâmpinat când a intrat prin mudroom. În bucătăria alăturată, Sarah amesteca o tigaie imensă de ouă amestecate. Lucia punea pâinea în prăjitorul de pâine, iar mirosul de șuncă îi făcea stomacul lui Cristan să urle. Vederea fiicei sale și a lui Sarah lucrând împreună în bucătărie îl încălzea. Cu 12 ani în urmă, nu ar fi crezut niciodată că această scenă îl va atrage. Dar acum, nu-și putea imagina nimic mai bun.

Rachel s-a dezbrăcat de haină, a aruncat-o pe un taburet și a atacat o bucată de bacon pe o farfurie de pe insulă. Mike stătea lângă ea, rânjind ca un prost.

Cristan s-a servit cu o ceașcă de cafea. "Totul este bine?"

"Era deshidratată," Mike și-a pus mâna pe umărul soției sale. "Și însărcinată."

Sarah și-a aruncat tigaia cu ouă într-un castron mare și a alergat în jurul insulei pentru a-și îmbrățișa sora. "Oh, Doamne. E atât de emoționant."

Zâmbind, Lucia a adus un platou de pâine prăjită pe insulă și a umplut o farfurie cu mâncare.

Rachel se întinse după încă o bucată de șuncă. "Așteaptă. E și mai bine." Mike părea că va izbucni. "Gemeni."

Cristan nu auzise niciodată o femeie în toată firea țipând, dar numai așa putea descrie sunetul care izbucni de pe buzele lui Sarah.

Fața radiind, și-a îmbrățișat puternic sora. "Cum de știu atât de repede?"

Rachel a suspinat. "Au făcut o ecografie. Sunt deja în șapte săptămâni."

"Și nu ai observat?" a întrebat Sarah, râzând.

"Cred că nu am fost atentă. Eram preocupată de Lady." Rachel a mai ronțăit o bucată de șuncă și a întins mâna după alta.

"Apetitul tău pare să se fi îmbunătățit." Sarah s-a întors la partea de gătit a insulei. "Ce zici de ouă sau pâine prăjită?"

"Da, te rog, și extra bacon." Rachel a făcut o figură. Și-a îngustat ochii la privirea dezaprobatoare a lui Mike. "Doctorul a spus că ar trebui să mănânc orice îmi place."

El și-a ridicat mâinile în semn de predare. "Poți să iei ce vrei." Rachel a strâmbat din nas la sucul de portocale și s-a dus la dulap pentru o Pop-Tart. Mike a deschis gura, apoi a închis-o. A mâncat-o rece cu un oftat mulțumit. "Mă duc să-mi văd copilul."

Lucia a înfulecat o farfurie cu ouă. "Vin cu tine."

Mike a umplut o farfurie și s-a așezat la insulă. Fața lui roșcată era plină de oboseală. Fără îndoială, Cristan arăta la fel.

El a luat o bucată de pâine prăjită din farfurie. "E totul în regulă?"

"Da. Imediat ce au rehidratat-o, s-a simțit mai bine." Mike a scobit ouăle cu furculița. "Dar doctorul vrea să o ia mai ușor. Asta va fi o provocare."

"O să fie obosită." Sarah stătea de cealaltă parte a insulei, ținând cu ambele mâini o cană de cafea. "S-ar putea să nu fie atât de greu pe cât crezi."

"Mai ai nevoie de ajutor astăzi?"

"Dacă Brandon este aici, totul este bine." Mike a ridicat din umeri în jacheta lui. "Mulțumesc pentru ajutorul de aseară. Calul acela este foarte important pentru soția mea."

"Cu plăcere, dar aș fi făcut-o oricum", a spus Cristan. "A fost vreun progres în urmărirea Evei?"

Mike a scuturat din cap. "Amprentele ei nu erau pe inelul pe care i l-a dat lui Sarah sau pe arma pe care presupunem că a folosit-o pentru a-l ucide pe Troy. Crezi că se va întoarce?"

Eva a fost diferită când a apărut pe terasa lui. Pentru prima dată, fusese

umilită. Lumea ei fusese complet bulversată.

"Sper că nu. Am simțit că îmi spune adevărul." Eva avea propriul ei simț al moralității și justiției. "Așa cum am mai spus, Eva este o criminală, dar nu este o mincinoasă."

"Și asta te face să te simți mai bine cu privire la situație?" a întrebat Mike. Cristan a râs. "Știu că e ciudat, dar da."

"Ciudat nici măcar nu se apropie."

***

Eva a coborât din SUV. S-a uitat în sus la casa surorii ei. Structura pătrată din stuc era ghemuită în mijlocul unui platou. Dincolo de casă, podgoria se întindea pe platoul luminat de lună. Și-a înfășurat jacheta de piele în jurul umerilor împotriva frigului nocturn. Altitudinea mare aducea nopți reci, dar perioada de maturare mai lentă dădea vinului din Mendoza aroma sa bogată și distinctivă.

Folosindu-și cheia, a intrat în *estancia*. După ce a dezarmat sistemul de securitate, s-a îndreptat spre bucătărie. Sora ei trăia simplu. Fără servitori. Fără paznici înarmați. Doar un sistem de alarmă de bază.

Maria era în birou, cu o carte în poală și un pahar de vin la cot. Și-a ridicat privirea surprinsă. "Nu știam că vii. Ar fi trebuit să suni." Și-a lăsat cartea deoparte și s-a ridicat pentru a-i da Evei un sărut în aer.

Un foc mic se aprinsese în vatră. Camera era caldă și confortabilă. Maria își construise aici un refugiu sigur. Trăia în liniște și izolare. Aceeași liniște care îi dădea pace surorii ei o neliniștea pe Eva.

S-a plimbat prin birou. "Cum trăiești aici? Nu se întâmplă nimic." Cum ar putea Maria să fie mulțumită privind cum cresc strugurii?

"Trebuie să te relaxezi." Maria s-a dus la o masă laterală și a turnat un al doilea pahar de vin roșu. I l-a înmânat Evei. "Cabernet 2011 este cel mai bun de până acum."

Eva a ținut paharul la lumina focului. Strălucea ca un rubin lichid - sau ca sângele. O adiere i-a adus la nas note de mure și cuișoare. Uitându-se la sora ei era ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă, minus câțiva ani. Doar că fața Mariei era relaxată, postura ei mulțumită.

"Ești fericită, nu-i așa?"

Maria a zâmbit. "Sunt."

"Cât timp ți-a luat să te simți fericită?"

"Ce vrei să spui?" a întrebat Maria.

"După. Cât timp după ce familia a fost ucisă ai fost îndurerată?"

Maria a ridicat din umeri. "Nu știu exact. Dar au trecut doisprezece ani, Eva. Poate că ar trebui să uiți trecutul."

Eva și-a lăsat paharul jos. "Încă mi-e greu să cred că Nicolas ne-a trădat."

"Nu există altcineva", a spus Maria. "La urma urmei, el nu a fost niciodată rănit."

Cum te simți să fii trădat de cel care ar trebui să te iubească cel mai mult? Cuvintele Alinei răsunau în mintea Evei. La momentul respectiv, crezuse că Aline se referea la Christopher, dar afirmația nu avea niciun sens când era aplicată lui Nicolas. El nu făcea parte din familie.

"Nu există?" Adevărul a străpuns-o pe Eva ca o lamă ascuțită. Cât de mult era Maria dispusă să sacrifice pentru viața pe care și-o dorea? "De ce ai făcut-o?"

"Ce să fac?" Maria a întrebat, dar în ochii ei se ascundea un secret.

În ciuda căldurii focului, pielea Evei s-a răcit. "Ai trădat familia față de Aline. Ai pus să fie uciși cu toții."

"Cum poți măcar să sugerezi așa ceva?" Dar protestul Mariei nu i-a ajuns la ochi.

Iar Eva știa adevărul. "Tu ai făcut-o. De ce?"

Maria s-a încins la față. "De ce? *De ce?* Tatăl nostru a fost un monstru. El a fost în afaceri de vânzare de moarte. A ucis oameni. Tu și Christopher ați ucis oameni. Voi toți ați făcut-o. Am fost aproape violată în copilărie din cauza tipului de bărbați pe care tatăl nostru îi primea în casa noastră, și vă întrebați de ce nu am vrut niciodată să am de-a face cu afacerea. De ce am vrut să ies

din acea viață? Tata îmi tot spunea că trebuie să mă întorc acasă și să-mi iau locul alături de el. Era ultimul loc în care voiam să fiu." Ea a scuipat.

"Erau copii acolo, Maria. Copilul *meu* ar fi putut fi acolo." Doar din întâmplare Christopher scăpase cu Luciana. "L-ai ucis pe tata. Ai încercat să mă omori."

Moartea nu le era străină, dar loialitatea față de familie era o legătură nenaturală de rupt.

Maria nu a răspuns. Ura îi strălucea din ochi.

Fără un cuvânt, Eva s-a întors și a ieșit din casă. Dacă mai stătea, dacă sora ei mai scotea un cuvânt de pe buze, Eva o omora.

Și nu credea că ar putea trăi cu asta. Nu acum. Nu după ce îi văzuse pe Christopher și pe Luciana și viața fericită, domestică pe care o duceau. Fusese prea multă moarte. El avusese dreptate tot timpul. Dacă l-ar fi ascultat mai devreme. Dacă l-ar fi iubit mai mult decât pe familia ei. Poate că ar fi putut să plece și să înceapă o nouă viață împreună.

A inspirat aer rece și uscat adânc în plămâni. Pe cine păcălea? Gândul de a trăi în acel orășel, de a-și petrece zilele făcând comisioane, de plictiseala nesfârșită, îi provoca mâncărimi pe piele. N-ar fi fost niciodată capabilă să se adapteze la plictiseala neîncetată. Durerea care îi străbătea sufletul acum era preferabilă. Pe termen lung, probabil că era mai bine ca Christopher să o crească pe Luciana singur sau cu noua lui femeie. Sarah Mitchell se potrivea cu noua lui viață mult mai bine decât Eva.

Maria nu a urmat-o afară. Eva s-a urcat în mașină și a plecat din casă în întuneric. Nu avea nicio idee unde se va duce, dar nu-și omorâse sora și, pentru seara asta, asta era suficient.

Capitolul 42

Două luni mai târziu

Sarah a ajustat corsetul rochiei de mireasă a surorii ei. De mătase simplă și fără bretele, aceasta cădea de la corset direct pe podea, prin intermediul unei fâșii gri. Simplă, clasică și fără complicații, se potrivea perfect surorii sale, cu excepția faptului că fularul îi limita burtica de gravidă de aproape patru luni. Rochia lui Sarah, de un gri porumbel, a imitat stilul, dar cu un tiv chiar deasupra genunchiului. Sarah a purtat un sacou de mătase pentru a acoperi cicatricea de pe spatele umărului.

"Mătușă Rachel, arăți grozav." Em s-a holbat la Rachel.

"Ești perfectă." Cu ochii strălucind de emoție, Alex s-a învârtit. Tivul rochiei ei albe și pufoase i se învârtea în jurul picioarelor. "Iubesc nunțile."

"Au dreptate", i-a spus Sarah surorii sale. "Ești superbă."

"Mulțumesc. Oh, Doamne, rochia asta e strâmtă." Rachel a tras de talie. "Am desfăcut-o de două ori. Conform cărții, nu ar trebui să fiu atât de mare încă."

Sarah a înfășurat un braț în jurul umerilor lui Rachel. "Scumpo, tu produci două ființe umane. E normal să te afecteze."

Sora ei și-a mângâiat stomacul abia rotunjit. "Cred că nu pot da înapoi, având în vedere că îi port gemenii."

"De ce naiba ai vrea să dai înapoi? Tu îl iubești pe Mike și el te iubește pe tine."

"Îmi place. Atât de mult." Ochii i s-au încețoșat. "E înfricoșătoare partea cu sarcina. Dacă sunt o mamă oribilă? A noastră nu a fost chiar Donna Reed."

"O să fie bine. Vei fi o mamă grozavă." Sarah a îmbrățișat-o. "S-ar putea să fac o mulțime de greșeli, dar sunt o mamă bună. Niciuna dintre noi nu este mama."

"Tu ești cea mai bună. Cred că dacă tu poți să o faci, pot și eu."

"Acum nu mai bolborosi. O să-ți strici machiajul." Sarah a luat un șervețel și i-a șters ochii lui Rachel. "Ești gata?"

"Sunt."

Au coborât scările. În bucătărie, servitorii se agitau. Sarah a arătat spre o farfurie. "Acel Sterno trebuie aprins."

Rachel a înțepat-o. "Te-am lăsat să planifici și să pregătești mâncarea. Dar nu trebuia să lucrezi azi, îți amintești?"

"Îmi amintesc." Sarah le conduse pe fete prin haos înainte ca una dintre ele să sfârșească acoperită de ceva lipicios. Rochiile albe și preșcolarii erau o combinație periculoasă.

Au ieșit afară. Prietenii s-au adunat sub un cort în curtea din spate. În fața unei pergole cu zăbrele și flori, Mike aștepta într-un costum albastru închis și o cravată care îi făcea umerii să pară imposibil de largi. Ca și cavaler de onoare, Sean stătea lângă el. S-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche lui Mike. După expresia lui Mike, comentariul a fost tipic amuzant, dar nepotrivit. Rânjind, l-a înțepat pe Sean cu un cot.

Sarah a scanat mulțimea. Toată lumea de la departamentul de poliție era acolo. Brooke și Luke erau în rândul din spate. Prietenul lui Mike, Jack, și soția lui enorm de însărcinată, Beth, stăteau cu copiii ei. Soția lui Sean și fetițele lui ocupau locurile de lângă ei. Sarah i-a zâmbit Luciei, dar privirea i-a căzut pe Cristan - și a rămas acolo. Incredibil de chipeș într-un costum cărbune și cravată argintie, el a ocupat două locuri în primul rând pentru Alex și Em. Dar zâmbetul de pe fața lui a fost cel care a fascinat-o. Părea mulțumit și relaxat, două cuvinte pe care nu le-ar fi folosit niciodată pentru a-l descrie acum opt săptămâni.

Em arunca petalele de flori cu grijă și precizie, în timp ce Alex sărea pe culoar și le arunca peste capetele invitaților. Sarah și Rachel au mers împreună printre scaune, așa cum au trecut prin viață, spusese Rachel. Sarah nu mai auzise nimic de tatăl lor de când ieșise din casa lui ultima oară. Nimic nu putea fi perfect, presupunea ea, dar astăzi era foarte aproape. Ceremonia a fost scurtă și drăguță, iar până la schimbul de "Da", Sarah avea lacrimi în ochi.

Cristan a fost alături de ea în secunda în care nunta s-a încheiat. Brațul lui s-a încolăcit în jurul taliei ei și i-a șoptit la ureche. "Ești cea mai frumoasă femeie de aici."

Ea a roșit, fericirea inundând-o. Un fluierat subțire a punctat sosirea lui

Rachel pe culoarul dintre scaunele pliante. Calul a alergat în cerc în jurul mamei sale care păștea.

"Noroc!" Alex și Em au alergat spre gard. Colegul lor de joacă cu picioare lungi a tropăit să îi întâmpine. Numit oficial Lucky Feet, după numele tatălui său, Fleet O' Feet, campion la sărituri peste obstacole, mânzul s-a comportat cu copiii mai mult ca un cățeluș decât ca un cal.

"Mă ocup eu de ei", a strigat Lucia, alergând după ei.

Alex și Em nu știau toate detaliile morții tatălui lor. Sarah nu știa când vor fi destul de mari. Poate că ar fi mai bine ca adevărul să iasă la iveală în bucăți mici. Își promisese că dacă vor pune întrebări, le va da răspunsuri. Nu le va oferi detalii până când nu va crede că sunt pregătite, dar nu le va minți. Pentru moment, erau fericite și asta era tot ce-și putea dori.

Coltul și-a băgat capul printre scânduri și a șters murdăria de pe fața rochiei albe a lui Em.

"Sper că nu aveai de gând ca Emma să mai poarte rochia aia." Cristan le-a zâmbit copiilor. "Amândouă vor fi murdare până la sfârșitul zilei."

"Dar ei se distrează." Sarah a râs. "Sunt șocată că rochiile alea au rămas curate până s-a terminat ceremonia."

"Mâncarea ta este foarte populară." A îndreptat o mână spre masa bufetului, unde se aliniau oaspeții. "Vei avea o mulțime de comenzi noi după ziua de azi."

Afacerea lui Sarah creștea într-un ritm lent și constant. Prietenii și familia ei răspândiseră vestea și ea câștigase deja câteva evenimente locale.

"Sper să fie așa. Mi-ar plăcea să pot plăti chirie lui Mike și Rachel."

A întors-o cu fața la el. "Sau ai putea să te muți cu mine și cu Lucia."

"Nu sunt încă pregătită să devin atât de serioasă." Dar faptul că a întrebat-o a mulțumit-o.

El a sărutat-o pe obraz. "Și totuși, poți continua să mă folosești pentru bucătăria mea gourmet."

Ea și-a lipit mâinile de pieptul lui și l-a tachinat. "*Este* o bucătărie grozavă."

"Bucătăria mea", a zâmbit el, ochii întunecându-i-se, "și orice altceva al

meu dorești, este la dispoziția ta. Apoi, cu cât ai mai multe comenzi, cu atât te voi vedea mai des."

"Mă vezi aproape în fiecare zi." Uneori, când toți copiii erau la școală . . . Sarah roși de amintiri. Iubit era cu siguranță termenul corect pentru el.

Cristan și-a așezat un fir de păr rătăcit după ureche. "Într-o zi intenționez să stau la altar cu tine. Te iubesc, dar sunt un om răbdător. Voi aștepta până când vei fi pregătită."

"Oricum, cine știe cât vor dura actele tale."

"Adevărat." Deși actele oficiale îl declarau pe Cristan Rojas un bărbat singur, se pregătea un divorț pentru alter ego-ul său argentinian. "Nimic din toate astea nu contează dacă suntem împreună. Te iubesc, Sarah. Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine, crescând copii, îmbătrânind, făcând dragoste." El s-a aplecat mai aproape, i-a sărutat maxilarul și a șoptit: "Mai ales să facem dragoste. Aș putea fi cu tine în fiecare moment și nu ar fi suficient."

"Te iubesc." S-a ridicat pe vârfuri și și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui. În ultimele câteva luni, decisese că nu trebuie să fie singură pentru a fi independentă. Cristan o respecta, iar asta făcea toată diferența. Timpul pe care îl petreceau împreună i se părea potrivit într-un mod pe care nu-l putea descrie în cuvinte, dar inima ei îl înțelegea. Cristan era încredere și pasiune și prietenie.

"Tienes mi corazón", i-a șoptit el la ureche.

"Asta e frumos. Ce înseamnă asta?"

"Ai inima mea." El i-a lipit mâinile de centrul pieptului lui, unde inima lui bătea sub palmele ei. "Nu mă implic ușor, Sarah. Dar când o fac, nu mă abțin." I-a ridicat mâinile la buze și le-a sărutat. "Mi-ai dat încrederea ta și mi-ai redat credința în dragoste și în viață. Tu ești veșnicia mea."

Tu ai inima mea. El rezumase perfect sentimentele ei. Sarah se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. " *Tienes mi corazón* și tu."